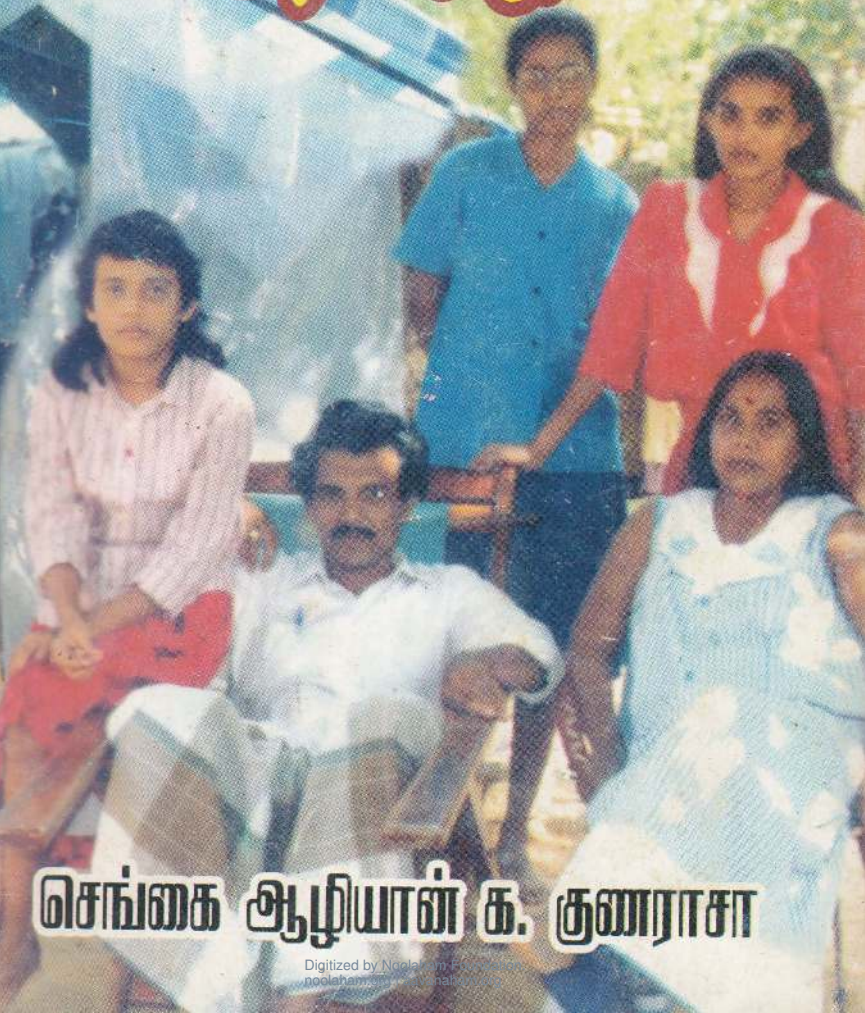

கூடாரவாழ்க்கை

செங்கை ஆழியாள் க. குணராசா

சுடார வாழ்க்கை

(பல் சுவைக் கட்டுரைகள்)

SRI LANKA BOOK DEPOT
234, K.K.S ROAD,
JAFFNA.
TP-021 222 2573

கலாந்தி செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

கமலம் பதிப்பகம்

75/10 A, பிறவுண் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

நூல் : கூடாரவாழ்க்கை
 (பல்கலை/பல்துறைக் கட்டுரைத் தொகுப்பு)
 முதலாம் பதிப்பு : ஒக்டோபர் 2007
 ஆசிரியர் : கலாநிதி செங்கை ஆழியான் க. குணராசா
 உரிமை : திருமதி கமலா குணராசா
 75/10 A, பிறவுண் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
 வெளியீடு : கமலம் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம்.
 புகைப்படங்கள்: திரு. வி. செல்லராசா (கனடா), க. பாலேந்திரன் (லண்டன்)
 திரு. செங்கை ஆழியான், திரு. மாலி மகாலிங்கம் (லண்டன்)
 விலை : ரூபா. 200/-
 அச்சுப்பதிப்பு : யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிறைவேட்) லிமிட்டெட்,
 48B, புளூமெண்டால் வீதி, கொழும்பு 13.
 தொ.பே: 0112330195

ISBN : 978-955-1624-01-9
 Book : Koodara Vaalkai (Collection of Essays)
 First Edition : October 2007
 Author : Dr. Sengaiaaliyan K. Kunarasa
 Copyright : Mrs. Kamala Kunarasa
 75/10 A, Brown Road, Jaffna.
 Published : Kamalam Pathippakam, Jaffna.
 Photos : Mr. V. Selvaraja (Canada), K. Balendran (London),
 Mr. Sengaiaaliyan & Mr. Mali Mahalingam (London)
 Price : Rs. 200/-
 Printed : Unie Arts (Pvt) Ltd.,
 48B, Bloemendhal Road, Colombo 13.
 Tel: 0112330195
 ISBN : 978-955-1624-01-9

விற்பனையாளர்கள்-

புபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

தலைமை :

இல. 340, 202 செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11, இலங்கை. தொ.பே. 2422321.

கிளை:

இல. 309 A-2/3, காலி வீதி, கொழும்பு 06, இலங்கை. தொ.பே. 4-5 15775, 2504266

பதிப்புரை

‘சுடார வாழ்க்கை’ என்ற இக்கட்டுரைத் தொகுதி பல்சுவையும், பல்துறையும் கொண்டதாகும். எனவே கனடா, இந்தியா பயணங்களில் கண்டவற்றை, அறிந்தவற்றை, உணர்ந்தவற்றை வாசகர்களுக்கு கூறி வைக்கும் அவாவுடன் எழுதப்பட்டவை. தகவல்களைத் தருவதோடு ஒருவகை படைப்பாக்க கட்டுரைகளாகவும் அமைந்துள்ளன. எட்டயபுரம், இலண்டனில் நான் சந்தித்த சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஆகிய இரண்டு கட்டுரைகளும் இலக்கியத் தகவல்களையும், கனேடிய செவ்விந்தியக் கிராமம், காதல் நினைவுச் சின்னம், பிக்பொன் கடிகாரம், கூவர்கிராப்ட், உயர் கோபுரம் - சீஎன் டவர், நயாகரா நீர்வீழ்ச்சி ஆகியவை பயணக்காட்சி விளக்கக் கட்டுரைகளாகவும், சங்கானைச் சந்தை, புலம்பெயர் நாட்டில் தமது தனித்துவத்தைப் பேணி வாழ விலையும் நம்மவர்களையும், விலங்கும் மனிதனும், ஆசிரியரின் யானை என்ற நாவலுக்கான உள்ளடக்கத்தை வழங்கிய மனிதனின் கதையாகவும், சுடாரவாழ்க்கை எமது ஓர் இடர்கூழ் காலச் சூழலில் நாம் வாழ நேர்ந்த அனுபவ வெளிப்பாடாகவும், ஜிம்கரியானிஸ், ஆறுமுகசுவாமி ஆகியவை தனி இயல்புகள் கொண்ட இரு மாமனிதர்களின் தகவல் கட்டுரைகளாகவும் அமைந்துள்ளன. குடுமான்களின் வாழ்வில் ஒரு நாள் நான் அறிந்த விஞ்ஞான விலங்கியல் தகவல்களை Creative Essays ஆகத் தரும் சிறுகதை + ஆவணம் = சமூகச் செய்தியாகவுள்ளது. இவ்வகைகளில் இவை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய தகவல்களை புகைப் படங்களுடன் தருகின்றன. இவற்றை விரும்பிப் பிரசுரித்த தினகரன் அருள். சத்தியாதனுக்கு நன்றிகள்

கமலா குணராசா

கமலம் பதிப்பகம்.

ஆசிரியரின் நாவல்கள்

1. வாடைக்காற்று	22. மழைக்காலம்
2. நந்திக்கடல்	23. ஓ அந்த அழகிய பழைய உலகம்
3. சித்திரா பெள்ளணி	24. தீம்தரிகிட தித்தோம்
4. ஆச்சி பயணம் போகிறாள்	25. சூவேணி
5. இரவின் முடிவு	26. மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து
6. அலை கடல்தான் ஓயாதோ	27. கந்தவேள் கோட்டம்
7. முற்ற ஒற்றைப்பனை	28. யாகஞ்ண்டம்
8. கொத்தியின் காதல்	29. அக்கினி
9. பிரளயம்	30. சாம்பலி
10. கங்கைக் கரையோரம்	31. கொழும்பு லொட்த்
11. காட்டாறு	32. போரே நீ போ
12. நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு	33. மரணங்கள் மலிந்த பூமி
13. ஒருமைய வட்டங்கள்	34. ஈழ ராஜா எல்லான்
14. யானை	35. ஆறுகால் மடம்
15. காவோலை	36. பூதத்தீவு புதிர்கள்
16. கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்	37. வானும் கனல்சொரியும்
17. இந்த நாடு உருப்படாது ?	38. ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள்
18. கிடுகுவேனி	39. ஜன்மபூமி
19. அக்கினிக் குஞ்சு	40. மீண்டும் வருவேன்
20. காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்	41. அலையின் கீதம்
21. கடல்கோட்டை	42. யுத்தபூமி

ஆசிரியரின் சிறுகதைத் தொகுதிகள்

1. இதுபேர அமைதி கொள்	4. ஒடில்லா நத்தைகளும் சுபுல்லா ஆமைகளும்
2. யாழ்ப்பாணத்து இராத்திரிகள்	5. குந்தி இருக்க ஒரு குடிநிலம்
3. இரவு நேரப் பயணிகள்	6. வற்றாநதி

ஆசிரியரின் பல்சுவைக் கட்டுரைநூல்கள்

1. கூடாரவாழ்க்கை.	5. யாழ் கோட்டை வரலாறு
2. கனாமி	6. 24 மணிநேரம்
3. ஈழத்து சிறுகதை வரலாறு	7. 12 மணிநேரம்
4. ஈழத்தவர் வரலாறு	8. மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் எரிகிறது.

கமலம் பதிப்பகம்

75/10 A, பிறவுண் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

ஏழாண்டுகளுக்கு முன்னர் கனடா நாட்டின் லின்கெயர் என்ற நிறுவனத்தின் தொழிலதிபர் அந்தனி செல்லராஜா என்னைக் கனடாவிற்கு விருந்தினராக அழைத்திருந்தார். அந்த அரிய வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். கனடா வாழ் யாழ்ப்பாண மக்களையும் எழுத்தாளர்கள், சுவைஞர்கள் ஆகியோரையும் சந்தித்து மகிழும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர்கள் அனைவரும் கனடாவில் வாழ்ந்தாலும் அவர்களின் நினைவிலும் கனவிலும் யாழ்ப்பாணந்தான் வியாபித்திருந்தமையை உணர்ந்து கொண்டேன். பிறந்தமண் என்பது ஆத்மாவுடன் கலந்தது. இழந்த தலைமுறைகளாக அங்கு பிறந்தவர்கள் விளங்கினாலும் அவர்களைப் பெற்றவர்களின் விழிகளில் யாழ்ப்பாணத்தின் புழுதி ஒழுங்குகளும் கோயில்களும் மதகுகளும் மரங்களும் ஏக்கத்துடன் விரிந்தன. பணம் மட்டும் தான் வாழ்க்கையல்ல என்பதை அவர்களின் ஒவ்வொரு ஏக்கச் செயல்களும் உணர்த்தின. அந்நாட்டில் சந்தித்தவர்களை, கண்டவற்றை, உணர்ந்தவற்றை உங்களுடன் இடைக்கிடையே பகிர்ந்து கொள்ளலாமென நினைக்கிறேன். அவை வெறும் விபரணங்களாகமட்டும் இல்லாது பயனுள்ள தகவல்களாகவும் இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

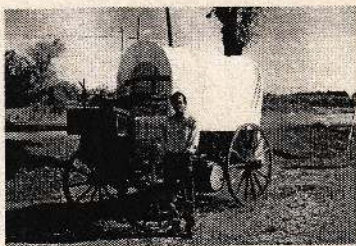
செவ்விந்தியக்கிராமம்

ஒன்ராறியோவிலிருந்து இரண்டுமணிநேரக் கார்ப்பயணத்தில் குறுக்கிடும் கிராமம் பீற்றர்ஸ்புரூக். 401 ஹைவேயில் பயணப்பட்டு நகரத்தின் மையப்பகுதியிலிருந்து நகரின் பின்னணியில் புகும்போது கனடாவின் அழகு புலப்படத்தொடங்கும். பேர்ச் மரங்களும் மேபிள் மரங்களும் அடர்ந்து இருமருங்கும் காணப்பட, இடையிடையே பரந்த தானிய வயல்கள் விரிந்து கிடக்கின்றன.

பீற்றர்ஸ்புருக் பிரதான வீதியிலிருந்து விலகி உள்ளே சில மைல்கள் செல்லில் மாமோறா என்ற பிரதேசத்தில் நூறாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட கனடாவின் கிராமம் ஒன்றின் மாதிரி வடிவம் அமைக்கப்பட்ட நிலப்பகுதி ஒன்றினைக் காணலாம். இன்று தம் அடையாளங்களை இழந்துவிட்ட செவ்விந்தியர்கள் தம் அடையாளத்தைப் பேணும் வகையில் இந்த மாதிரிக்கிராமத்தை அமைத்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

கனடா என்றால் செவ்விந்தியர்களின் வார்த்தையில் “கிராமம்” என்றர்த்தப்படும். ஆம். கனடா செவ்விந்தியர்களின் தாயகம்.

அந்த மாதிரிக் கிராமத்தில் செவ்விந்தியர்களின் புராதனக் கூடாரங்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. தோல்களுக்குப் பல்நிறச் சாயமிட்டு மிக அழகாக அமைத்திருந்தனர். கூடாரங்களுக்கு அருகில் அவர்கள் முன்னர் பயன்படுத்திய சின்னங்கள் மரக்குற்றிகளில் செதுக்கப்பட்டுக் காணப்பட்டன. செவ்விந்தியர்களின் இன அடையாளத்தையும் ஆள்புல உரிமையையும் வலியுறுத்தும் சின்னங்கள் இவை.

ஆங்கிலேயரும் பிரான்சியரும் தங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட வரலாற்றை நினைவுபடுத்தும் வகையில் அவர்கள் பயன்படுத்திய கோச்சுவண்டி, அம்புலன்ஸ் வண்டி என்பனவும் காணப்பட்டன. ஆக்கிரமிப்பாளர்களால் மரத்தால் அமைக்கப்பட்ட வீடுகளும்

கட்டிடங்களும் அங்கு காணப்பட்டன. சப்பாத்து அணிந்த கால்கள் வெளித்தெரிய அடக்கம் செய்யப்பட்ட சடலங்களின் மாதிரி மண்பிட்டிகளைக் கொண்ட மயானமும் அங்கு காணப்பட்டது. அடையாளம் இழந்து போன ஒரு மானிடக்குழுவின் எச்சங்களாக அவை தெரிந்தன.

நானும் என்னை அழைத்து வந்த செல்லராசாவும் வியப்புடன் அவற்றினைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் பொழுது, ஒரு வயோதிப மனிதன் எங்களை நோக்கி மெதுவாக வந்தான். அவன் நடையில் கம்பீரமும் முகத்தில் இறுகிப்போன வைராக்கியமும் தெரிந்தன. கருமையான மயிர்கள் வெளுத்து நரைத்திருந்தன. கருவிழிகள் எங்களை ஆழமாக ஊடுருவின. பரந்த சிவந்த முகம் மொங்கோலிய இனத்தினை அந்த மனிதன் எனக்கு நினைவுபடுத்தினான். நிச்சயமாகச் செவ்விந்தியனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

1492 ஆம் ஆண்டு கடலோடி கொலம்பஸ் இந்தியாவிற்கு மேற்குப்புறமாக பாதையொன்றினைக் காணவேண்டிப் புறப்பட்டு

அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்தினைக் கடந்து அமெரிக்காவின் சில தீவுகளை அடைந்தான். தான் கரையிறங்கிய பிரதேசம் இந்தியாவென அவன் கடைசிவரை நம்பினான். அந்த நம்பிக்கையில் அவன் அங்கு கண்ட சுதேசிகளை “இந்தியர்கள்” எனக் குறித்துச்சென்றான். 1497 இல் அமெரிக்க வெஸ்பூசியஸ் என்பான் கொலம்பஸ் கண்ட பாதையில் பயணப்பட்டு அமெரிக்கக் கண்டத்தினைக் கண்டறிந்து அத்திலாந்திக்கில் புதியதொரு கண்டம் இருப்பதை நிலைநாட்டினான். கொலம்பஸ் குறித்த இந்தியர்கள் அமெரிக்கச் சுதேசிகள் எனப்பரிந்ததால் இந்தியர்களிடமிருந்து அவர்களை வேறுபடுத்தும் நோக்கில் அவர்கள் ‘செவ்விந்தியர்கள்’ என்றழைக்கப்பட்டனர்.

கனடாவின் ஆதிக்குடிமுகன் எங்கள் முன் நின்றிருந்தான். “நீங்கள் யார்?” என்று ஆங்கிலத்தில் வினவினான். உச்சரிப்பில் சுத்தம் இல்லை.

“நான் இலங்கையில் இருந்து வந்திருக்கிறேன். சுற்றுலாப் பயணி...” என்ற போது அவன், “வெல்கம்” என்றான். பின்னர் என்னுடன் வந்த செல்லராசாவை நோக்கி விழிகளை உயர்த்திய போது, “நான் ஒரு கனேடியன்...” என்று அவர் கூறினார். வயோதிபச் செவ்விந்தியனின் முகம் கடுகடுத்துக் கொண்டது.

“நோ.... ஐ ஆம் கனேடியன். யூ ஆர் ஏ சிற்றிசன்.....இல்லை. நான்தான் கனேடியன். நீங்கள் பிரசாவுரிமை பெற்றவர்கள்”.

காரில் ஏறிப் பயணப்படும் போது என் நினைவிலும் மனதிலும் அந்த மனிதன் கூறியவார்த்தைகள் அடிக்கடி எழுந்து கொண்டிருந்தன. “நாங்கள் தான் கனேடியர்கள்” என்றான். காரில் ஏறும் போது கரங்களை அசைத்தான். அவ்வளவுடன் நின்றிருந்தால் பரவாயில்லை.

“திஸ் ஸ் மை லாண்ட.... இது என் பூமி....” என்று தன் மார்பில் தட்டிக்கொண்டான். மரம் ஒன்றில் பொல்லால் தட்டிய

சத்தம் எழுந்தது. நான் சற்றுத் திகைத்து விட்டேன். என்னை அழைத்து வந்தவர் எதுவித பதட்டமும் அடையவில்லை.

“இவர்கள் இப்படித்தான். கனடாவின் ஆதி மக்கள். நேற்றிவ்ஸ்.. கனடாவின் முதலாவது பிரசைகளாகச் சட்டப்படி இவர்கள் தான் கருதப்படுகின்றனர். இவர்களுக்கு இந்த நாட்டிற்கிடைக்கின்ற சலுகைகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. ஒவ்வொருவருக்கும் வெல்பயர் காசு கிடைக்கிறது. பொருட்களுக்கு விற்பனை வரியில்லை. நேற்றிவ்ஸ் என்ற அடையாளத்தை நிறுவியதும் சலுகையுள்ளது. கிடைக்கின்ற பணத்தைக் கண்டபடி இறைத்துச் செலவிடுவர். போதைவஸ்து பாவிப்பர். பனிக்குளிர் இவர்களை எதுவும் செய்விதில்லை. கடும் பனி கொட்டும் வின்ரரில் நள்ளிரவில் குடித்துவிட்டு வீதியில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்வர். வீதியோரத்திலும் விழுந்து கிடப்பர்.”

செவ்விந்தியர்கள் பரிதாபத்திற்குரியவர்கள் எனப்படுகிறது. அமெரிக்க கண்டங்களில் தன்னிச்சையாகவும் சுதந்திரமாகவும் வேட்டையாடி அலைந்து இயற்கையின் குழந்தைகளாகத் திரிந்தவர்களை அமெரிக்கக் குடியேற்றங்கள் அழித்துவிட்டன. இயற்கையின் குழந்தைகள் நவநாகரிக ஆக்கிரமிப்பின் அசுர கரங்களுக்குள் முடக்கப்பட்டுவிட்டனர். தம் அடையாளங்களை படிப்படியாக இழந்துவிட்டனர். கனடா அரசு அவர்களுக்கு வழங்குகின்ற சலுகைகள் அனைத்தும் அவர்களின் கிளர்ந்தெழலைத் தடுப்பதற்காகவும், தாங்கள் அச்சதேசிகளுக்கு இழைத்துவிட்ட கொடுமைகளுக்குப் பரிகாரம் செய்வது போலவும் எனக்குப் படுகின்றன. அவை தாம் உண்மை. இலங்கையின் சுதேசிகளாக நாகரும் இயக்கரும் கூட விஜயனின் வருகைக்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த சிங்களக் குடியேற்றங்களால் ஆள் புல ஆக்கிரமிப்பிற்கும் கலாசார ஆக்கிரமிப்பிக்கும் உள்ளாகிப்போன மானிடச் சோகம் நினைவு வருகிறது.

அமெரிக்காக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட போது இவ்விரு கண்டங்களிலும் வாழ்ந்த செவ்விந்தியர்களின் தொகை ஏறத்தாழ 45 இலட்சங்கள் எனக் கணிக்கப்பட்டது. குடியேற்றங்கள் உருவானபோது செவ்விந்தியர்கள் எதிர்பிற்கு ஈடுகொடுத்து, செவ் விந் தியரின் சடலங்களின் மேலே தான் அமெரிக்கக்குடியேற்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. இப்பொழுது கனடாவிலும் ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் 5 இலட்சம் செவ்விந்தியர்கள் உள்ளனர். மெக்சிக்கோவில் இந்த எண்ணிக்கை அதிகம். இருபதாயிரமாண்டுகளாக அமெரிக்கக் கண்டங்களில் வாழ்ந்து நிலைத்திருந்த இனத்தின் அழிவு இவ்விதமாக அருகிப்போனமைக்குக் காரணங்கள் பலவாகும். முக்கியமானது அமெரிக்கச் சுதேசிகளிடம் நெருங்கிய ஒற்றுமை இருக்கவில்லை. அவர்கள் சிறு சிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து தம் ஆள் புலங்களை நிறுவித் கொண்டிருந்தனர். வேட்டையாடுபவர்கள், காய்கனிகளைத் தேடிடிப்பவர்கள் என்ற விதத்தில் மட்டுமே அவர்களிடம் ஒற்றுமை இருந்தது. பல்வேறு இனக்குடும்பங்களாக அவர்கள் விளங்கினர். கரீப், ஆராவக், மாயன்ஸ், ஹெஹோக்காம், நாசிஸ், குவாக்கியூட்டல், ஹெய்சா டிலிங்கிட், எஸ்கிமோவர், எனப் பல பிரிவுகள். இருநூறுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளை அவர்கள் பேசினர். அவை 53 மொழிக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவை. இவ்வாறு அவர்களிடம் காணப்பட்ட பிரிவினைகளும் நவீன தொழில்நுட்பங்களின் விளைவான ஆங்கிலேய பிரான்சிய ஸ்பானிய ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் ஆயுதங்களுக்கு எதிர் நிற்க முடியாமையும் அமெரிக்கக் கண்டங்களை இழக்க வைத்தன.

மிகப் பண்டைக் காலத்தில் இருந்தே கனேடிய செவ்விந்தியர்கள் இப்பிரதேசங்களில் பரவி வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். கிறீன்லாந்தில் இருந்து அலாஸ்கா வரையிலான நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்திருந்த இம்மக்களின் பூர்வீகம் மத்திய ஆசியா எனக் கருதப்படுகிறது. இவர்கள் ஆசியாக்

செங்கை ஆழியான்

கண்டத்தில் இருந்து பெரிங் தொடுகடலூடாக அலாஸ்காவிற்குள் வந்தவர்கள் எனக் கருதப்படுகிறது. ஆசியாவையும் அலாஸ்காவினையும் இணைத்து பெரிங் தொடுகடலை மேவி நிலப்பாலமொன்று இருந்திருக்க வேண்டுமெனவும் அதனூடாக இடம்பெயர்ந்து கனடாவினுள் குடி புகுந்தனரெனவும் நம்பப்படுகிறது. இவ்வாறுதான் இந்தியாவையும் இலங்கையையும் இணைத்த நிலப் பாலத்தினூடாக சேது பந்தனமூடாக திராவிட இன மக்கள் விஜயனுக்கு முன்னர் நாகர்களாகவும் இயக்கர்களாகவும் இலங்கையில் வந்து புகுந்து நிலைத்திருந்தனர் என நான் எண்ணிக் கொண்டேன்.

கனடாவின் பரந்து விரிந்த சமவெளிகளில் சிதறி வாழ்ந்த செவ்விந்தியர்கள் இன்று நவீன நாகரிகத்தின் கரங்களுள் உள்வாங்கப்பட்டு அடையாளங்களை இழந்துவிட்டபோதிலும் கனடா தங்களது நிலம் என்பதை மறந்துவிடவில்லை. கனடாவின் முதற்பிரஜைகள் என்ற அரசியல் அந்தஸ்தும் ஏனைய குடியேற்ற வாசிகளுக்கு இல்லாத பல்வேறு சமூகப் பொருளாதாரச் சலுகைகளும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்ற போதிலும் அவர்களின் உள்ளங்களில் இயற்கையின் மனிதர்களாக அப்பரந்த நிலப்பரப்பிற்கு உரிமையுள்ளவர்களாக வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் இனிமையையும் சுதந்திரத்தையும் மறந்துவிடமுடியவில்லை. ஐரோப்பியர்கள் கனடாவின் கரைகளில் கால்களைப் பதித்த காலத்தில் கனடாவின் பெரும்பகுதிகளில் வசித்த செவ்விந்தியர்கள் தங்களுக்கென அரசியல் கொள்கைகளையும், சட்டங்களையும், தமக்கென சிறப்பான பழக்கவழக்கங்களையும், சடங்குகளையும் கொண்டிருந்தனர். ஐரோப்பியருடனான தொடர்ந்த யுத்தம், பரவிய கொள்ளை நோய்கள், ஆக்கிரமிப்புக்குள்ளான நிலப்பிரதேசக்குறுக்கம், வேட்டை விலங்குகள் அருகியமை முதலான பல காரணிகளால் கனடாவின் செவ்விந்தியர்களின்

தொகை மூன்றிலொன்றாக மாறிவிட்டது. எனினும் கனடாவின் இந்தச் சுதேசிகள் தம் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கான கோரிக்கைகளை காலத்துக்குக் காலம் முன்வைத்தனர். தங்களுக்குக் ஒரு தனி ஆள் புலம் தேவையென வாதிட்டனர். அதன் பயனாக 1999 ஆம் ஆண்டு அவர்களுக்கென “நுனாவுட்” என்ற ஒரு மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளது. நுனாவுட் என்றால் அர்த்தம் “எங்கள் நிலம்” என்பதாகும். கனடாவின் வட பாகத்தில் பனி படர்ந்த ஆக்டிக் பிரதேசத்தில் நுனாவிட் மாநிலம் அமைந்துள்ளது. இப்பகுதியில் பெரும் தொகையினராக வாழ்ந்துவரும் “இன்யூட்” என்ற செவ்விந்திய சுதேசிகளுக்கும் கனடா அரசுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த ஒப்பந்தத்தின் படி இந்த மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயிரமாயிரமாண்டுகளாக இப்பகுதியில் வசித்து வரும் மக்களின் ஆள்புல உரிமையை கனேடிய அரசு மதித்திருக்கிறது.

ஆரம்பத்தில் இருந்தே மாநிலங்கள் சுயாதிபத்திய உரிமையை மதிக்கும் பண்பு கனடாவில் இருந்துவருகிறது. கனடாவின் முதற்பிரதமராக விளங்கிய சேர். ஜோன் அலெக்சாண்டர் மக்டொனால்ட் 1867 இல் வட அமெரிக்காவின் பிரித்தானியக் குடியேற்ற மாநிலங்களை ஒன்றாக்குவதில் அக்கறை காட்டினார். பிரித்தானிய வட அமெரிக்கச் சட்டப்படி முதலில் ஒன்ராறியோ, குயிபெக், நோவாகோசியா, நியுபுறூன்ஸ்விக் ஆகிய மாநிலங்கள் கனேடியக் குடியரசில் இணைந்து கொண்டன. பின்னர் மாவிற்றோபோ, பிரித்தானியா கொலம்பியா, பிரின்ஸ்போவார்ட் தீவுகள், சஸ்கற்சிவான், அல்பேர்ட்டா ஆகிய மாநிலங்கள் இணைந்து கொண்டன. 1949 இந் நியூபவுன்லாந்து இணைந்து கொண்டது. இன்று 1999 இல் செவ்விந்திய மாநிலமான நுனாவுட் தனக்கென்ற தனியரசுடன் கனடாவின் குடியரசில் இணைந்து கொண்டிருக்கின்றது.

எனது கனடாப் பயணம் நிகழ்வதற்கு நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் தான் நுனாவூட் மாநிலம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. காரில் செல்லராசாவுடன் பயணப்படும் போது நுனாவூட் மாநிலத்தின் உருவாக்கம் மனதில் எழுந்து கொண்டிருந்தது. பீற்றர்ஸ்புருக்கிலிருந்து ஒன்ராறியோ நோக்கிப் பயணப்பட்டோம். செவ்விந்திய மாதிரிக் கிராமத்தில் “இது என் நிலம்...நாடு” என்று மார்பில் தட்டி அறைந்த அந்த மனிதனை எண்ணிக்கொண்டேன். அத்துடன் ஆங்கில அரசுடன் தன் பிரதேசத்தை தன்னின அழிவைக் காப்பாற்றுவதற்காக இறுதியில் விட்டுக் கொடுத்த செவ்விந்தியத் தலைவன் சியாட்டில் (சியாட்டில் வாசகம் எனப்படும்) என்பானின் வார்த்தைகள் நினைவில் எழுந்தன.

“நாங்கள் நிலத்தினை விற்காவிட்டால் வெள்ளையர்கள் துப்பாக்கிகளுடன் வந்து எமது நிலத்தை எடுத்துக் கொள்வார்கள். எப்படி நீ வானத்தை நிலத்தின் வெப்பத்தை விற்கவோ வாங்கவோ முடியும்? இப்பூமியின் ஒவ்வொரு பகுதியும் எனது மக்களுக்குப் புனிதமானது. இந்த அழகான பூமியை நாம் இறந்த பின்பும் மறந்துவிடுவதில்லை. இது செவ்விந்தியனின் தாய். நாங்கள் பூமியின் ஒரு பகுதி. அருவிகளிலும் ஆறுகளிலும் அசைந்து செல்லும் பளிச்சென்ற நீரானது உண்மையில் வெறும் நீர்ன்று. அது எமது முன்னோரின் இரத்தம். உங்கள் நகரங்களின் காட்சிகள் செவ்விந்தியனின் கண்களுக்கு வலியை ஏற்படுத்துகின்றன. பூமி எங்களுக்கு சொந்தமானதல்ல. மனிதன் தான் பூமிக்குச் சொந்தமானவன். வெள்ளை மனிதனின் நகரங்களில் அமைதியான இடம் எதுவுமில்லை. உனது காலடிக்கு கீழுள்ள நிலமானது எமது மூதாதையரின் சாம்பல் என உன் குழந்தைகளுக்கு சொல்லிவை.”

நுண்ணறிவியல் / திளகரன் வரமலர்.

1930 தொடக்கம் சிறுகதையானது ஈழத்தில் உருவப்பிரக்கையுடன் எழுதப் படலாயிற்று. அதற்குக் காலாக இரண்டு காரணிகள் அமைந்தன. ஒன்று ஆங்கிலக்கல்வியின் பயனாக எழுத்தாளர்களுக்கு அறிமுகமான ஆங்கிலச்சிறுகதை இலக்கியம் பற்றிய பிரக்கை. முற்றையது அதன்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளான நவசக்தி, சுதந்திரச்சங்கு, கலைமகள், மணிக்கொடி, ஆனந்தவிகடன், ஹனுமான், பாரதமணி, கிராமஊழியன் முதலியவற்றின் மூலம் அறிமுகமான சிறுகதைகள் ஏற்படுத்திய அருட்டுணர்வு. ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் மேற்குறித்த இரு நிலைமைகளுக்கும் ஆட்பட்டிருந்தனர். இவற்றோடு 1930 இல் பாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரத்தொடங்கிய 'ஈழகேசரி' பத்திரிகையின் படைப்புத்தளமும் சிறுகதைகள் கணிசமானவளவு வெளிவரக் காரணமாயின.

1930 இல் நவீன உருவப்பிரக்கை கொண்ட 'மரியமதலேனா' என்ற சிறுகதை இலங்கையர்கோனால எழுதப்பட்டு 'கலைமகளில்' வெளிவந்தது. 1931 இல் மலையகப்பத்திரிகையாளரான கோ.நடேசையர் 'ஒரு இராமசாமிச் சேர்வையின் சரித்திரம்' மூலம் காலடி பதிக்கிறார். 1934 இல் நவாலியூர் சோ.நடராஜன் 'மாலினி' என்ற சிறுகதையுடன் ஈழகேசரியூடாக சிறுகதைத்துறைக்கு வருகிறார். 1935 இல் சிறுகதைத்துறைக்கு சோ.சிவபாதசந்தரம் 'தோட்டத்து மீனாட்சி' என்ற ஆனந்தவிகடன் சிறுகதையுடன் பிரவேசிக்கிறார். அதன் பின்னர் 'சுயா', சம்பந்தன், ஆனந்தன், பாணன், சி.வைத்தியலிங்கம், பவன் என்போர் ஈழத்துச்சிறுகதைத் துறைக்குள் நுழைகின்றனர். இந்தப் பத்துச் சிறுகதையாளர்களும் ஈழத்தின் சிறுகதை முன்னோடிகளாகின்றனர். அவர்களில் சோ.சிவபாதசந்தரம் பற்றி நோக்குவோம்.

எழுத்தாளர் சோ.சிவபாதசந்தரம்

1999 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 30 ஆந் திகதி இரவு

11 மணிக்குத் தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு ஈழத்தின்

செங்கை ஆழியான்

மூத்தபடைப்பாளி என்னை அழைத்துள்ளதாக மாலி என்ற மகாலிங்கம் லண்டனில் நின்றிருந்த எனக்குத் தொலைபேசி மூலம் அறியத்தந்தார். இரவு எட்டு மணிக்கு லண்டன் ஐபிசி வானொலி என்னைப் பேட்டி கண்டது. அந்த நேர்காணல் ஒன்றரை மணித்தியாலங்கள் நேரடியாக நடத்தப்பட்டது. ஜேர்மனி, சுவிஸ் நாடுகளிலிருந்தும் நேயர்கள் என்னுடன் அளவளாவினர். அந்த நேர்காணல் முடிந்த கையோடு மாலி என்னை சிவபாதசுந்தரத்திடம் அழைத்துச்செல்ல காரில் வந்துவிட்டார்.

லண்டன் கலகலப்பாகவே இருந்தது: 'இந்த நகரம் அதிகாலை தான் சற்று உறங்கும்' என்றார் மாலி. சுற்றி வளைத்தோடி ஒரு ஒதுக்கான அபார்ட்மென்டை அடைந்து நின்றது. முதலாவது மாடியேறி சிவபாதசுந்தரத்தின் இரண்டறைகொண்ட பிளாற்றினை அடைந்தோம். கதவைத்திறந்து அவரது மனைவி வரவேற்றார். கதிரையில் அமர்ந்திருந்தபடி சிவபாதசுந்தரம் அன்போடு வரவேற்றார்.

ஈழத்தின் முன்னோடிப்படைப்பாளியைச் சந்திக்கின்றேன். வயோதிபத்தின் தாக்கம் அவரில் தெரிந்தது. கண்ணாடி அணிந்திருந்தார். நீலநிற பாண்ட்டும் வெள்ளைநிற அரைக்கைச் சேர்ட்டும் மெலிந்த உடலுமாகக் காணப்பட்டார். அவரை நான் நன்கறிவேன். அவருக்கும் என்னை நினைவிருந்தது. எனது காட்டாறு நாவல் குறித்து தனது 'ஒரு நூற்றாண்டு கால நாவல் வளர்ச்சி'யில் குறித்துள்ளார். கலைமகள் தீபாவளிமலரில்

எழுதிய நாவலிலக் கியக் கட்டுரையில் குறிப்பதற்காக எனது நாவலான ‘கொத்தியின் காதலை’ கடிதம் எழுதிப் பெற்றவர்.

“உம்மை நினைவிருக்கிறது. ஆனால் பல விடயங்கள் நினைவு வரமறுக்கிறது.” என்றார் “உங்களுடைய படைப்புகளில் நீங்கள் எழுதிய பிரயாணக் கட்டுரைகள் முக்கியமானவை. மாணிக்கவாசகர் அடிச்சுவட்டில், கௌதமபுத்தர் அடிச்சுவட்டில், சேக்கிழார் அடிச்சுவட்டில் என்பன ஆய்வு நிறைந்த அற்புதப் படைப்புகள். உங்களது ஒலிபரப்புக்கலை என்ற ஆய்வுநூலும் கனதியானது.”

அமரர் ஜே. சிவபாதசுந்தரமும்
செங்கை ஆழியானும்

“மெத்தச்சரி என நினைக்கிறேன். சிட்டி என்ற சுந்தரராஜனுடன் சேர்ந்து இரண்டு ஆய்வு நூல்கள் எழுதியிருக்கிறேன். ஒன்று நாவல் வரலாறு.. மற்றையது சிறுகதை வரலாறு..அவை எனக்குத் திருப்தி தந்தவை.” ஏன்றார் சிவபாதசுந்தரம். அவருடைய மனைவி கப் நிறைந்த கோப்பியுடன் வந்தார். நானும் மாலியும் வாங்கிக் கொண்டோம்.

“நீங்கள் பலசிறுகதைகள் எழுதியுள்ளீர்கள். அவற்றினைத் தொகுத்து ஏன் ஒரு தொகுதியாவது இந்தியாவில் இருந்த பொழுது போடவில்லை?”

அவர் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். பின்னர், “ஆனந்தவிகடனில் நான் முதன் முதல் எழுதிய தோட்டத்து மீனாட்சி மட்டுந்தான் நினைவிலிருக்கிறது. என்ன என்ன சிறுகதைகள் எழுதினேனென்றோ எத்தனை கதைகள் எழுதினேனென்றோ எனக்கு ஞாபகமில்லை. அவற்றின் பிரதிகளும் இல்லை.” என்றார்.

ஈழத்தின் முன்னோடிகள் அனைவரதும் நிலை இதுதான்.

“அழைப்பு, எப்போது காண்பேன், பரதேசி, நண்பர்கள், எட்டாந்திருவிழா, சங்கு வளையல், காஞ்சனை, பொன்னர் செத்தகதை, வைரவகோயில் விளக்கு, பரிசுக்கட்டுரை எனப்பல சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளீர்கள்...காஞ்சனை அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி முதலியாரின் கதைக்கோவை 2 இல் 1942 இல் வெளிவந்தது.” என்றேன். அவர் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன.

“எனக்குத் தெரியும் தம்பி..படைப்பாளி மறைந்தாலும் மறந்தாலும் இழந்தாலும் எங்கோ ஒருவன் அவற்றினைத் தேட முன்வருவான் என்று..அப்படிப்பட்ட ஒருவரை நான் காண்பேனென எண்ணியிருக்கவில்லை. “ சிவபாதசுந்தரத்தின் விழிகள் பணித்தன.

மனதைத் தொடும் படியான சிறுகதைகளை அவர் படைக்கவில்லை. இத்தனைக்கும் சிறுகதையின் இலக்கணத்தையும் சிறுகதையின் வளர்ச்சியையும் புரிந்துகொண்டவர். சிறுகதைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் விமர்சனத்திறன் வாய்ந்தவர். அவ்வாறான சிவபாதசுந்தரத்தால் உன்னதமான சிறுகதைகளைப் படைக்க முடியாது போனமைக்கான காரணம் புரியவில்லை. அவருடைய

சிறுகதைகளில் காஞ்சனை அக்காலகட்டத்துக் கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்கது. கவிகளின் கற்பனைலோகத்தில் இயற்கையின் அற்புதங்களை அனுபவித்துக் கொண்டும் காவியத்திலும் இலக்கியத்திலும் கிடக்கும் சுவையைச்சுவைத்துக் கொண்டும் இருந்த கண்ணன், தான் கற்பனையில் சிருஷ்டித்து வைத்திருக்கும் பெண்ணைத்தேடுகிறான். அவனுடைய தாயார் அவன் முன் காஞ்சனையை நடமாடவிடுகிறாள். தான் தேடிய பெண் அவள் தான் என அவன் நம்புகிறான். திருமணத்திற்கு ஒப்புக்கொள்கிறான். இச்சிறுகதையில் இன்றைய இளைஞர்களின் மனநிலையை ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளார். எனினும் சிறுகதை தவிர்ந்த ஏனைய துறைகளில் அவருக்கிருந்த படைப்பாற்றல் மிக உச்சமானதென்பதைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

“நீங்கள் ஈழகேசரியில் 1938 இல் ஈழகேசரியின் ஆசிரியராகப் பதவியேற்றீர்கள். 1942 வரை அதன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினீர்கள். அக்கால கட்டத்தில் நீங்கள் இலக்கியத்திற்குச் செய்த பணி அளப்பரியது. எத்தனை படைப்பாளிகளை உருவாக்கிவிட்டீர்கள்.” என்றேன்.

அவர் முகம் மீண்டும் பிரகாசமானது.

“1938 முதல் 1942 வரையுமுள்ள நான்கு வருஷகாலம் என் வாழ்வில் மறக்க முடியாத பொற்காலம். எழுத்துத்தொழிலின் இன்பத்தை உணரவைத்த காலம். அது ஒரு யோக சாதனை. எழுதி எழுதி பேனா தேய்ந்தது. “நீண்டதொரு பெருமூச்சு அவரிடமிருந்து வெளிவந்தது. அக்கால கனவில் அவர் உள்ளம் நிலைத்துவிட்டது.

“உங்களைச் சந்தித்தது என் பாக்கியம் ஐயா. நேரமாகிறது. உங்கள் தூக்கத்தையும் விட்டு எனக்கு நேரம் ஒதுக்கித் தந்தமைக்கு நன்றி.”

அவருடன் நின்று புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டேன். அவரையும் தனித்து ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டேன். என் கரத்தைப் பற்றி இன்முகத்துடன் விடைதந்தார்.

காரில் வரும்போது, “ஈழத்திலக்கியத்தின் முன்னோடி அவர்” என்றேன். மாலி அதனை ஆமோதித்தார்.

லண்டனிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குத் திரும்பினேன்.

பதினைந்து மாதங்கள் கழிந்து அவர் காலமான செய்தி வந்தது. துயரம் சூழ்ந்து கொண்டது.

தினகரன் வாரமலர்

ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் பரப்பில் நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள் என்பனவே அதிகம் வெளிவருகின்றன. புனைகதைசாரா எழுத்துக்கள் மிகமிகக்குறைவு. ஆனால் மேலைத் தேய எழுத்துக்களில் புனைகதைசாரா நாவல்கள், புனைகதைசாராச்சிறுகதைகள் எனப் பல்வகை எழுத்துக்கள் வெளிவருகின்றன. கடினமான அறிவியல் உண்மைகளை வாசகர் சுவையோடு வாசித்துப் புரிந்து கொள்ளும் பாங்கில் அவர்கள் அற்புதமான புனைகதைசாராச் சிறுகதைகளாக எழுதித் தள்ளுகின்றனர். பறவைகளையும் மிருகங்களையும் மரங்களையும் அச்சிறு கதைகளில் அவற்றின் குணவியல்புகளையும் நடத்தைகளையும் சூழலையும் அறிவியல் மெய்ம்மையோடு புனைகதைச்சாராச் சிறுகதைகளாக்கியுள்ளனர். 'நீடேஸ் டையாஜஸ்' இவ்வகையான படைப்புகளுக்கு முதன்மையளித்து வருகின்றது. அவ்வாறான புனைகதை சாராச்சிறுகதைகளை நாமேன் படைக்கக்கூடாது? அவ்வாறு படைத்த ஒரு கட்டுரையியல் சிறுகதைதான் இது:

குடுமான்களின் வாழ்வில் ஒருநாள்

கீழக்கு ஆபிரிக்காவின் உலர் பிரதேசக்காட்டு வெளியின் அதிகாலை வெயிலில் ஒரு கூட்டம் குடுமான்கள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. குறைந்தது இருபது குடுமான்கள் கொண்ட கூட்டம். ஒரு காலத்தில் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட குடுமான்கள் அக்கூட்டத்தில் இருந்தன. புலாலுண்ணிகளும் மனிதரும்

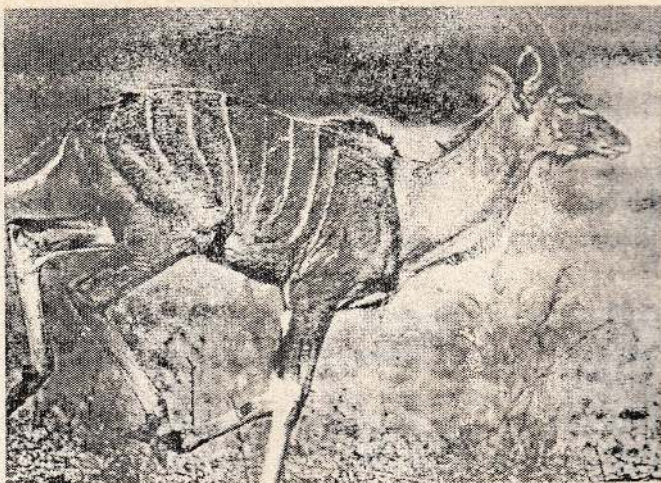
அவற்றினைத் தம்பசிக்கு இரையாக்கி அவற்றின் எண்ணிக் கையைப் பெரிதும் குறைத்துவிட்டனர். தென்னாபிரிக்காவிலும் கிழக்காபிரிக்காவிலும் பல்கிப்பெருகி வாழ்ந்த இந்த அரிதான விலங்குகள் இன்று பெரிதும் அருகிவருகின்ற நிலை.

ஆக்கூட்டத்தில் பல வயதுடைய பெரிதும் சிறிதுமான குடுமான்கள் காணப்பட்டன. இரண்டரைச்சுழற்சியைக் கொண்ட கொம்புகளையுடைய ஆறுவயதுக் குடுமான்கள், ஒரு சுழற்சியைக்கொண்ட கொம்புகளையுடைய இரண்டு வயதுக்

குடுமான்கள், நேரான ஆரம்பநிலைக் கொம்புகளையுடைய ஒரு வயதுக்குடுமான்கள், கொம்புகளே வளராத இளங்கன்றுகள் எனப்பலதரப்பட்ட மான்கள் அக்கூட்டத்தில் இருந்தன. அவற்றின் உடல் கபில நிறமான மயிர்களால் மூடப்பட்டிருந்தன. கபில உடல்நிறம் தன்னளவேறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கும். சில செங்கபிலமாகவும், சில நீலக்கபிலமாகவும் விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். அவற்றின் உடலில் நான்கு தொட்டு பன்னிரண்டு வரையிலான வெள்ளை வரிகள் உடலைச் சுற்றியமைந்து அவற்றின் தனித்துவத்தன்மையை பறைசாற்றும் உடலிலும் பார்க்க குடுமானின் தலை கருமையானது கண்களுக்கு இடையே வெள்ளைக்கோடொன்று நீறிட்டிருக்கும். கழுத்தில் நாடியிலிருந்து அடர்ந்து வளர்ந்த ரோமங்கள் அலைபாயும் விரிந்து உயர்ந்த காதுகள் சிறு அரவத்தையும் கிரகிக்கும். பாங்கின.

அக்குடுமான் கூட்டத்தின் தலைவன், வெகு கம்பீரமான குடுமான் ஒன்று மேய்வதும், அடிக்கடி தலையை உயர்த்திச் சூழலை அவதானிப்பதுமாகவிருந்தது. அதன் பலமானதும் எடுப்பானதும் இரண்டரைச் சூழற்சியைக் கொண்ட கொம்புகள் உயர்ந்து எதிரியை எச்சரிப்பன போன்றிருந்தன. நிலத்திலிருந்து தோள்வரை 5 அடிகள் வரை உயரமும், 650 நாத்தல் நிறையும், 3 அடிகள் நீளமுமான கொம்புகளையும் கொண்ட அத்தலைவனின் கால்கள் மிக வலிமையானவை; முன்கால் ஒன்றினால் நிலமண்ணைக் கிளறிவிட்டது. இவ்வாறான குடுமான்கள் மிக அரிதானவை.

தலைமைக் குடுமானுக்கு ஆறு வயதாகின்றது. மழைக்காலத்தில் உணவுக்கு பஞ்சம் இருப்பதில்லை; புற்களும் பழவகைகளும் வேர்களும் கிழங்குகளும் தாராளமாகக் கிடைக்கும் பருவம் அதுவாகும். எனவே, குட்டியினால் பெரிதும்

அப்பருவத்திற்குரியதாகவிருப்பதால், தாய்க்குடுமான்களின் முலைகள் பால்நிறைந்து காணப்படும். உணவு தாராளமாகக்கிடைப்பதால் நிறையவயிறாற மேய்ந்து, குட்டிகளுக்கான பாலை முலைகளில் நிறைந்து அவை தாய்மையோடு விளங்கும். கருக்காலம் ஏழுமாதங்கள் பெரும்பாலும் ஒரு பெண் குடுமான் ஒரு தடவை ஒரு குட்டியைத்தான் ஈனும். அதிசயமாக இருகுட்டிகள் பிறப்பதுண்டு. புலாலுண்ணிகளும் மனிதரும் காலத்தால் ஒரு குடுமான் பதினைந்து ஆண்டுகள் வாழக்கூடியது. ஆனால் அந்தக் குடுமான்கள் இயற்கைச் சாவை அடைகின்றன?

தலைமைக் குடுமானின் குட்டிகள் பல இக்கூட்டத்திலுள்ளன. அவை தாய்களிடம் ஆறு மாதங்கள் வரை பால் குடித்து மொழு மொழுவென்று வளர்ந்து விட்டன. அவற்றைக் காண தலைமைக் குடுமானுக்குக் கர்வமாக

இருந்தது. எனினும், சிலநாட்களாக அக்கூட்டத்தில் அமைதியின்மை காணப்படுவது கவலையைத் தந்தது. பெண்குடுமான்களைக் கவர்ந்து தம்பக்கம் இழுத்துக் கொள்வதில் போட்டி உருவாகி வந்தது. தலைமைக் குடுமானின் உரிமையில் வேறொரு ஆணும் தலையிடவில்லை எனினும், ஒரு பெண்குடுமான் விடயத்தில் செங்கபிலனும், நீலக்கபிலனும் முரண்டுபிடித்தன. அடிக்கடி ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக்கொண்டன. மோதலினால் விளையும் பயனை அவை அறியாதனவல்ல. வலிமையற்றவை தோற்றுவிடுவதும். சிலவேளை கொம்புகள் முறிந்து மூளியாகிவிடுவதும் சாதாரணமான நிகழ்ச்சி.

இருந்தாற்போல செங்கபிலனும் நீலக்கபிலனும் முட்டிமோதிக்கொண்டன. நெற்றியுடன் நெற்றி மோதியதால் ஏற்பட்ட ஒலி அப்பிரதேசத்தின் அமைதியைச் சிதைத்தது. மேய்ந்து கொண்டிருந்த குடுக்கள் சிலகணங்கள் தலைகளை நிமிர்த்திப் பார்த்தன தலைமைக் குடுமான் ஒலியெழுப்பியதும் அமைதியாக மேயத் தொடங்கின. எனினும், இரு ஆண்களின் சண்டையால் ஏற்பட்ட கவனக் களைப்பு, எதிரி ஒன்றின் நெருக்கத்திற்குக் காரணமாகிவிட்டது.

குடுமான்களுக்கு எதிரி விலங்குகளாக சிங்கம், சிறுத்தை, காட்டுநாய்கள் என்பன விளங்கின. காட்டுநாய்கள் கூட்டமாகத் தாக்கில் வலுமூர்க் கமானவை. ஒரு தடவை ஒரு மழைக்காலத்தில் அவை சூழ்ந்து கொண்டன. ஓடித்தப்புவதிலும் பார்க்க, பெண்களையும் குட்டிகளையும் மத்தியில் விட்டுச் சூழ நின்று நாய்களைத் தாக்குவது சிறந்தது. தலைமைமானின் சுருள் கொம்புகள் துளைத்ததால் இருநாய்கள் அவலமாக மரணமாகியதன் பின்னரே, காட்டுநாய்கள் அவ்விடத்தை விட்டகன்றன. எனினும் விடலைப் பருவக் குடுமான் ஒன்றும் பலியாக நேர்ந்தது. சிங்கமோ, சிறுத்தையோ நெருங்கில்

ஒடித்தப்புவதே சாலச் சிறந்ததென்பதை அவை உணர்ந்திருந்தன. பெரும் புதர்களைத் தாவித் தாண்டி வேகமாக அவை பாய்ந்தோடத் தொடங்கின. சிறுத்தை ஒன்றின் துரத்தல் அவற்றைத் தொடர்ந்தது. சிறுத்தையின் வேகத்திற்கு அவற்றினால் ஈடுகொடுக்கமுடியாது; அதனால் நிச்சயமாக அகூட்டத்தில் ஒன்று இரையாகிவிடவேண்டியதுதான். அப்படியே நடந்தது. நிலமதிர, புழுதிகிளம்ப அவை தாவின; பின்தங்கிவிட்ட முளிக்கொம்பன் சிறுத்தைக்கு இரையாகியது.

கூட்டத்தில் ஒன்றை இழக்க நேர்ந்ததில் தலைமைக்குடுமானுக்குக் கவலை. சிறுத்தை தூரத்தில் வரும்போதே உணர்ந்து எச்சரிக்க அது தவறிவிட்டது. பலமான குரல் எழுப்பி எச்சரிக்க முடியாது போனமைக்குச் செங்கபிலனும் நீலக்கபிலனும் முட்டிமோதிக் கொண்டமை காரணமாகிவிட்டது.

பாதுகாப்பான புதர்களில் அவை புகுந்து கொண்டன. ஆனால், புதர்களுக்கு வெளியேயுள்ள வெட்டைவெளியில் செங்கபிலனும் நீலக்கபிலனும் மீண்டும் மோதிக்கொண்டன. இரண்டும் வலிமையான விலங்குகள். வெற்றி யாருக்கு?

நிர்ணயிக்க முடியாது.

தலைமைக்குடுமான் வெளியில் வந்து ஏறிட்டுப் பார்த்தது.

சண்டை நிற்கவில்லை.

செங்கபிலனும் நீலக்கபிலனும் கொம்புகளால் ஒன்றையொன்று தாக்கின. ஒரு மணி நேரமாகச் சண்டை தொடர்ந்தது. பின் நகர்வதும் வேகமாகப் பாய்ந்து முட்டித்துள்ளுவதுமாக இரண்டும் சமரிட்டன. இருந்தாற்போல இரு குடுமான்களின் கொம்புகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று செருகிக்

கொண்டன. விடுபடமுடியவில்லை. ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிக் கொண்ட கொம்புகளை இனிமேல் எவராலும் விடுவிக்க முடியாது. இரு குடுமாள்களும் பயத்துடன் நிலத்தில் புரண்டன; பெருங்குரலில் சத்தமிட்டன. கொம்புப் பின்னல் கழரவில்லை.

இனி அவை இறக்கும் வரை, அல்லது பகை விலங்கால் கொல்லப்படும் வரை அவ்விடத்தில் கிடக்கவேண்டியதுதான்.

தூரத்தில் சிங்கம் ஒன்றின் கர்ச்சனையும், கண்ணுக் கெட்டிய தொலைவில் காட்டுநாய்களின் வரவும் உணரப்பட்டது. இனி அவ்விடத்தில் நிற்பது ஆபத்து தலைமைக் குடுமான் குரல் தந்து முன்நடக்க ஏனையவை அதனை வேகமாகப் பின் தொடர்ந்தன.

கொம்புகள் பின்னி மண்ணில் கிடந்த குடுமாள்கள் கால்களை உதறிப் பரிதாபகமாக அலறின.

காட்டுநாய்கள் (ஹையினாக்கள் - Hyena) நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன.

மாலைகவிந்தது.

நுண்ணறிவியல்

தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப்பெருமன்றம் 2001, செப்டம்பர் 15 ஆந்திகதி எட்டையபுரத்தில் பாரதி விழாவினைக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடியது. புதின்தூன்றாவது ஆண்டு விழாவில் அக்கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் 2000 ஆண்டில் வெளிவந்த சிறந்த நாவல், சிறுகதைத்தொகுதி, கவிதைத்தொகுதி, கட்டுரைத்தொகுதி என ஒவ்வொரு துறையிலும் இவ்விரு நூல்களைத் தெரிவுசெய்தது. நாவல் துறையில் எனது 'மரணங்கள் மலிந்த பூமி'யும், மா.நடராசனின் 'ஊர்கலைஞ்சு போச்சு' என்ற நாவல்கள் இரண்டும் தெரிவாகின. பரிசினையும் விருதினையும் தேரில் விழாவில் கலந்து பெற்றுக்கொள்ளுமாறு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் செயலாளர் பொன்னிலனும், மாநில இலக்கியக் குழுச் செயலாளர் செந்தீ நடராசனும் அழைப்புவிட்டமையால் நான் எட்டையபுரத்திற்குப் பயணப்பட்டு விழாவில் கலந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்தினைப் பெற்றேன்.

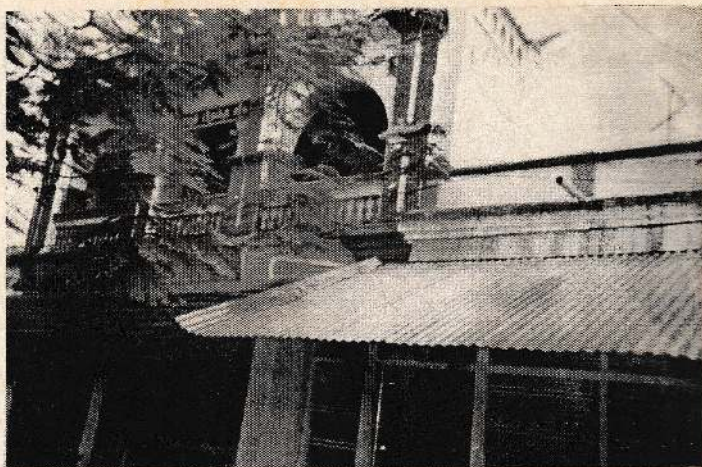
மரணங்கள் மலிந்த பூமி என் நாவல்களில் தனித்துவமானது. கனடாவில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் 'உதயன்' பத்திரிகைக்காக எழுதப்பட்டு தபாலில் அனுப்பும்போது அனுப்பிய அன்பரும் பிரதியும் புலனாய்வுப் பொலிசாரால் பிடிக்கப்பட்டனர். விசாரிக்கப்பட்டனர். நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டனர். பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டனர். நான் கனடாவிற்கு இந்த நாவலை எடுத்துச் சென்றேன். உதயன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் யோகேந்திரலிங்கம் ஆயிரம் கனேடியடொலர் தந்து இந்த நாவலை வாங்கிக் கொண்டார். இலங்கைப்பணத்தில் அதன் பெறுமதி அந்த ஆண்டு ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய். இந்த நாவல் இலங்கை தேசிய சாகித்ய மண்டலப் பரிசினையும் அவ்வாண்டு தளதாக்கிக் கொண்டது. இலங்கை இலக்கியப்பேரவையின் பரிசும் விருதும் மரணங்கள் மலிந்த பூமிக்குக்கிடைத்தன. அதே நாவலுக்கு தமிழ்நாட்டுக் கலை இலக்கியப் பெருமன்றப் பரிசும் விருதும் கிடைத்தன. அவற்றினைப் பெற நான் தமிழ்நாட்டிற்கு பாரதி பிறந்த எட்டையபுரமண்ணிற்குச் சென்றேன்.

எட்டையபுரப்பயணம்

‘திருநெல்வேலியிலிருந்து மதுரைக்குச் செல்லும் பாதையில் 68 வது கிலோமீற்றரில் கோவில்பட்டி உள்ளது. அங்கிருந்து அரை மணிநேரப் பேருந்துப் பயணத்தில் எட்டையபுரத்தனை அடையலாம்.’ என தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றச் செயலாளர் பொன்னீலனால் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது. திருநெல்வேலியில் அகதி அந்தஸ்துடன் வாழ்ந்துவரும் தம்பி பத்மநாதனுடன் பொன்னீலன் கூறிய பாதையில் எட்டையபுரம் வந்தடைந்தேன். மகாகவி நடமாடிய அந்தக் கவித்துவ மண்ணில் கால்கள் பதிந்ததும் ஏற்பட்ட உணர்வு விபரணைக்கு அப்பாற்பட்டது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி முதலில் பாரதிநினைவு மண்டபத்திற்குச் சென்றோம். கம்பீரமான நினைவுத்திருக்கோயில் அது. புகழ் பூத்த படைப்பாளி கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் அயராத முயற்சியால் அந்த நினைவுமண்டபம் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

பொன்னீலனும் செந்தீ நடராசனும் அன்போடும் நேசத்தோடும் வரவேற்றனர். மண்டபத்தினைச் சுற்றிப்பாத்தோம். பாரதியாரின் முழுஉருவச் சிலையும் மார்பளவுச் சிலையும் அவரது நினைவினை ஏற்படுத்தும் ஆவணங்களும் அங்கிருந்தன. பாரதியின் கவிவரிகள் நினைவில் வந்து காற்றில் மிதப்பது போன்ற உணர்வு. புண்ணியம் செய்த மண்.

“பாரதியார் பிறந்த வீட்டிற்கும் அவர் ஆரம்பத்தில் தொழில் பார்த்த சமஸ்தானத்தையும் முதலில் தரிசிப்போம்..” என்றார் பொன்னீலன். அவ்வேளை எங்களுடன் மா.நடராசன், இரா.காமராகு, கே.பி.சிவப் பிரகாசம், ஞானபாரதி, மா.கண்ணன்,

பாரதியார் பிறந்த வீடு

இரா. பகமைக்குமார், தனுஸ்கோடி இராமசாமி என ஓர் எழுத்தாளர் கூட்டமே இணைந்து கொண்டது. பாரதி உலாவிய எட்டையபுரம் வீதிகளில் நடந்து பாரதியாரின் பிறந்த இல்லத்திற்கு முன் வந்து நின்றோம். ஆலயம் ஒன்றின் முன் தரிசனத்திற்காக நிற்கும் மன உணர்வு. உணர்ச்சிக்கவிஞன், புரட்சிக்கவிஞன், சுதந்திரக்கவிஞன், பக்திக்கவிஞன், உலகமகாகவி பிறந்த அந்த இல்லம் அவர் நினைவாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றது. பிராமணக்குடியிருப்புகள் நிறைந்த சூழல். பழைய காலக் கட்டிடக்கலையில் உருவான இரண்டு மாடிக் கட்டிடம். முப்பத்தைந்தடி அகலமும் ஏறத்தாழ நூறு அடிகள் வரையிலான நீளத்தையும் கொண்டது. பின்கட்டில் கிணறும் சிறிது நிலமுமிருந்தன. பாரதியின் வாழ்வின் ஆத்மா சஞ்சரித்த அந்த வீட்டினுள் நுழைந்தோம். பாரதியார் பயன்படுத்திய பொருட்கள்., அவர் எழுதிய கையெழுத்துக் குறிப்புகள் என்பன கண்ணாடி அலுமாரிகளில் பேணப்பட்டிருந்தன. அவர் பற்றிய குறிப்புகள் சுவரில் விளக்கப்பட்டிருந்தன.

அவர் இந்த வீட்டில் தான் குடும்பம் நடாத்தினார். அவர் செல்லம்மாவுடன் வாழ்ந்த மனை இதுதான். சிட்டுக்குருவிகளுக்கு உலையிலிட வைத்திருந்த அரிசிமணிகளை அள்ளியிட்ட முற்றம் இதுதான். கவித்துவச்செருக்கோடு அவர் அமர்ந்திருந்த விறாந்தை இதுதான். கவித்துவத் தலைக்கனத்தோடு நிற்க அவரை அயலவர் ஏளனமாகப் பார்த்துச் செல்ல வைத்த வாசல் இதுதான். பாரதியின் வீட்டினைவிட்டு வெளிவர மனம் வரவில்லை.

ஒருமணிநேரக்கழிவின் பின்னர் வெளிவந்தோம். அவர் எட்டையபுரத்தில் பணிபுரிந்த சமஸ்தானக் கட்டிடத்திற்குச் சென்றோம். பாரிய மாளிகை. வெளித் திண்ணையில் சீட்டுவிளையாடிக்கொண்டிருந்த கூட்டம் எங்களைக் கண்டதும் நழுவியது. அந்தக்காலத்தில் இந்த மாளிகையில் வாழ்ந்த சமஸ்தானாதிபதி எட்டையபுரத்தின் அதிகாரவல்லமை படைத்த நிலச்சுவான்தராக இருந்திருக்கவேண்டும். அவருடைய அதிகாரக் கட்டுக்குள் அடங்காது பாரதியார் வெளியேறியிருக்கிறார். பாரதி மண்டபத்திற்குத் திரும்பிவரும் வழியில் புராதன ஆலயம் ஒன்றின் முன்வாசலின் மதில் சுவரோடு நடுகல் ஒன்று நாட்டப்பட்டிருந்தது. அதில் ஆங்கிலேயர் தமிழில் பாரதியாரின் பாடல்களைத் தடைசெய்து ஆணைபிறப்பித்திருந்தார்கள். எவ்வளவு நெருக்கடிகளுடன் பாரதியார் இயங்கியிருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

‘மரணங்கள் மலிந்த பூமி’ நாவலுக்கு விருது

பொன்றிலன் - செந்தீ நடராஜன் ஆகியோருடன்
செங்கை ஆழியான்

தமிழக எழுத்தாளர் சிலருடன்...

திரும்பி மணிமண்டபத்திற்கு வந்தோம். அங்கு எழுத்தாளர்களும் சுவைஞர்களும் குழுமியிருந்தனர். சிறியதொரு கலந்துரையாடல் பொன்னிலன் தலைமையில் நடந்தது. தமிழ் இலக்கியத்தின் நவீன போக்குக் குறித்துப் பலர் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். தமிழகத்தின் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் தோன்றியுள்ள குழுமனப்பான்மை பற்றியும் குறிப்பிட்டார்கள். 'தமிழிலக்கியம் கடக்கவேண்டிய படிகள் பலவுள்ளன. எழுத்தாளர் எழுதவேண்டிய சமூகப்பக்கங்கள் நிறையவுள்ளன' எனப் பொன்னிலன் குறிப்பிட்டார். 'யுத்தபூமியில் சவால் களுக்கிடையில் வாழ்கின்ற ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்குரிய அனுபவங்களும் தமிழகத்துப் படைப்பாளிகளுக்குக் கிடையாதது' எனக்குறிப்பிட்டு என்னை ஈழத்து இலக்கியம் குறித்துப் பேசமாறு அழைத்தார். அங்கு நிறையப் பேசினேன். சபையோரால் கேட்கப்பட்ட ஐயவினாக்களுக்குப் பதில் தந்தேன். 'ஈழத்தில்

எழுத்துக்களுக்குப் புலிகளால் தடை கட்டுப்பாடுண்டா?" எனக்கேட்டனர். 'இல்லை. ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் போராட்டத்தின் நியாயத்தினை உணர்ந்ததால் அதனை எவ்விதத்திலும் கொச்சைப்படுத்துவதில்லை. ஏனெனில் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாகத் தமிழர் சந்தித்த இடர் அனுபவங்களின் விளைவான முடிவு அது. 'என்றேன்.

அன்று மாலை பாரதியின் இல்லத்திலிருந்து பெரும் ஊர்வலம் பாரதி மண்டபத்தினை நோக்கி நடந்தது. பாரதியாரின் படத்தினை முன்னே காவி வர மேளதாளங்களுடன் ஊர்மக்கள் பெருந்திரளாகத் திரண்டு மண்டபத்தின் திறந்தவெளி அரங்கினை வந்தடைந்தோம். அங்கு பாரதி விழா ஆரம்பமாகியது. பாரதியின் பெருமைகளைப் பலரும் எடுத்துரைத்தார்கள். பேச்சுக்கலை தமிழகத்தில் நன்குள்ளது என எண்ண வைத்த பேச்சுக்கள். நிறைவு நிகழ்வாக பரிசளிப்பு விழா நடைபெற்றது. முதலில் என்னை அழைத்து மேடையில் பார்வைக்கு நிறுத்தினர். பொன்னீலன் என்னைச் சபைக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்." இலங்கையின் புகழ்பெற்ற படைப்பாளி செங்கைஆழியான். ஈழவிடுதலைப்போரை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள நாவல் மரணங்கள் மலிந்த பூமி. இலங்கை இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிமுன்னேறுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தைக் காலி செய்ய வேண்டும் என்று விடுதலைப்புலிகள் அறிவிக்கின்றனர். யாழ்ப்பாண மக்கள் முடிந்ததை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறும்போது அவர்கள் படும் துயரம் இந்த நாவலில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. விடுதலைப்புலி ஆதரவாளராகச் சுகந்தி இடம் பெற்றிருந்தாலும் இந்தப்போர் அவசியந்தானா, இத்தனைதுயரங்களைத் தாண்டி விடுதலை தேவைதானா என்ற கேள்வி எழுகிறது. நாவலின் முடிவில் 'துப்பாக்கிகளைக் கீழே போடுங்கள்' என்ற குரல் வலுவாக ஒலிக்கிறது. ஒரு சிறந்த ஓவியன் சித்திரம் தீட்டியது போன்று மனதைத் தொடும் பல காட்சிகளோடு மனித நேயத்தின்

சார்பான நாவல் மரணங்கள் மலிந்த பூமி என்பதால் பரிசுக்குரியதாகின்றது”

அதனையடுத்து விருதும் சான்றிதழும் பணப்பரிசிலும் எனக்கு வழங்கப்பட்டன. பரிசுபெற்ற ஏனைய படைப்பாளிகளும் மேடையில் பொன்னாடை போர்த்தி அமர்த்தப்பட்டனர்.

“ஈழத்திலிருந்து குறிப்பாக யாழ்ப்பாண யுத்த நிலத்திலிருந்து இங்கு வந்திருக்கும் செங்கைஆழியான் எமது உறவுகள் வாழ்கின்ற யாழ்ப்பாணத்தினைப் பற்றி விரிவாகப்பேசுவார்.” எனத் தலைவர் அறிவித்தார். பலவற்றினையும் மனந்திறந்து பேசினேன். “பாரதியாரின் ஞானக்குருவான யாழ்ப்பாணத்துச்சாமியின் ஊரிலிருந்து வந்துள்ளேன்” என்று என்பேச்சினை ஆரம்பித்தேன். சபை ஆரவாரித்தது. முக்கால் மணிநேரம் பேசியிருப்பேன். சபை அமைதியாக என்பேச்சினை இரசித்ததைக் கண்டேன். நானா பேசினேன்? அந்த மண் பேச வைத்தது.

தினகரன் வாரமலர்

1991 ஆம் ஆண்டு புதுடில்லியிலுள்ள நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியப் பொதுநிர்வாக அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்ட இருவார பயிற்சிப்பட்டையொன்றிற்கு இலங்கையிலிருந்து தெரிவாகிய மூன்று இலங்கை நிர்வாகசேவை அதிகாரிகளில் ஒருவனாகக் கலந்து கொண்டேன். அப்பயிற்சிப்பட்டையின் தொனிப்பொருள் 'அபிவிருத்தி நிர்வாகம்' என்பதாகவிருந்தது. தன்சானியா, உகண்டா, மாலத்தீவு, தாய்லாந்து, மொரிசியஸ். ஓமான் முதலான நாடுகளிலிருந்து நிர்வாக அதிகாரிகள் பலரும் கலந்து கொண்டனர். அந்தப் பயிற்சியின் போது பம்பாய், ஆக்ரா முதலான இடங்களுக்கு ஊர்கான் பயணிகளாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். அவற்றில் ஆக்ராவிற்குச் சென்று தாஜ்மகாலைக் காணக்கிடைத்த அனுபவம் மிக முக்கியமானதாகும்.

காதல் நினைவுச்சின்னம்

இந்தியாவின் ஆக்ரா நகரில் ஐமுனை நதியின் வலது கரையோரத்தில், சந்திர ஒளியில் இருந்து செதுக்கியது போன்று தாஜ்மகால் நினைவு மாளிகை கடந்த 344 ஆண்டுகளாகக் காட்சி தந்து கொண்டிருக்கிறது. புதிய உலக அதிசயங்களில் ஒன்றாக இந்தச் சலவைக் கல் பளிங்கு மாளிகை துலங்குகின்றது. இந்தப் பளிங்கு மாளிகையைக் கட்டுவித்தவன் முகலாய சக்கரவர்த்தியான சார்ஜகான் என்பவனாவான். மிகுந்த கலைத்துவத்தோடு உலகமே வியக்கும் வண்ணம் இந்த மாளிகையை அமைப்பித்துள்ளான். அவனுக்கு மூன்று மனைவியர் இருந்தும், அவனது காதலுக்குப் பாத்திரமான

மும் தாஜ் மஹால் என் பவளின் நினைவாக இந்தத் தாஜ்மகாலை மன்னன் சார்ஜகான் அமைப்பித்தான். வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவரும் தரிசிக்கவேண்டிய கலைப் பொக்கிசம் தாஜ்மஹால் ஆகும்.

“கேள்விப்படுகின்ற அழகினை விட மிக அழகாக இருக்கின்ற ஒரு சில விடயங்களில் தாஜ்மஹால் ஒன்று” எனப் பிரபல நாவலாசிரியர் பேர்பெக் கூறுகிறார். ஆக்ராவிற்கு விஜயம் செய்த அனைவரும் இதனை அங்கீகரித்துள்ளனர். தாஜ்மஹால் போல அதற்கு நிகராக எதுவும் இல்லை. அது தனித்துவமான அற்புதம். பாரசீக, இந்து, இந்திய, இஸ்லாமிய மதக் கலாம்சங்கள் அனைத்தின் கூட்டுவடிவம். 19 ம் நூற்றாண்டு ஆக்ராவிற்கு வருகை தந்த சேர் வில்லியம் ஹென்றி சிலிமன் தனது மனைவி அமிலியிடம் கேட்டார்: “இந்தத் தாஜ்மஹாலைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்?”

“நான் நாளையே சாவதற்கு தயார்” என்றாள் அமிலி: “இது போல என் நினைவாக எனக்கொரு மாளிகை கட்டப்படுமாயின்”

மகாராணி மும்தாஜ்மஹால் 1593 ம் ஆண்டு, பார்க்கப்பிரபு ஒருவரின் மகளாகப் பிறந்தாள். மிகுந்த அழகுடையவள். அவ்வேளை அவள் அர்ஜுமான்ட் என அழைக்கப்பட்டாள். பதினைந்து பராயம் இருக்கும் போது முகலாய இளவரசனான குர்ராம் (பிற்காலச் சக்கரவர்த்தி சார்ஜஹான்) என்பவனுக்கு நிச்சயார்த்தம் செய்யப்பட்டாள். ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் 1612 மே மாதம் 20 ம் திகதி சோதிடர்கள் கணிப்பின்படி

திருமணம் நிகழ்ந்தேறியது. இளவரசன் குர்ராம் தனது அழகு ராணிக்கு “மும்பாஜ்மஹால்” எனப் பெயரிட்டான். அதனால் தான் சார்ஜஹான் பின்னர் அவள் நினைவாகக் கட்டிய சலவைக்கல் மாளிகை “தாஜ்மஹால்” என்ற பெயரைப் பெற்றது.

முகலாயச் சக்கரவர்த்தி ‘ஐகாங்கீர்’ என்பவனுடைய இரண்டாவது மனைவியின் மகன் இளவரசன் ‘குர்ராம்’ ஆவான். அவன் தனது இளமைப் பருவத்தில் மருத்துவம், புவியியல், சமயவியல் ஆகிய பாடங்களைக் கற்றுத் தேறியிருந்தான். தந்தையின் பின் முகாலய சாம்ராச்சியத்தின் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூடிக் கொண்ட போது அவன் தனது பெயரை ‘சார்ஜஹான்’ என மாற்றிக்கொண்டான். சிம்மாசனம் ஏறியதும் அரசு கட்டிலிற்குப் போட்டியாக மாறக்கூடிய ஆண் உறவினர்கள் அனைவரையும் அழிப்பித்தான்.

சார்ஜஹானுக்கும் மும்பாஜ்மஹாலுக்கும் மொத்தமாக பதினான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். ஏழுபேர் இளவயதில் காலமானார்கள். 1631 ஜூன் மாதம் பதினான்காவது குழந்தைப் பேற்றின் போது மன்னனின் காதல் மனைவி மரணமடைய

நேர்ந்தது. சாஜஹான் தனது காதல் மனைவி மும்தாஜைக் கணமும் விட்டுப்பிரிய விரும்பாதவன். 1631 ம் ஆண்டு யுத்தகளத்திற்கும் தன்னுடன் கூடவே கர்பினியான மும்தாஜை அழைத்துச் சென்றுள்ளான். இந்தப் பயணத்தின் விளைவாகவே பிள்ளைப் பேறின் போது அவள் மரணமடைய நேர்ந்தது. சாஜகான் பெரும் துன்பத்திற்குள்ளானான். அரண்மனையில் சங்கீதம் ஒலிக்கக் கூடாதென அறிவித்தான். நிற அங்கிகளை அணிவதைக் கைவிட்டான். அலங்காரச் சால்வைகளை அணியாது தவிர்த்தான். அரண்மனைப் பிரதானிகளைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தான். எட்டு நாட்கள் தனி அறை ஒன்றினுள் தனித்திருந்து துக்கமனுஸ்டித்தான். உணவின்றியே அந்த நாட்களைக் கழித்தான். நீண்ட காலம் இவ்வாறு துயரத்தைக் கொண்டாடினான். அத்துயர வெளிப்பாடாகச் சலவைக் கற்களால் தனது இனிய மனைவிக்கு ஒரு நினைவு மாளிகையை உருவாக்க எண்ணினான்.

1632 ஆம் ஆண்டு தாஜ்மஹால் கட்டிட வேலைகள் ஆரம்பமாயின. தனது அரண்மனையில் இருந்து எப்பொழுதும் பார்வையில் படக்கூடியதான இடத்தில் யமுனையின் வலது கரையில் தாஜ்மஹாலைக் கட்டுவதற்கான இடத்தை தேர்ந்தெடுத்துள்ளான். இருபதினாயிரம் வேலையாட்கள் இருத்திரண்டு ஆண்டுகள் இரவு பகலாகத் தாஜ்மஹாலைக் கட்டியெழுப்ப உழைத்துள்ளனர். தாஜ்மஹாலைக் கட்டுவதற்கான வெண் சலவைக்கல் மக்ரானா, ராஜஸ்தான் மாநிலத்தின் ரய்யால ஆகிய இடங்களிலிருந்து வெட்டியெடுத்துக் கொண்டுவரப்பட்டது. நீல நிறக்கற்கள் (lapis lazuli) இலங்கையில் இருந்து தருவிக்கப்பட்டன. 40 வகையான பளிங்குக் கற்கள் தாஜ்மஹாலை அமைக்க பயன்பட்டுள்ளன. அவற்றோடு விலையுயர்ந்த வைரக்கற்கள் ஆங்காங்கு பொருத்தமாக பொருத்தப்பட்டிருந்தன. இன்று அவை களவாடப்பட்டுவிட்டன.

வெண் சலவைக் கற்கள் அற்புதமாக வெட்டப்பட்டு பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. சலவைக்கற்களில் ஜன்னல்கள், வண்ண வேலைப்பாட்டுத் திரைகள், பூவேலைகள் என நுட்பமான கலைத்திறன் மிக்க செதுக்கல்கள் சிற்பிகளால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மத்திய ஆசியாவின் புகாராப் பகுதியில் இருந்து பூவேலைகளைச் சலவைக் கற்களில் செதுக்குவோர் அழைத்து வரப்பட்டனர். தாஜ்மகாலின் கோளக்கவிப்புகளை வடிவமைக்க கொன்ஸ்தாந்தினோபிலில் இருந்து இஸ்மாயில் கான்ரூபி என்ற சிற்பக் கலைஞர் அழைக்கப்பட்டார். தாஜ்மகாலின் சுவர்களில் எழுத்துக்களை பொறிப்பதற்காக ‘அமாநட்கான் சிராசி’ என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார். எல்லா நிபுணர்களையும் இணைத்து தாஜ்மஹாலை உருவாக்கி முடிக்கும் கட்டிட கலைஞராக லாகூரைச் சேர்ந்த உஸ்ராட் அகமத் என்பவர் விளங்கினார். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கட்டடக் கலைஞர்கள், சிற்பிகள் ஆகியோரின் 22 வருட கூட்டு முயற்சியின் விளைவாகத் தாஜ்மஹால் எழுந்தது.

தாஜ்மஹாலின் முன்பக்கத்தில் பெரும் பூந்தோட்டமும் தாஜ்மஹாலின் முழுவடிவை பிரதிபலிக்கும் தடாகமும் உள்ளது. வான்நோக்கி உயர்ந்து ஒளிரும் தாஜ்மஹாலை கீழ் நோக்கி தடாக நீரில் அதன் பிரதி விம்பத்தை காண்பது ஓர் இனிய அனுபவம். தாஜ்மஹால் 22 அடி உயரமான மாபிள் தளமேடையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏறத்தாள 313 சதுரஅடி பரப்பினதாக இந்த மாபிள் தளமேடை உள்ளது. இந்த மேடையின் நான்கு மூலைகளிலும் 137 அடி உயரமான மினாராத் எனப்படும் கோபுரங்கள் அமைந்துள்ளன. இந்த 22 அடி உயரமான மாபிள் மேடைக்கு அழைத்துச் செல்லும் பளிங்குக் கற்படிகள் உள்ளன. காலணிகளைக் கழற்றிவிட்டே இந்தப் படிகளில் ஏறிச்செல்ல வேண்டும். தாஜ்மஹாலின் பிரதான வளைவு வாசலில் கரும் சலவைக்கல்லில் குரான் வார்த்தைகள் பொழியப்பட்டுள்ளன.

உள்ளே செல்லின் மும் தாஜ் மகாலினதும் மன்னன் சார்ஜஹானினதும் சமாதிகளைக் காணலாம். அற்புதக் கைவண்ணம் மிக்க சமாதிகள் சலவைக்கல் பலகைகளில் வண்ணவேலைப்பாடுகள் அந்தசமாதிகளை வேலியிட்டுள்ளன. சரிமத்தியில் மும்தாஜின் சமாதி உள்ளது. அதன் அருகில் வடிவில் சற்றுப் பெரிதான சார்ஜகானின் சமாதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பார்க்க மொழியில் மும்தாஜின் சமாதியில் “மும்தாஜ்மஹால் என்றழைக்கப்பட்ட அர்ஜுமான்ட் பானுபேகம் சமாதி. இறந்த ஆண்டு 1040 AH (1631 AD)” எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மும்தாஜின் வலது பக்க சமாதியில் சார்ஜகான் உறங்குகிறார். சார்ஜகான் தன் காதல் மனைவிக்காக கட்டிய தாஜ்மஹாலில் தன்னை அடக்கம் செய்து கொள்ள விரும்பியிருக்கவில்லை. அவன் தனக்கென கருமையான சலவைக் கற்களால் இன்னொரு மஹாலை யமுனை நதியின் இடது கரையில் கட்டுவதற்குத் திட்டமிட்டான். இந்த இருமஹால்களையும் ஒரு பாலத்தால் இணைக்கவும் எண்ணியிருந்தான். ஆனால் அவனை அடுத்த சக்கரவர்த்தியான அவ்ரங்கசீப் “எனது தந்தையின் காதலுக்குப் பாத்திரமானவளின் அருகிலேயே அவரையும் அடக்கம் செய்வதே பொருத்தமானது” என எண்ணிச் செயற்படுத்தினான். உண்மையில் தாஜ்மஹாலின் மாளிகை மத்தியில் உள்ள சமாதிகளுக்கு நேர் கீழே இருக்கின்ற அறையில் தான் அவர்கள் சடலங்கள் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. கீழே உள்ள சுரங்க அறைக்குள் ஓடுங்கிய படிகள் மூலம் இறங்கிச் செல்லில் அவற்றைக் காணலாம்.

மும்தாஜ்மஹால் இறந்ததன் பின்னர் 35 ஆண்டுகள் வரை சார்ஜஹான் வாழ்ந்தார். அவனுடைய இறுதிக் காலம் இனிமையானதன்று. அவனது புதல்வர்கள் சிம்மாசனத்திற்காக

போட்டியிட்டனர். இறுதியில் அவரங்கசீப் ஆட்சி உரிமைப் போட்டியில் வெற்றி பெற்றான். தனது தந்தையைச் சிறைப்படுத்தி ஆக்ராக் கோட்டையில் சிறையிட்டான். “முகலாய நாட்டின் செல்வத்தை தாஜ்மஹால் கட்டுவதிலும் தனக்கென கரும் சலவைக்கல் மாளிகை கட்டுவதற்கும் மன்னர் வீண் விரயம் செய்தார். ஆயிரக்கணக்கான உழைப்பாளிகளின் உழைப்பை இந்த ஆடம்பர மாளிகைக்காக அர்ப்பணித்தார்” என அவரங்கசீப் குற்றம் சுமத்தினார். ஆக்ராக் கோட்டைச் சிறையிலிருந்து தாஜ்மஹாலைப் பார்ப்பதற்கு வசதியாக சிறைச்சுவரில் ஒரு ஜன்னலை அவரங்கசீப் அமைத்துக் கொடுத்தான். சார்ஜகானின் இறுதிக்காலம் இவ்வாறு கழிந்தது. 1666 ஜனவரியில் தான் கட்டிய நினைவு மாளிகையை பார்த்தவாறே சார்ஜகான் மரணமடைந்தான். அவன் விருப்பிற்கு மாறாக அந்தத் தாஜ்மஹாலிலேயே சமாதி வைக்கப்பட்டான்.

சார்ஜகான் தனது 74வது வயதில் காலமானான். இறந்த பின்னரும் அவனது விழிகள் தாஜ்மகாலைப் பார்த்தபடியே திறந்து கிடந்தன.

நுண்ணறிவியல் / தினகரன் வாரமலர்

1995 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 30 ஆந்திகதி மாரி மழைப்பொழிவினுடாக வலிகாமத்திலிருந்து எல்லாரும் வேரோடு இடம் பெயர்ந்து தென்மராட்சிக்கும் வடமராட்சிக்கும் அகதிகளாக இடம் பெயரவேண்டியதென்றும் மானிட சோகம் நிகழ்ந்தது. பலாலியிலிருந்து பெருமளவில் யாழ்ப்பாணத்தினைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் இலங்கை இராணுவம் முன்னேறியது. அதனால் வலிகாமத்தைவிட்டு உடனடியாக வெளியேறுமாறு விடுதலைப் புலிகள் அறிவித்தனர். வானம் கண்ணீர் வடிக்க வலிகாமத்து மக்கள் நாவற்குழிப்பாலத்தினுடாக உயிர்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் நோக்குடன் இடம்பெயர்ந்தார்கள். அவர்களுடன் ஆடு மாடுகள் நாய்கள் என்பனவும் இடம்பெயர்ந்தன. நடக்கமுடியாத வயோதிப்ப பெற்றாரைக் கரங்களில் காவிக்கொண்டு வந்தவர்கள், வீட்டிலேயே காவலுக்கு தவிக்க விட்டுவிட்டு வந்தவர்கள் என நான்கு இலட்சம் மக்கள் தென்மராட்சியிலும் வடமராட்சியிலும் புகுந்தனர். இருக்க இடம் கேட்டு எதிர்ப்பட்ட வீடுகளைத்தட்டினர். நம்ப முடியவில்லை. இவ்விரு பிரதேச மக்களின் வீடுகள் எல்லாம் இந்த பரிதாபத்திற்குரிய மக்களுக்காக அகலத் திறந்துகொண்டன. என்றும் வரலாற்றில் நன்றியுடன் நினைவு கூரத்தக்க பெருமக்கள் தென்மராட்சியினரும் வடமராட்சியினரும் ஆவர். நானும் என் குடும்பத்தினருடன் இடம் பெயர்ந்தேன்.

கூடாரவாழ்க்கை

பெரும் இடப்பெயர்வு நிகழ்ந்தபோது நான் யாழ்ப்பாணத்தின் பிரதேசச் செயலாளராகப் பணியிலிருந்தேன். வெளியேறுமாறு அறிவித்தல் வந்தவுடன் உடனடியாக யாழ்ப்பாணத்தைக் கைவிட்டு தென்மராட்சிக்கு மக்கள் வெள்ளம் வெள்ளமாக நான்கு ஐந்து நாட்களாக நகர்ந்து கொண்டேயிருந்தார்கள். எனது

பிரதேச மக்கள் எல்லாரும் இங்கிருந்து சென்றபின்னரே நானும் என் குடும்பமும் தென் மராட்சிக்குச் செல்வதாக முடிவுசெய்திருந்தேன். அதன்படி வாழ்ந்த வீட்டையும் திரிந்த ஊரையும் கைவிட்டு முதலில் கைதடியில் தெரிந்த ஒருவர் வீட்டில் ஒண்டிக்கொண்டோம்.

யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய இலங்கை இராணுவம் உப்பாறுக் கடனீரேரிக்கு அப்பாலிருந்து ஏவிய ஷெல்கள் கைதடியில் வந்து விழுத்தொடங்கி சிலரையும் பட்டி மாடுகளையும் பலிகொள்ளத்தொடங்கியதும் பயம் பிடரியைப்பிடித்துத் தள்ள சாவகச்சேரி கல்வயலிற்கு என் மகளின் சிநேகிதி வீட்டிற்கு ஓடிச் சென்றோம். அந்தவீட்டின் உரிமையாளர் பாலசுப்பிரமணியம் எங்களை வரவேற்று எங்களில் ஒருவரானார். நான்கு குடும்பங்கள் அந்தச் சிறிய வீட்டில் ஒண்டிக்கொண்டோம். எனக்குத்தனிமை தேவைப்பட்டது. அவ்வேளை நான் ஒரு கூடாரவீட்டினை அமைத்துக்கொண்டேன்.

அரசாங்க அதிபர் பத்மநாதன் தந்த மெல்லிய தறப்பாளும் பிளாஸ்டிக் சீற்றும் கூடாரவீடு அமைக்க உதவின. பதிந்த கூடாரம். பத்தடி அகலமும் இருபதுடி நீளமும் கொண்டது. வெண்மணல் பரப்பிய தரை.. தென்மராட்சிக்கு ஓடி வந்தபின்னர் ஒருதடவை யாழ்ப்பாண வீட்டிற்குச் சென்று றக்ரரில் காவிவந்த நான்கு ஒற்றைக்கட்டில்கள் அந்த நீளமான கூடாரவீட்டினுள் இடம் கொண்டன. அக்கட்டில்களில் மூன்றினை ஆக்கிரமித்துக் கொள்வதில் என் மருமக்களுக்கு எப்பொழுதும் பெரும் போட்டி. ஒரு பூனை ஒன்றும் இரவில் வந்து ஒண்டிக்கொள்ளும். இரவில் அதற்குள் நித்திரைக்காகப் படுத்துக்கொண்டால் கூடாரத்தின் கூரையூடாக விண்மீன்கள் தெரியும்.

கூடாரவீட்டின் வாசல் பக்கத்திற்கு பிளாஸ்டிக் சீற்றினால் கதவெனத் தொங்கவிட்டிருந்தோம். பக்கங்கள் புற்பாய்களால் செங்கை ஆழியான்

மறைப்பிடப்பட்டிருந்தன. புற்பாய்ச் சுவரின் அடிப்பக்கத்தை ஆறு அங்குலக் கொங்கிரிட் கற்களால் அணையிட்டிருந்தோம். பகல் வேளைகளில் ஆண்கள் வெளியில் சென்றிருக்கும் வேளைகளில் அக் கூடாரவீட்டில் பெண்கள் இராச்சியம் நடக்கும். தென்மராட்சியில் மக்கள் வாழ்ந்தவிடங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது என்கூடாரவீடு அரண்மனையாக எனக்குப்பட்டது. இரண்டு இலட்சம் மக்களுக்கு தென்மராட்சியில் இருந்த வீடுகள் போதவில்லை. புகையிரதம் முன்னர் ஓடிய பாதையில் தொடராகக் குடிசைகளும் பெட்டிக்கடைகளும் தோன்றியிருந்தன. எல்லார் வீட்டு வளவுகளிலும் புதிதுபுதிதாகக் குடிசைகள் முளைத்திருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் மாளிகைகளில் வசதிகளோடு வாழ்ந்தவர்கள் குடிசைகளில் முடங்கிக் கிடந்தனர். காலையும் மாலையும் நல்ல தண்ணீர் அள்ளுவதற்காக வயல் வெளிகளுக்கும் கோயில் கிணறுகளுக்கும் அலைந்தனர். பாணுக்கு முன்பதிவு தேவைப்பட்டது. பாணுக்கான கியூவும் காலையில் நின்றிருந்தது. பசிக்கு வாய்ப்பு காய்ச்சலிற்குப் பனடோலும் தான் சாவகச்சேரியில் தடையில்லாமல் கிடைத்தன.

சாவகச்சேரி நகரம் சனக்கூட்டத்தால் நெரிசல் பட்டது. பசி பட்டினி, நோய் நொடி..மரணங்கள்..சர்வசாதாரணமாயின.

என் கூடாரவீட்டில் நான் படுத்துச் சிந்தனையிலாழ்வேன். சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரியில் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரி இயங்கியது. அங்கு நானும் கடமையாற்றினேன். என்கூடாரவீடு சாவகச்சேரியில் பிரசித்தமாகியது. ‘ஏஜிஏ- யே ஒரு சின்னக் கூடாரத்தில் சீவிக்கிறாராம். நமக்கு இந்தத்திண்ணை போதும்’ என்றும் சிலர் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டனர். சிலர் என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தனர். சிலர், “சேர்..நீங்க இப்படியிருக்கக் கூடாது. வாருங்கோ என்ற வீட்டில் இடம் தாறன்” என்று உண்மையான அன்புடன் வேண்டினர். எனக்குத் தன் வீட்டில் இடம் தந்த பாலசுப்பிரமணியத்திற்கு உண்மையில் பெரும் கவலை. தன் வளவிற்குள் ஒரு கூடாரம் அமைத்துக் கொண்டு துறவு ஏற்று வாழ்கிறாரே என ஆதங்கம். ஆனால் எனக்கு அந்தக் கூடாரவீட்டில் இடப்பட்டிருந்த கட்டிலில் பாதமண்ணை மிக அவதானமாகத் தட்டிவிட்டுப் படுத்துக்கிடந்து நூல்கள் வாசிப்பதிலும் விழிகளை மூடிச்சிந்திப்பதிலும் கிடைத்த அலாதியான ஆனந்தம் இன்று நினைத்தாலும் இனிக்கிறது. அளவிற்கு மீறி வசதிகளைத் தேடிக்கொண்டோமோ? குறைந்த வசதிகளோடு நிறைவாக வாழலாமென இந்த இடப்பெயர்வு எனக்குக் கற்பித்தது.

நாங்கள் இடம்பெயர்ந்த காலமும் நான் கூடாரவீட்டில் வசிக்கத் தொடங்கிய காலமும் மாரி மழைக்காலமாகும். கூடாரத்தினுள் படுத்திருக்கும்போது மழைத்துளிகள் தாளையத்தோடு கூரையில் விழுந்து எழுப்பும் ஓசை இனிமையானது. தாலாட்டுவது போலவிருக்கும். வாசற்பக்கப் பிளாஸ்டிக் கதவில் சாரல்பட்டு ஒலியெழுப்பி வழிவது தெரியும். போர்த்துக்கொண்டு குளிர் சில்லிடப் படுத்துறங்குகின்ற இனிய அனுபவம் என்றும் வராது.

பலாமரத்தின் கீழ் அக்கூடாரத்தின் ஒருபகுதி அமைந்திருந்ததால் பகலின் வெயிலும் உள்ளே இதமாகத் தான் இருந்தது.

கூடார வாழ்க்கையில் இரண்டேயிரண்டு அசம்பாவிதங்கள் மட்டும் நடந்தன. வானத்தில் நல்ல நிலவு. கூடாரத்தினுள்ளும் வெளிச்சம் தெளிவாகவிருந்தது. தலைமாட்டில் சிம்னிவிளக்கினை வைத்துவிட்டு படித்துக்கொண்டிருந்த நான் எங்களுடன் ஒண்டிக்கொள்ளும் பூனை இருந்தாற்போல சீறியதைக் கேட்டு திரும்பிப் பாத்தேன். என் கட்டிலிற்குக் கீழாக ஊர்ந்து வெளிவந்த பாம்பு ஒன்று மெதுவாக மறுபக்கத்தால் வெளியேறியதைக் கண்டேன். பூனைக்கு நன்றி. இந்தப் பாம்பு வந்த விசயத்தை என் மனைவிக்கும் நான் சொல்லவில்லை. சொல்லியிருந்தால் என் கூடார வாழ்க்கை முற்றுப்புள்ளி கண்டிருக்கும். என் இனிய ஏகாந்தத்தை இழக்க நான் தயாராகவில்லை.

ஓரிரவு கட்டிலில் படுத்தபடி அண்ணார்ந்து பார்த்தேன். வானத்தில் நிலவு ஒளி. கூடாரத்தினுடாக உள் வந்துகொண்டிருந்தது. கூரையில் ஏதோ கருமையாகப் படர்ந்தது. பலாவிலை விழுந்திருக்கும் அதன் நிழல் தான் என முதலில் எண்ணினேன். பின்னர் அந்த நிழல் நகர்ந்தபோது அது ஒரு புலிமுகச்சிலந்தி எனத் தெரிந்தது. அன்று தான் அக்கூடாரத்தில் நான் ஓர் உயிர்க்கொலை புரிந்தேன்.

இப்பொழுது எண்ணும்போது அந்த இடப்பெயர்வு வாழ்வு ஏதோ ஒருவிதத்தில் மனதில் காயங்களை ஏற்படுத்தி மக்களை வருத்தியிருந்தாலும் வாழ்வில் வித்தியாசமான அனுபவங்களை உணர வைத்திருக்கின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தென்மராட்சி மக்களதும் வடமராட்சிமக்களதும் விரிந்த உள்ளத்தை உணரவைத்திருக்கின்றது.

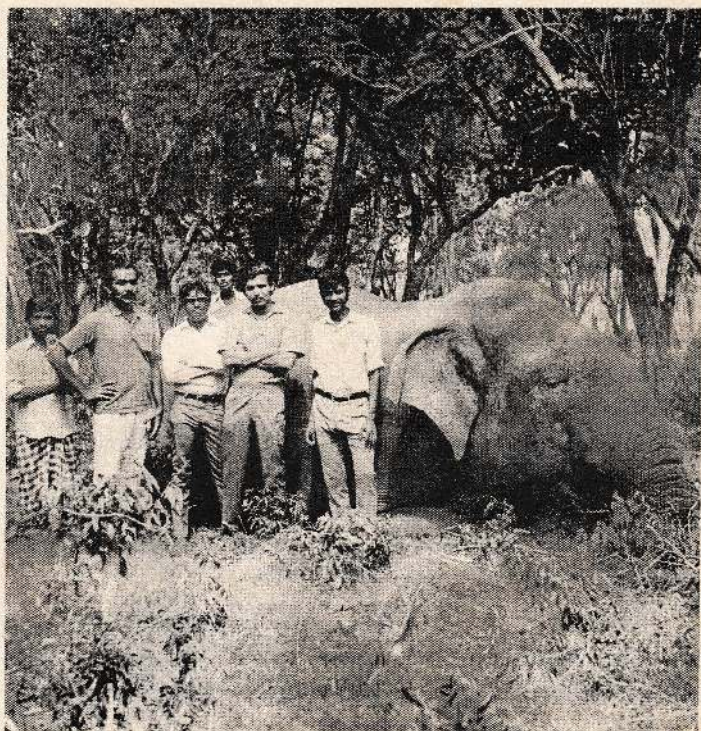
தினகரன் வாரமலர்

1973 களில் நான் வெங்கலச்செட்டிகுளத்தின் காரியாதிகாரியாக (டி.ஆர்.ஓ.) பணியாற்றினேன். அது பல்பிரதேச மக்களைக் கொண்ட ஒரு கிராமம். புராதன வன்னிமக்களையும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து குடியேறிய மக்களையும், மலைநாட்டிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து குடியேறிய மக்களையும் கொண்டிருந்தது. முஸ்லீம் மக்களும் சிறிய எண்ணிக்கையில் சிங்கள மக்களும் செட்டிகுளத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். நான் கடமையாற்றிய காலத்தில் அப்பிரதேசம் பொலிசாரில்லாத பகுதியாகும். (Unpoliced Area) சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுகின்ற பொறுப்பு கிராமசேவையாளர்களிடமும் காரியாதிகாரியிடமும் இருந்தது. குற்றம் செய்தவர்களைக் கைது செய்வது, நீதிபதியின் முன் கொண்டு சென்று வழக்குப் பதிவது, வழக்காடுவது, தண்டனை பெற்றுக் கொடுப்பது என்பன காரியாதிகாரியின் கடமைகளாகவிருந்தன. எனக்கு உதவிப் பொலிஸ் அத்தியட்சகரின் அதிகாரங்கள் உத்தியோகரீதியாக வழங்கப்பட்டிருந்தன. காடும், கழனியும். புலவுகளும் (சேனை), சிற்றோடைகளும், காட்டுவிலங்குகளும், பல்வேறு குணாதிசய மக்களும் ஒருங்கே நிறைந்திருந்த செட்டிகுளத்தில் எனக்குக்கிடைத்த அனுபவங்கள் பெரியதொரு தனிநூலிற்குரியவை. மறக்க முடியாத ஒரு சம்பவ நினைவை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளவுள்ளேன்.

விலங்கும் மனிதனும்

ஓர் அதிகாலைப் பொழுதில் நேரியகுளம் கிராம சேவையாளர் நான் வாழ்ந்துவந்த அரச விடுதிக்கு அவசரமாகச் சயிக்கிலில் வந்திறங்கினார். நித்தம் நித்தம் ஏதாவது குற்ற முறைப்பாட்டுடன் தான் எனது காலைப்பொழுது செட்டிகுளத்தில் ஆரம்பமாகும். அன்றும் அப்படியே ஆகியது.

செங்கை ஆழியான்

“பாவற்குளக்கரைப் புலவில் ஒரு பெண்ணை யானை மிதித்துக் கொன்றுவிட்டது. சடலம் அங்கேயே கிடக்கின்றது.சேர்.”

அன்றையபொழுது இப் பெண்ணின் மரணத்துடன் கழிந்துவிடப் போகின்றது. மாவட்டநீதிபதிக்கும் உள்ளூர் மரணவிசாரணை அதிகாரிக்கும் பொலிசாருக்கும் அறிவிக்க வேண்டும். அவர்கள் வரும் வரை சடலத்திற்குக் காவலிட்டுக் காக்கவேண்டும். செய்தியை அனைவருக்கும் அனுப்பிவிட்டு கல்லாற்றிற்குச் சென்றோம். கல்லாற்றங்கரைப் புலவில் புலவுக்

கொட்டிலிற்கு வெளியே பத்தொன்பது வயது மதிக்கத் தக்க இளம் பணை யானையால் மிதியுண்டு இறந்துகிடந்தாள். அவளைக் குடிசைக்கு வெளியே தூக்கிய யானை அவள் மார்பில் தன் முன்னங்காலைப் பதித்து அவள் உயிரைப் பறித்திருந்தது. அருவியாற்றிற்கும் வவுனியா-மன்னார் வீதிக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசம் செட்டிகுளமாகும். யானைக்காடுகள் குடியேற்றத்திட்டத்தைச் சூழ்ந்திருந்தன. யானைகளால் மிதிபடுவோரும் பன்றிகளால் வெட்டுப்படுவோரும் கட்டுத்துவக்குகளால் காயப்படுவோரும் இக்கிராமத்தில் சர்வ சக்யம். மரணமடைந்த பெண்ணின் உறவினர்கள் அங்கு கதறிக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள்.

அவர்கள் தெரிவித்த செய்தி தான் வியப்பினைத் தந்தது.

“கணவனும் மனைவியுமாகத் தான் புலவுக் காவலுக்கு வந்தார்கள். அவள் செத்துக்கிடக்கிறாள். புரியன் எங்கை?”

அச்செய்தி எனக்கும் வியப்பினைத் தந்தது. மரணவிசாரணையிலும் மருத்துவ அறிக்கையிலும் யானை விளக்கி மரணம் நேர்ந்தது என முடிவாகியது.

இந்த அகாலமரணம் ஏற்பட்டு நான்கு நாட்கள் கழிந்திருக்கும். பணிமனையில் நான் இருந்தபோது செட்டிகுளம் கிராமச்சேவையாளர் ஒரு செய்தியுடன் வந்தார்.

“சேர்..கல்லாற்றில் ஒரு யானையை எவரோ சுட்டுவிட்டார்கள். யானை செத்துக்கிடக்கிறது..”

மனிதன் செத்தாலும் யானை செத்தாலும் காரியாதிகாரி தான் முன் நின்று விசாரணை செய்ய வேண்டும். யானை

பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய விலங்கு. எவரும் அதனைச் சுட்டுவிட முடியாது. குற்றம் நிருபணமாயின் ஆறுமாதங்கள் சிறையிலிருக்க வேண்டும். யானை சுடப்பட்டு மரணமடைந்திருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றோம். அடர் காட்டினை அண்மி இருந்த வெட்டையில் அதன் சடலம் கிடந்தது. தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது அது தன் கால்களை மடக்கிப் படுத்திருப்பதுபோலத் தெரிந்தது. துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் அதன் நெற்றியில் துளையிட்டிருந்தன. நெற்றியில் சன்னம் பட்டதும் அது தன் துதிக்கையை முன்னால் ஊன்றி முன்னங்கால்களை மடக்கி அமர்ந்துவிட்டது. இறந்தது போல அது தெரியவில்லை.

நாங்கள் அதன் அருகில் சென்றோம். நடுத்தரவயதுடைய யானை. நாங்கள் நெருங்கியபோது காட்டிலையான்களின் இரைச்சல் எழுந்தது. யானையின் சடலத்தினைச் சுற்றிவந்த விதானையார், "சேர் ஏற்கனவே இந்த யானை காலில் காயம் பட்டிருக்கிறது. பெரிய புண்..ரணமாக்கிவிட்டது. இலையான்கள் மொய்த்திருக்கின்றன. இந்த யானைக்கு மதம் ஏற்பட்டிருக்கும். மனிதனை வெறுக்கும் விலங்காக மாறியிருக்கும். இதுதான் அண்டைக்கு நேரியகுளத்தில் அந்தப் பெண்ணை உழக்கியிருக்கும்." என்றார். எனக்கும் அது சரியாகப்பட்டது.

கட்டது யார் என விசாரித்துப் பார்த்தோம். எவரும் முன்வரமாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். விசாரணையை முடித்துக் கொண்டோம். "இனந்தெரியாதோரால் காட்டு யானை ஒன்று கல்லாற்றில் சுடப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டது." அடுத்து யானையின் சடலத்தைத் தகனம் செய்யவேண்டும். தந்தங்கள் இருந்தால் பக்குவமாக எடுத்து வனவிலாகாவிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். தந்தங்கள் இல்லை. யானையின் வால் மயிர்களை எவரோ ஏற்கனவே கத்தரித்து எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள்.

அதில் மணிகோர்த்துக் கரத்தில் கட்டினால் அதிர்ஷ்டம் என்ற மூடநம்பிக்கை செயற்பட்டுவிட்டது..

யானையின் சடலத்தை மூடி அது உயிர் பிரிந்த இடத்திலேயே காய்ந்து பட்டுப்போன விறகுகளையும் மரக்குற்றிகளையும் குவித்தோம். யானையின் சடலத்தை விறகுகளால் மூட நான்கு மணிநேரம் எடுத்தது. நானே அதற்குச் சிதை மூட்டினேன். அடுத்த நாளும் முற்றாக அது எரிந்து போகாததால் மீண்டும் விறகுகளைக் குவித்து எரிக்க நேர்ந்தது.

“அப்படியே விட்டிருந்தால் எத்தனை விலங்குகளுக்கு உணவாகியிருக்கும்” என விதானையார் குறைபட்டுக்கொண்டார். அவரது வாதம் எனக்கும் சரியாகவே பட்டது.

யானையின் தகனம் முடிந்த மறுநாள் செட்டிகுளம் விதானையார் ஒரு இளைஞனை அழைத்து வந்தார். அவன் வாடி வதங்கியிருந்தான். முகத்தில் தாடி. தலைமயிர் கலைந்திருந்தது.

“இவன் வேலு..அண்டைக்கு நேரியகுளத்தில் யானை மிதித்துச் செத்த பெண்ணின் புருஷன். “

“இவ்வளவு நாளும் எங்கிருந்தான்?”

“காட்டுக்குள்ள சேர். தேடிப்பிடிச்சிருக்கினம். பெஞ்சாதியை விழக்கிக் கொன்ற யானையைத் தேடிப் பழிவாங்க அதன் பின்னால் போய் இருக்கிறான். காலில காயம் பட்ட யானை.. அடையாளம் தெளிவாகவிருந்திருக்கிறது. அதன் நெற்றியில இரண்டாம் நாள் சுட்டிருக்கிறான். அது கல்லாற்றில

செத்திருக்குது. என்ன செய்வம் சேர். இவனை நிமாண்ட் பண்ணுவமா?" விதானையார் என்னை ஆழம் பார்க்கிறார்.

“அவன் சட்டது மதம் பிடித்த யானையை..ஜி.எஸ். அது பிரச்சினையல்ல..”என்றேன் நான்.

அந்தமனிதனை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. தன் மனைவியைப் பலியெடுத்த விலங்கினைத் தேடி காடு மேடெல்லாம் அலைந்து பழுவாங்கிய அவனை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. அவன் கதையை ஒரு நாவலாக எழுதினேன். அது யானை என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. ஆங்கிலத்தில் ‘The Beast’ என்றபெயரில் வெளிவந்தது.

தினகரன் வாரமலர்

லண்டனில் ஊர்காண் பயணியாக ஓரிரு வாரங்கள் திரிந்தபோது மக்களைக் காண்பதிலும் உறவினரைச் சந்திப்பதிலும் பார்க்கப் புதியபுதிய இடங்களையும் காட்சிப் பொருள்களையும் காண்பதில் மிகுந்த ஆவல் கொண்டவனாகவிருந்தேன். அவ்வகையில் இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்திற்கு அருகில் கம்பீரமாக உயர்ந்து நிற்கும் 'பிக்பென்' கடிகாரத்தினைக் காண்பதற்கும் அதன் ஓசையைக் கேட்பதற்கும் சிறுவயதிலிருந்தே ஆவல் கொண்டிருந்தேன். அதனைப் பார்க்க வேண்டும் எனக் கூறியதும் லண்டனில் பதினைந்து வருடங்களாக வாழும் என் மருமகன் ராஜன் என்னை வியப்புடன் பார்த்தான். 'பிக்பொன்னில் அவ்வளவு அற்புதம் இருக்கிறதா? அது ஒரு வெறுங்கோபுரம்.' என்றான். 'நான் நிதித் தம் பார்த்துக் கடந்து செல்லும் கோபுரம். இதைப்பார்ப்பதற்காகவா இலங்கையிலிருந்து வந்தியாள்?'

'இதற்காகவந்தான்.' என்றேன் சிரித்தபடி. 'பிக்பொன்னிற்குப் பின்னால் பெரிய தொரு வரலாறுள்ளது.'

பிக்பென் கடிகாரம்

நேரம் சரியாக நண்பகல் 11.59 மணி. அடுத்த கணத்திற்காக ஆவலோடு காத்திருந்தேன். இன்னும் ஒரு சில செக்கன்களில் அந்த இனிமையான நாதம் லண்டனின் சுற்று வட்டாரத்தில் ஒலிக்கப்போகிறது. நான் மட்டுமல்ல. என்னைப்போல பல ஊர்காண் பயணிகள் அந்தக் கணத்திற்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

ஆம், லண்டனின் 'பிக்பென்' கடிகாரத்தில் பன்னிரண்டுமணி ஒலிப்பதற்காக இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தின் முன்பாக, வானளாவி நிற்கும் அந்தக் கடிகாரக் கோபுரத்தைப் பார்த்தபடி விழிகளைத் திறந்து அந்த இனிமையான ஓசையை நுகர்வதற்காக காத்திருந்தேன்.

மணி 12. இனிமையான ஓசை காற்றில் பரவியது. 'டாண் டாண்' என அந்த ஓசைக்கு எழுத்துருக் கொடுத்துவிட முடியாது. அப்படியொரு இனிமை. 'தேன் வந்து பாயுது காதினிலே' என்ற பாரதியின் வாசகங்கள் தான் அந்த இனிமைக்குப் பொருத்தமானவை. அந்த நிமிடங்கள் உண்மையில் இனிமையானவை. கோபுரமணியின் எத்தகைய உலோகங்களின் கனிவைச் சிற்பி சேர்த்திருப்பான்.?

இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தோடு அமைந்திருக்கும் கடிகாரக் கோபுரம் பிக்பென் ஆகும். ஒரு மே மாதத்தின் இறுதிநாளில் பிக்பென் கடிகாரம் இயங்கத் தொடங்கியது. தங்க நிறமான உயர்ந்த கோபுரம். சூரியனின் கதிர்த் தழுவலில் சொக்கத்தங்கமாக ஒளிர்ந்தது. ஐந்து நிமிடத்துக் கொன்றாக 'பிக்பென்' கடிகாரத்தின் பின்னணியில் ஹீத்ரு விமான நிலையத்திலிருந்து ஏறுகின்ற ஜெட் விமானங்கள் அதனைக் கடப்பது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவிருந்தது. லண்டன் மாநகருக்குப் பெருமை தருகின்ற ஒரு கட்டமைப்பாக பிக்பென் கடிகாரக் கோபுரம் விளங்குகின்றது.

"நான் லண்டன் வந்து, பதினெட்டு வருடங்களாகின்றன மாமா. பிக்பென் மணியில் இப்படி ஒரு இனிமை இருப்பது இன்றுதான் தெரிகிறது" என்றான் எனது மருமகன் ராஜன்.

“இந்த பிக்பெனில் இரண்டு முக்கியத்துவம் இருக்கின்றது. ஒன்று நேரத்தைத் தவறாது காட்டுவது. மற்றையது நேரத்தை ஓசை மூலம் காட்டும் அதன் மணி”.

இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்தின் இடது முகபக்கத்தில் வானளாவ உயர்ந்து நிற்கும் ‘பிக்பென்’ கோபுரத்தைப் பார்க்கும் பொழுது வியப்புண்டாகிறது. நிலமட்டத்திலிருந்து 316 அடி உயர்ந்து பிக்பென் கோபுரம் நிற்கிறது. பிக்பென் மணிக்கூட்டுக் கோபுரம் ஆறு அடுக்குகளைக் கொண்டது. ஆறாவது மாடத்தின் நான்கு பாகங்களிலும் நான்கு பெரிய கடிகாரங்கள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. அதற்கு மேல் இரு மாடங்களும், கூம்பக ஒடுங்கும் உச்சியும் அமைந்துள்ளன. பொதுவாக பிக்பென் கோபுரம், நுணுக்கமான கலை வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட போதிலும் நேர்த்தியான சிற்ப வேலைப்பாடுகளைக் கொண்டதென்பேன். நீள்பக்க வரைகோடுகளான கோபுரத்தில் மேலைத் தேய சிற்பக்கலையின் பொம்மைகளற்ற சிற்ப வடிவங்கள் பிக்பெனின் தனித்துவ கட்டமைப்பும் ஒழுங்கு பிழைக்காத வடிவின.

கடிகாரங்களின் அளவு வியத்தற்குரியது. நிலத்திலிருந்து நோக்கும் போது, மிகத் துல்லியமாக நேரத்தைக் கட்டிலுணாக்கும் வகையில் அவற்றின் பருமன்களுள்ளன. கடிகாரத்தின் விட்டம் இருபத்தி மூன்றடிகளாகும். நிமிடக்கம்பியின் நீளம் பதினான்கு அடிகளாகவும், மணிக்கம்பியின் நீளம் ஒன்பது அடிகளாகவும் இருக்கின்றன.

கடிகார நேர எண்கள் ஒவ்வொன்றும் இரண்டரை அடி உயரமானவை. நிமிடக் குறிகளுக்கு இடைப்பட்ட இடைவெளித்தாரம் ஓர் அடியாகும். நிலமட்டத்திலிருந்து பார்க்கும் போது நிமிடக் கம்பியின் பக், பக்கென்ற அசைவு தெரியும். பதினான்கடிக் கம்பி ஒரு சவர்க்கடிகார கம்பியாக நகரும்.

‘பிக்பென்’ கடிகாரத்தின் புகழ் அதன் ஓசையில் தங்கியுள்ளது. மணியோசையைத் தேனாமிர்தமாக தருகின்ற ‘பிக்பென்’ மணி, ஐந்தாம் மாடத்திலுள்ளது. அந்த மணியின் குறுக்களவு ஏழு அடிகளாகும். அதன் உயரம் ஏழரை அடிகளாகவும், அதன் மொத்த நிறை பதின்மூன்றரைத் தொன்களாகவும் உள்ளன. இந்த மணியில் மோதி ஓசையை எழுப்புகின்ற சுத்தியல் ஆறரை அந்தர் நிறை கொண்டதாக முதலில் செய்யப்பட்டது. இதில் மட்டும் தான் கணிப்பீடு தவறிவிட்டது. சுத்தியல் தொடர்ந்து மோதியதால், 1862 ல் 13 அடி உயரமான மணி உடைந்து போக நேரிட்டது. மீண்டும் மணியை வார்க்க நேர்ந்தது. வைற்செப்பல் பெல் பவுண்டரி (Whitechapel Bell Foundry) மீண்டும் மணியை வார்த்து வழங்கியது. உண்மையில் பிக்பென் (Big Ben) என்ற பெயர் இந்த விஷேச நாதமெழுப்பும் மணிக்கே வைக்கப்பட்டது. இன்று முழுவதுக்குமான பெயராக மாறிவிட்டது.

பிரமாண்டமான இந்த பிக்பென் மணியையும், கடிகாரங்களையும், கோபுரத்தையும் அமைப்பதற்கு காரணமாக இருந்தவர் சேர். பென்ஜமின் ஹால் (Sir Benjamin Hall) என்பவராவார். அவர் 1856 ஆம் ஆண்டு இதற்கான திட்டத்தை வெளியிட்டார். அவ்வேளை லண்டன் மாநகரின் வேலைப்பகுதி ஆணையாளராக பென்ஜமின் விளங்கினார். 1858 ஆம் ஆண்டு இந்த வேலைத்திட்டம் நிறைவு பெற்றது. எனவே, லண்டன் மாநகரின் எழிலுக்கு எழிலூட்டும் இந்தப் பாரிய கடிகாரக் கோபுரத்தைக் கட்டுவதற்குக் காரணரான பென்ஜமின்னை கௌரவிக்கும் நோக்குடன் இக்கோபுரத்திற்கு ‘Big - Ben’ - ‘பிக்பென்’ எனப் பெயரிடப்பட்டது. 1858 ம் ஆண்டு மே மாத இறுதி நாளன்று ‘பிக்பென்’ திறந்து வைக்கப்பட்டது. இதற்கு இப்பொழுது வயது 142 ஆண்டுகளாகும். அவ்வாறிருந்தும் இன்னும் அதன் எழிலும், நாதமும், நேரக்கணிப்பும் மாறிவிடவில்லை.

பதினான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இக்கடிகாரம், 1941 இன் உலக மகா யுத்தத்தின் போது விமானக்குண்டு வீச்சுக்குள்ளாகியது. வீசப்பட்ட குண்டுகள் அருகிலுள்ள இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றக் கட்டடத்தின்மீது விழுந்தன. இதனால் 1950 ல் பாராளுமன்றக் கட்டிடம் புனரமைக்கப்பட்டது. 1834 இலும் அவ்விடத்தில் இருந்த பழைய பாராளுமன்றக் கட்டிடம் தீக்கிரையாகியமை நினைவு வருகிறது. 'பிக்பென்' குண்டு வீச்சில் இருந்து தப்பிக்கொண்டது. பிக்பென் குறித்துச் சுவையான தகவல்கள் சிலவுள்ளன.

ஐந்தாம் ஜோர்ச் மன்னர் இறந்தபோதும், ஆறாம் ஜோர்ச் மன்னன் இறந்தபோதும் அவர்களுக்கு இறுதி மரியாதை செலுத்தும் நோக்கமாக 'பிக்பென்' மணியோசை மட்டும் நிறுத்தப்பட்டது.

1944 ஆம் ஆண்டு பிக்பென்னின் பென்டூலம் உடைந்ததால் ஒருமுறை நின்றது. இந்தப் பென்டூலத்தின் நீளம் பதின் மூன்றடிகளாகும்.

நிமிடக் கம்பியின் மீது ஏணியைச் சார்த்தி துப்பரவு செய்ய பணியாள் ஒருவன் முயன்ற போது சில நிமிடங்களுக்கு மணி ஓடவில்லை.

பனிக்கட்டிகள் உறைந்ததால் பிக்பென் இரு தடவைகள் இயங்கவில்லை.

கடிகாரத்தைத் துப்பரவு செய்யும் பணியாள் ஒருவர் மணிக்கம்பியின் மீது தவறுதலாகக் கால்வைத்து ஊன்றியதால், மூன்று நிமிடங்கள் பிக்பென் இயங்கவில்லை.

1923 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பி.பி.சி. வானொலி நிலையத்தினர் பிக்பெனின் மணியோசையை அஞ்சல் செய்து வருகின்றனர்.

நண்பகல் 11.30 மணிக்கு லண்டன் பாராளுமன்றத்திலிற்கு வந்த நாங்கள், பிற்பகல் 4 மணி 6 நிமிடங்கள் வரை அவ்விடத்தில் தரித்து நின்றுள்ளோம். (ரும்பாவிட்டால் அட்டையில் உள்ள நான் எடுத்த படத்தில் உள்ள கடிகாரத்தினைப் பாருங்கள்) பொன்னாபரணத்தை செதுக்குவது போல பிக்பென்னைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். மனதை விட்டகலாத அற்புத வடிவம்: காதுகளை நிறைக்கும் இனிய நாதம்.

நுண்ணறிவியல் / தினகரன் வாரமலர்

பூமிப்பந்தெங்கும் தமிழ் மக்கள் பரவி வாழ்ந்து வருகின்றனர். அதிலும் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் வாழாத உலகநாடுகளேயில்லை. மலேசியாவிலும், சிங்கப்பூரிலும், மொரிசியஸ் தீவுகளிலும் முதன்முதல் குடியேறி அங்கு நிலைத்துவிட்ட தமிழர்கள் இன்று ஐரோப்பியநாடுகள், கனடா, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளிலும் கீழைத்தேச நாடுகளிலும் பரவிக் குடியேறியுள்ளனர். இலங்கையில் கடந்த இரு தசாப்தங்களாக நிலவிவரும் தமிழருக்கெதிரான இராணுவ அடக்கு முறைகளும், வன்முறைகளும், போராளிக்குழுக்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகளும், பொருளாதார நலன் தேடல்களும் வடக்கு-கிழக்குத் தமிழ் மக்களை புகலிடந்தேடி உலகெங்கும் சிதற வைத்துவிட்டன. யாழ்ப்பாணிகளின் முக்கிய புகலிடமாகக் கனடா விளங்குகிறது. கனடாவில் குடியேறிவிட்ட எம்மவர்கள் தமது அடையாளங்களைப் பேணுவதில் மிகவும் கவனமாக இருக்கிறார்கள் என்பதை கனடாவில் ஊர்காண் பயணியாகக் கழித்த குறுகிய காலத்தில் நான் கண்டுகொண்டேன். ஓர் இனத்தின் அடையாளங்களாக விளங்குபவை அவர்கள் பேசும் மொழியும், அவர்கள் பேணுகின்ற கலாசாரமும், ஆள்புலமுமாகும்.. தமிழருக்கென்ற ஓர் ஆள்புலம் உலகத்தில் எங்கும் இல்லை. இந்தியா, இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் எங்குமில்லை. ஆனால் இந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களின் பேச்சுமொழியாகத் தமிழும், அவர்களின் சடங்குகள், கிரியைகள், வழிபாடுகள், உணவுகள் என் பனவற்றில் இன அடையாள அம்சங்களுள் என. தம் அடையாளங்களைப் பேணுவதில் கனடா ரொறன்ரோ வாழ்ப்பாண மக்கள் காட்டும் கரிசனை என்னை நெகிழவைத்தன. அவ்வகையில் கனடாவில் நான் சந்தித்த காட்சிகள் என்னை வியப்படைய வைத்தன. அதிர்ச்சி கொள்ள வைத்தன. பெருமிதமடைய வைத்தன. அவற்றில் ஒன்றினை இவ்வாரம் பார்ப்போம்.

சங்கானைச்சந்தை

ரொறன்ரோ நகரத்தின் ஒரு ஹைவேயில் விரைந்த கார் கிளைவீதியொன்றில் எறி வேகந்தணிந்தபோது, "செல்லா..நிறுத்து நிறுத்து" என நான் சத்தமிட்டேன். என் தம்பி செல்லராஜா ஒதுக்காகக் காரை நிறுத்தினான். நான் காரிலிருந்து வேகமாக இறங்கினேன். என் விழிகள் நிலைத்தவிடத்தினை அவனும் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். என்மனநிலை அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அப்படியே வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தேன்.

என்கண் முன்னால் இருபதடி உயரத்தில் கொங்கிறீற்றினால் எழுப்பப்பட்ட இரட்டைத் தூண்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த பதினைந்தடி நீளமும் அதற்கேற்ற அகலமும் கொண்ட நீள்சதுரக் கொங்கிறீற் பலகையில் துலக்கமாகக் ஒரு விளம்பரம் காட்சி தந்தது.

‘சங்கானைச்சந்தை’ எனத் தமிழில் பெரிதாக இரு வரிகளிலும் அதற்குக் கீழ் ‘CHANKANAI MARKET’ என ஒரு வரிசையில் ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்பட்டிருந்தது. சங்கானைப்பிரிவின் பிரதேசச் செயலாளராக விளங்கிய காலவேளையில் என் கனடாப் பயணம் நிகழவில்லை. அதற்கு முதலே நிகழ்ந்தது. எனினும். சங்கானைச் சந்தைக்கு அடிக்கடி சென்றிருக்கிறேன். அக்கிராமியச் சந்தையைத் தரிசித்த எனக்கு ரொறன்ரோ நகரத்தில் இப்படியொரு சங்கானைச் சந்தை முளைத்திருக்குமென நான் எண்ணியிருக்கவில்லை.

“எங்கை சங்கானைச் சந்தை இருக்கிறது?”

“அதோ அண்ணை..” என எதிரே சுட்டிக் காட்டினார் செல்லராஜா. அவர் காட்டிய ஒரு தளக்கட்டிடத்தில் சங்கானைச் சந்தை இருந்தது. அங்கும் தமிழுக்கு முதலிடமும் முக்கியமும் கொடுத்து பெயரிடப்பட்டிருந்தது.

“கனடாவில்.. இன்னொரு அந்நியநாட்டில் அதுவும் ஹார்ட் ஒஃப் த ரவுனில் எவ்வளவு துணிச்சலாக முதலில் தமிழ்ப்பெயரை இவ்வளவு பெரிதாக எழுதி என்னால் நம்ப முடியவில்லை செல்லா..”

“இது இலங்கையல்ல அண்ணா. கனடா..அவரவர் சொந்த இன அடையாளங்களிலோ அவரவர் கலாசார நடவடிக்கைகளிலோ தலையிடாத அற்புதமான நாடு. முற்றவனின் சுதந்திரத்தைப் பாதிக்காதவிதத்தில் எவரும் நடந்து கொள்ள அனுமதிக்கும் நாடு. இங்கு வாழும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கு தாம் பிறந்த மண்ணின் ஏக்கம் இன்னமும் மாறவில்லை. கனடாவில் வாழ வந்துவிட்ட அவர்களின் பேச்சிலும் எழுத்திலும் செய்கைகளிலும் தம்மை அவர்கள் அடையாளப் படுத்த விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் இங்கு விரும்பியா வாழ்கிறார்கள்

என நினைக்கிறியள். இல்லை..அது ஒரு துரதிர்ஸ்டமான சூழ்நிலை என நினைக்கினம்.”

“அது யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வாழ்ந்து இங்கு வந்து குடியேறிய மக்களுக்குச் சரியாக இருக்கும். ஆனால் இங்கு பிறந்த உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு...இதுதான் தாய் நாடு. தாயின் வயிற்றிலிருந்து பிறக்கும்போது எந்த மண் அப்பிள்ளையைத் தாங்குகிறதோ அது தான் தாய் நாடு.”

“நீங்கள் சொல்கிறது சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் அப்பிள்ளையின் வீட்டு மொழி தமிழாகவும் அப்பிள்ளை கைக்கொள்கின்ற கலாசாரம் தமிழருக்குரியதாகவும் இருக்கில் யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் அடையாளம் என்றும் மாறாது.”

“அப்படி இருக்க வேண்டுமென்பது தான் என் விருப்பமும். ஆனால் அடுத்த தலைமுறை எவ்வாறு இருக்கப்போகிறது என்பது கேள்விக் குறியாகவே எனக்குப் படுகிறது. இலங்கையிலேயே நீர்கொழும்பிலும் தென்னிலங்கையில் மெனிக்வெவிலும் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் தம் அடையாளத்தை

இழுத்துவிட்டனர். அவர்கள் பெரும்பான்மைச் சிங்கள சமூகத்துடன் கலந்து கரைந்துவிட்டனர்.”

செல்லராஜா சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

“கடைசி எங்களது கலாசாரத்தையாவது காப்பாற்றப் பார்ப்போம்.”

“சங்கானைச் சந்தையின் முக்கிய விற்பனைப்பொருட்கள் எவை?”

“காய்கறிகளும் பழவகைகளும் தான் அண்ணா. இச்சந்தையில் கனேடிய, லத்தீன் அமெரிக்க, இந்திய, இலங்கை நாடுகளைச் சேர்ந்த காய்கறிகள், பழவகைகள் அனைத்தும் கிடைக்கும். அதோ பாருங்க..அந்த விளம்பரத் தூணுக்குக் கீழே அருகில் ஒரு கூலர் லொறி நிற்குது. அதிலும் ராஜா நேடிங் கோப் என ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப் பலவுள்ளன. அவை ஒவ்வொரு நாளும் பிறெஸ்சாகக் காய்கறிகளையும் பழவகைகளையும் கொண்டுவந்து சங்கானைச் சந்தையில் சேர்க்கும்.”

“கொழும்பில் வியாபாரப் பெயர்பலகையைத் தமிழில் துலக்கமாக எழுத எங்களுக்குப் பயம். ஏன் யாழ்ப்பாணத்தில் விளம்பரப்பலகையைத் தமிழில் எழுதவும் எங்களது விதேசிய மனப்பான்மை முற்றாக இடந்தரவில்லை. இங்க கனடாவில் பார்க்கச் சந்தோஷமாக இருக்குது. “

“போவம் அண்ணா..”

“சரி எங்கை சாப்பிடுவம்?”

“கிராமத்து விருந்துக்குப் போவம்..”

நான் வியப்புடன் பார்த்தேன். செல்லா சிரித்தார்.

“அது ஒரு யாழ்ப்பாணத் தேத்தண்ணிக்கடை.. அப்படி பலவுள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தின் என்ன பலகாரமும் அவற்றில் கிடைக்கும் புட்டு, தோசை, இடியப்பம், கூழ், சீனயரியாரம், சோகி, சிப்பி எல்லாம் கிடைக்கும். அங்க சாப்பிடுகிற ஆக்களில் சீனரும் நேற்றிவ் இண்டியர்களும் அதிகம். ஏனெனில் அவற்றின் சுவையும் விலை மலிவும் தான்.”

கிராமத்து விருந்தில் உணவுண்டோம். யாழ்ப்பாணத்தில் சாப்பிட்ட திருப்தி.

மொத்தமாக நவீன யாழ்ப்பாணத்தைக் கனடாவில் கண்டேன்.

நுண்ணறிவியல் / தினகரன் வாரமலர்

மனிதர்களின் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் காலத்திற்குக் காலம் மாறியும் நவீனமயப்பட்டும் வந்துள்ளன. மாட்டுவண்டில்கள், கோச்சுவண்டிகளாகி, மோட்டார் கார்களாகி, புகையிரதங்களாகி, கப்பல்களாகி, விமானங்களாகி, விண்கலங்களாக மாறிவிட்டன. நீரிலும் தரையிலும் காற்றிலும் பயணப்பட உதவிவருகின்ற ஒரு சாதனம் கூவர் கிராஃப்ட் ஆகும். எனது லண்டன் பயணத்தின்போது நான் அப்படியான கூவர்கிராஃப்ட்களை வியப்புடன் பார்த்தேன். அவற்றில் பயணப்பட்டு இரசித்தேன்.

கூவர்கிராஃப்ட்

சுவதாம்ரன் கடற்கரையில் நின்று கொண்டு பார்த்தபோது, வெகு தூரத்தில் ஒரு சிறு புள்ளியாக மெல்லிய இரைச்சலோடு ஒரு கலம் வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. இரைச்சலிலிருந்து அது ஒரு பயணக்கப்பலாக இருக்குமென ஊகிக்க முடிந்தது. அக்கலம் நீரை பளிரென அறைந்து தள்ளாது, அதன் மேற்பரப்பில் பட்டும் படமாலும் மிதந்து, கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. நெருங்க நெருங்க அதன் வடிவம் புலனாயிற்று. வட்டவடிவமான 'பான்கேக்' ஒன்றின் பூரித்த வடிவத்தில் அது கடல்நீரைக் கடந்து வெகு இலாவமாக கரைத்தளத்திற் சறுக்கியபடி ஏறிய போது வியப்படைந்தேன். நீரிலும் நிலத்திலும் ஓடும் வாகனம்.

‘இது தான் கூவர் கிராஃப்ட்’ என்றான் என்னை அழைத்து வந்த என் மருமகன் பாபு.

கரை மேடையில் ஏறிய கூவர் கிராஃப்ட், புஸ் சென்ற இரைச்சலோடு, காற்றினை வெளியேற்றிய போது, பெரிய பலூன் ஒன்றின் மீது அமர்ந்த கப்பல் வடிவம், மெல்லப்பதிந்து தரையோடு பொருந்தியது. சுமாரான ஒரு பயணக்கப்பலிற்கும் அதற்கும் அவ்வளவு வித்தியாசமில்லை. ஆக, அதன் அடிப்புறக் காற்றடைத்த பலூன் தளமும் முன்னோக்கி இயங்கும் இரு பெரிய விசிறிகளும் அதனைக் கப்பலிலிருந்து வேறுபடுத்தின.

இங்கிலாந்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் குறுகிய கடல் வழியை இணைப்பனவாக கூவர் கிராஃப்ட்களுள்ளன. லண்டனுக்குத் தென்மேற்கேயும், பிரித்தானிய தீவின்

தென்னந்தமாகவும்
விளங்குகின்ற
வைத்தீவினையும்
சுவதாம்ரன்
கரையையும்
இணைத்துப்
பயணிகளை
ஏற்றியிருக்கும்
பணியில் சுவர்
கிராஃப்டுகள்
பயன்படுத்தப்பட்டு

வருகின்றன. வைத் தீவுக்குச் செலவதற்காகச் சுவதாம்ரன்
துறையில் தரித்து நின்ற போது, சுவர் கிராஃப்டுகளின்
நேர்த்தியும், சுறுசுறுப்பும் என்னைக் கவர்ந்தன. பல்வேறு
வகையான சுவர் கிராஃப்டுகள் இருப்பதாக அறிந்தேன்.

ஐக்கிய அமெரிக்காவில் மிசிசிப்பி நதியைக் கடப்பதற்கு
முதன்முதல் சுவர் கிராஃப்ட் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஏறத்தாழ
45 மீற்றர் நீளமும், 20 மீற்றர் அகலமும் கொண்ட இந்தக்
கலத்தில் ஒரு தடவையில் 30 கார்களும், 254 மக்களும்
பயணம் செய்ய முடியும். ஆங்கிலக் கால்வாயில் பிரித்தானிய
கரையையும் பிரான்ஸ் கரையையும்

இணைத்து சேவையிலீடுபட்டிருந்த சுவர் கிராஃப்ட் ஒன்று,
1970 இல் 120000 கார்களையும், 850000 மக்களையும் இடம்
மாற்றியுள்ளது.

கடலிலும் தரையிலும் சஞ்சரிக்கக்கூடிய இந்த ஈருடகி
வாகனத்தில் இரண்டு தொட்டு நான்கு வரையிலான முன்னோக்கி
இயங்கும். விமான விசிறிகள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன.

அடிப்புறத்தளம் காற்றடித்த குசனாகும். தேவைக்கு ஏற்ப அந்தக் குசன் பையில் காற்றை நீக்குவதன் மூலம் ஓரிடத்தில் பதிந்து நிறுத்தவும், காற்றைச் சேர்ப்பதன் மூலம் பயணத்திற்கு ஆயத்தமாகவும் முடியும். அது விரையும் போது நீரின் மேற்பரப்பில் 2.5 மீற்றர் உயரத்தில் 120 கி.மீ/மணி வேகத்தில் விரைந்து செல்லக் கூடியது. இது கடலில் ஓடுவதால் கப்பல் என்பதா? காற்றில் மிதப்பதால் விமானம் என்பதா? நிலத்தில் ஓடுவதால் கார் என்பதா? ஒரு விதமான குலுக்கலுமின்றி இது விரைந்து செர்க்கத் துறைமுகம் தேவையில்லை. கடலிலிருந்து அப்படியே தரையில் சக்கரங்களின்றி ஏற்றி ஓட்டிச் செல்லலாம்.

கடந்த இரண்டரைத் தசாப்தங்களாகக் கூவர் கிராஃப்ட் கலத்தை பிரித்தானியா, கனடா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, ருசியா, யப்பான், ஐக்கிய அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகள் உற்பத்தி செய்து வருகின்றன. Air Cushion Vehicles (AVCs) எனப்படும் கூவர் கிராஃப்டுகள் பல்வேறு வடிவங்களில் வடிவமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. முதன்முதல் இவ்வாறான AVC கலத்தை உருவாக்கிய பெருமை பிரித்தானிய கேம்பிரிட்ஜ் எலெக்ட்ரானிக் எஞ்சினியரான கிறிஸ்தோப் என்பவரையே சாரும். 1950 களில் இதனைத் தயாரிக்கத் திட்டமிட்டார். ஆனால் 1959 இலேயே இவ்வகையான கலம் ஒன்றினை அமைக்க முடிந்தது. ஒரு சதுர வடிவிலான பதிந்த பாதைப்படகு (Ferry) க்கு காற்றடித்த குசன் அடித்தளத்தைப் பொருத்துவதன் மூலம் வேகமாக அக் கலத்தைச் செலுத்

தலாமென நிரூபித்தார். 10மீற்றர் நீளமான கூவர் கிராஃப்ட் கலம் 1959 இல் ஆங்கிலக் கால்வாயில் கன்னிப்பயணத்தை மேற்கொண்டது. இதனைச் செய்வதற்கு பிரித்தானிய தேசிய ஆராய்ச்சி அபிவிருத்தி கூட்டுத்தாபனம் நிதியுதவி வழங்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து தயாரிக்கப்பட்ட கூவர் கிராஃப்ட் கலங்கள் மிகுந்த தொழில் நுட்பங்களுடன் அமைந்தன.

ஆரம்பக் கூவர் கிராஃப்ட் கலங்கள் அழுத்தமான மேற்பரப்பில் மட்டுமே பயணப்பட்டன. ஆனால் இன்று எவ்வாறான மேற்பரப்பின் மீதும் செல்லக்கூடிய கலங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. கனேடிய இராணுவப்பகுதி, பனிபடர்ந்த பாறைத்தொடர்கள் மீதும் கூவர் கிராஃப்ட் கலத்தைச் செலுத்தி பரிசோதனை செய்துள்ளது. அவ்விடங்களில் மேற்பரப்பிலிருந்து ஒரு மீற்றர் உயரத்தில் இந்தக் கலம் எவ்வித சிரமமுமின்றிச் சென்றது. சுவா போன்ற திடமான இரண்டு பக்கங்களையும், நடுவில் காற்று நிறைந்த குசனையும் சத்தமின்றி இயங்கும் விசிறிகளையும் கொண்ட கூவர் கிராஃப்டுகள் இன்றுள்ளன. இக்கலத்தின் திடமான பக்கச் சுவர்கள் கொந்தளிப்பான கடற்பரப்பிற்கு உகந்தனவாகவுள்ளன. புகையிரதப் போக்குவரத்துத் தொழிலிலும் இவ்வாறான காற்றடைத்த குசன் விளைவைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பிரான்சில், இவ்வாறான சில்லுகள் இல்லாத குசன்றெயின் பிரான்சியப் பொறியியலாளரான ஜான் பேர்டின் (Jean Bertin) என்பவரால் கட்டப்பட்டது. கொங்கிறீர் பாதையில் தரையைத் தொடாமல் இந்தக் குசன் சில்லில்லாத றெயின் மணிக்கு 186 மைல் தூரம் பயணம் செய்தது. ஆட்டம் அசைவில்லாத பயணம். பேர்டினுடைய இந்த விமானறெயின் (Aerotrain) நான்கு மைல்கள் நீளமான பாதையில் 15000 மைல்கள் பயணப்பட்டுள்ளது. 8000 பிரயாணிகள் இதில் பயணம் செய்துள்ளனர். இந்தப் பரிசோதனை வெற்றியளித்தால் பிரான்சிய விமானத் தளங்களான ஓர்லி (Orly) யையும் றொய்சி (Roissy)

பையும் இணைத்து இவ்வாறான விமான றெயின் பரீட்சார்த்தமாக ஒட்டப்பட்டுள்ளது.

மத்தியதரைக் கடல் துறைமுகங்களுக் இடையில் 100 பயணிகளை ஏற்றி இறக்கும் பணியில் இரு கூவர் கிராஃப்ட் பாதைகள் ஈடுபட்டுள்ளன. ஆக்டிக் பனிப் பிரதேசத்தில் அமைக்கப்பட்ட எண்ணெய்க் கிணறு தோண்டுவதற்கான 100 தொன் பாரமானறிக் (Rigs) கோபுரம், காற்றடைக்கப்பட்ட குசன் தளத்தின் மூலம் கொண்டு செல்லப்பட்டது. மாரிக்காலக் கடும் பனியினூடாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டு நிறுவப்பட்டது. கூவர் கிராஃப்ட் வடிவ சிறிய கார்கள் உற்பத்தியாகின்றன. கனடா, பிரித்தானிய கம்பனிகள் சிறியளவில் இவற்றைத் தயாரித்து வருகின்றன.

பசுபிக் கரையோரத்தில் கனேடிய கூவர் கூவர் கிராஃப்டுகள் அதிகம் சேவையிலுள்ளன. கனேடிய பாதுகாப்புப் பகுதியினரும் இக் கலங்களைத் தமது நடவடிக்கைகளுக்குப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். நியூயோர்க் மாநிலத்தில் இயங்கும் பெல்

ஏரோஸ்பேஸ் (Bell Aerospace) கம்பனி பல வகையான அளவுகளில் கூவர் கிராஃப்ட்களைத் தயாரித்து வருகின்றது. இரட்டை எஞ்சின்களைக் கொண்ட கூவர் கிராஃப்டுகள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கடினமான வடபிரதேசப் பாகங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. வோஜேயர் என்ற இவ்வகைக்கலம் 25 தொன் பொருட்களை அல்லது 150 பயணிகளை ஏற்றி இறக்கக் கூடியதாகும். கடும் குளிர்ப் பிரதேசங்களில் தடையின்றித் தொழிற்படும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு ஆர்க்டிக்கின் உயிர்ச் சூழலியலைப் பாதிக்காத வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. நில அழுத்தக் குறைவு இதில் மிக முக்கியமானது.

வியட்னாமிய யுத்தத்தின் போது மிக்கொங்கழி முகத்தில் அமெரிக்கக் கடற்படை பெல் கூவர் கிரா.'ப்ட் இரண்டினைப் பயன்படுத்தியுள்ளது. இவை கவசமிடப்பட்டனவாயும், ராடர், யந்திரத்துப்பாக்கிகள் என்பன பொருத்தப்பட்டனதாயும் 14 மீற்றர் நீள முடையனவாயும் 1 மீற்றர் உயரத்தில் பறப்பனவாயுமிருந்தன போகும் பாதையிலுள்ளபுதர்களையும் 2 மீற்றர் வரை உயரமான மரங்களையும் இவை துவம்சம் செய்தபடி விரைந்தன. பதுப்பு நிலக் கழிமுகங்களில் துணிச்சலாக நடமாடும் எருமையைவிட இந்தக் கலம் மிகமிகத் துணிச்சலாக நடமாடும் விலங்கு எனக் குறித்தனர்.

கூவர் கிரா.'ப்ட்டை வடிவமைத்த ஜூன் பேர்டினின்படி நாங்கள் இதன் மூலம் எதையும் எங்கும் எடுத்துச் செல்லலாம் என்பதாகும். கூவர் கிரா.'ப்டில் ஏறி அமர்ந்தோம். அடித்தளக் குசனுள் காற்று ஊதப்பட்டது, கூவர் கிரா.'ப்ட் மெதுவாக உயர்ந்தது மேலுயர்வது உணர்வில் பட்டது. தரையில் நின்ற படியே ஒரு திருப்புத் திரும்பி சவுதாம்ரன் கடலில் இறங்கியது. சில கணங்கள் நீரில் மிதந்தது. அதன் வேகமதிகரிக்க நீர் மட்டத்தை விட்டு 2 மீற்றர் வரை உயர்ந்தது இலக்கு நோக்கி விரையத் தொடங்கியது, விமானத்தில் பயணப்படுவது போன்ற உணர்வு. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திருகோணமலைக்குக் கப்பலில் பயணம் செய்த அனுபவம் ஏனோ நினைவில் எழுந்து, மனம் கனத்தது.

நுண்ணறிவியல் / தினகரன் வாரமலர்

கனேடியப் பயணத்தின் போது ரொறன்ரோவின் உயர்கோபுரமான சி.என். ரவரைப் (C.N.Tower_ Canadian National Tower) பார்த்து மகிழ்ந்த அனுபவத்தினை மறக்க மாட்டேன். கனடாவில் குடியேறி பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து வரும் என்பெறாமகன், “அப்படி ஒன்றிருக்கிறதா? அதில் என்ன விஷேசம்?: என்று என்னைக் கேட்டான். யாழ்ப்பாணிகள் பலருக்கு ரி.என். ரவர் பற்றிய அதிசயம் தெரிந்திருக்கவில்லை. உழைப்பதிலேயே அவர்கள் பலரின் முழுநேரமும் கழிந்துவிடுகின்றது. யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து ‘ஹலோ’ என்றால் ‘அனுப்பு டொலர்’ என அர்த்தம் என அவர்கள் என்னிடம் துயரத்துடன் கூறினர். ‘நாங்கள் உழைப்பதற்காகத் தான் உண்கிறோம்’ என இளைஞர் சிலர் குறிப்பிட்டனர். “கனடாவிற்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருக்கிறவன். உங்களை நேரில் வந்து சந்திக்க ஆசை. முடியவில்லை ஐயா. இன்று லீவு எடுத்து உங்களைச் சந்திக்க வந்தால் சிலவேளை நாளை இந்த வேலை பறிபோயிருக்கும். ரெலிபோன்லாவது உங்களுடன் பேசியதில் சந்தோஷம். என ஓரிரு இடம் பிள்ளைகள் கவன்றனர். இரண்டு மூன்று ‘சிப்’கள் வேலை செய்யவேண்டிய பரிதாப நிலையில் அவர்கள் உள்ளனர். ஒய்வே கிடையாத எம் பிள்ளைகள் கனடாவில் தேடுவது நாம் எண்ணுவது போல ‘ஈசிமனி’யல்ல. தங்கள் வியர்வையையும், இரத்தத்தையும், தாங்கள் வாழவேண்டிய காலத்தையும் சுகத்தையும் தியாகம் செய்து யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள உறவுகளுக்காக உழைக்கிறார்கள்.

கனடாவின் சி.என்.கோபுரம் உலகிலேயே மிகவுயர்ந்த தனிக்கோபுரமாகும். இது 553 மீற்றர் உயரமானதாகும். ஊயர்ந்த கோபுரங்களைப் பல்வேறு தேவைகளுக்காக அமைக்கின்ற கட்டிடக்கலை உலகிற்குப் புதிதன்று. இவ்வாறான கோபுரங்கள் சுற்றாடலிலுள்ள கட்டிடங்களிலும் உயரமானவை. கோயில்களிலும் இராணுவ முகாம்களிலும் கோபுரங்கள் முறையே காண்டாமணி பொருத்துவற்காகவும் காவற்பணிக்காகவும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. எகிப்தின் முன்னைய அலெக்சாண்டிரா கலங்கரை விளக்கந்தான் உலகின் மிகப்பழைய கோபுரமாகும். பௌத்தர்கள் ‘பகோடா’ கோபுரங்களையும் இஸ்லாமியர் ‘மினார’ கோபுரங்களையும் அமைத்தனர். நவீனகட்டிடக்கலையின் முன்னேற்றத்தால் வானளாவிய தனிக்கோபுரங்கள் சில இன்று உலகநாடுகளில் எழுந்துள்ளன. அவற்றில் மொஸ்கோ கோபுரம் (540 மீற்றர்), எம்பயர் ஸ்டேட் கோபுரம் (443 மீ.) ரோக்கியோ கோபுரம் (333 மீ.), ஈபிள் கோபுரம் (320 மீ.), சிட்னிக் கோபுரம் (304 மீ.), மூனிச் நகர ஒலிம்பிக்கோபுரம் (290 மீ.), கூஸ்ரன் நகர றான்ஸ்கோ கோபுரம் (277 மீ.), சியோல் கோபுரம் (236 மீ.) என்பன குறிப்பிடத் தக்கன. நான் கண்ட சி.என் கோபுரத்தின் அற்புத்ததை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

உயர்கோபுரம் : சி.என்.ரவர்

நீண்டநேரம் அந்த உயர்கோபுரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். வாளைத் தொடுவிடுமாப்போல உயர்ந்து நிற்கிறது. தனித்த ஒரு கட்டமைப்பு இவ்வளவு உயரத்திற்குத் தலைநிமிர்ந்து நிற்பதை நான் பார்ப்பது இது தான் முதல் தடவை.

“அண்ணா. கழுத்துச் சுழித்துக் கொள்ளப்போகின்றது..” என்றான் என்னை அவ்விடத்திற்கு அழைத்துவந்த தம்பி செல்லராஜா. நான் சிரித்து வைத்தேன். அவன் தொடர்ந்தான்:” ரொறன்ரோ நகரத்தில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட உயர் மாடிக்கட்டிடங்களால் தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்பினைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியவில்லை. அதனைச் சீர்செய்வதற்காகவே 1970 இல் அன்ரானாவைத் தாங்கி நிற்கக்கூடிய ஒரு உயர்கோபுரம் அமைக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.”

“இது அப்படியாயின் ஒரு தொலைக்காட்சிக் கோபுரம் தானா?”

“உண்மை அதுதான். ஆனால் இது ஊர்காண்பயணிகளைத் தன்பால் இவ்வளவு தூரம் கவர்ந்திழுக்குமென்றோ வருவாயைத்தேடித்தரும் கட்டமைப்பாகுமென்றோ எவரும் எண்ணியிருக்கவில்லை. இதனை வடிவமைத்த தாபனம் ஜோன் அன்ருஸ் ஆர்க்கிரெக்ஸ் நிறுவனமாகும். 1972 இல் இக்கோபுரம் அமையவிருக்கும் இவ்விடத்தின் அடித்தளப்பாறை பரிசோதிக்கப்பட்டது. கோபுரத்தைத் தாங்கும் சக்தி இந்தத் தரைக்கு இருக்குமா எனப் பரிசோதிக்கப்பட்டது.

பொறியிலாளர்கள் உறுதிப்படுத்தியதும் 1973 பெப்ரவரி 6 ஆந்திகதி கட்டுமானப் பணி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.”

“வாணை முத்தமிடும் இக்கோபுரத்தின் அத்திவாரம் எப்படி இருந்திருக்கும்?”

“அத்திவாரம் மட்டும் 62 ஆயிரம் தொன் நிறைகொண்ட கொங்கிறீற் உருக்கு இரும்புக்கம்பிகளைக் கொண்டமைக்கப்பட்டது. அத்தளத்தின் மீது தான் சி.என்.ரவர்

அமைக்கப்பட்டது. எவ்வளவு தல்லியமாக அமைத்தாலும்
ஓரங்குலத்திற்கும் குறைவான சாய்வு ஏற்பட்டுவிட்டதாம்.”

“ஓ..”

“அது புறக்கணிக்கக்கூடிய சாய்வாம். இதற்கே ஓ
என்கிறயள் அண்ணா. காற்று 130 மைல் மணி வேகத்தில்
வீசினால் இந்தக்கோபுரத்தின் உச்சி அடித்தள மையப்
புள்ளியிலிருந்து ஆறரை அடி வரை சாயுமாம்.”

“அப்ப நான் மேல வரவில்லை.”

“அது உணரமுடியாத அசைவாம் அண்ணா.
பயப்படவேண்டாம்.”

கோபுரத்தின் அடித்தளத்தில் இயங்கும் பணிமனையில்
கோபுரத்தின் உச்சித்தளத்தின் புடைப்பு மண்டபத்திற்குச்
செல்வதற்கான நுழைவுச்சீட்டினைப் பெற்றுக்கொண்டு லி. பற்றில்
ஏறிக்கொண்டோம். மணிக்கு 22 கிலோமீற்றர்கள் உயரத்தைக்
கடக்கக்கூடிய ஆறு லி. ப்றுகள் உள்ளன. இவை 1136 அடி
உயரத்தி லிருக்கும் வெளிப்புறக்காட்சித் தளத்தை அடைய
எடுக்கும் நேரம் ஆக 58 வினாடிகளே. நாங்கள் ஏறிய லி.
ப்ரில் பத்துப்பேர் வரையில் இருந்தோம். பெரும்பாலோர்
பிறதேசத்தவர்கள். கண்மூடித்திறப்பதற்கிடையில் மேல்
தளத்தையடைந்தோம்.

“1974 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 22 ஆந்திகதி இக்கோபுரத்தின்
கொங்குறீர் வேலைகள் முற்றுப்பெற்றன. 40 மாதங்கள்
எடுத்துள்ளது. இக்கோபுரத்தின் உச்சியில் 335 அடி நீளமான
ஒளிபரப்பு அன்ரனா பொருத்த வேண்டிய பணி தான்
பாக்கியிருந்தது. அந்த அன்ரனா எட்டுத் தொன் நிறையையும்

39 உதிரிப்பாகங்களையும் கொண்டது. அந்த அன்ரனாவைத் தூக்கிச்சென்று உச்சியில் பொருத்த ரஷ்யாவிலிருந்து ஒல்கா என்றழைக்கப்பட்ட ஹெலிக்கொப்டர் தருவிக்கப்பட்டது. அது பாரம் தூக்கி பொருத்தப்பட்ட ஹெலி. அன்ரனாவின் முதற் பாகத்தைப் பொருத்துவதற்கு அதனைத் ஹெலி தூக்கிக் கொண்டு எழுந்தது. உரியவிடத்தில் பொருத்திவிட்டு அகலும்போது ஹெலியின் பாரம்தூக்கிக் கருவி கோபுரத்தில் சிக்கிக் கொண்டது. சிக்கிக் கொண்ட ஒல்காவில் 50 நிமிடங்களுக்குப் போதுமான எரிபொருளே எஞ்சியிருந்தது. உச்சிக்கு ஏறிய தொழிலாளர்கள் 14 நிமிடங்கள் இருக்கும்போது ஹெலியைச் சிக்கலிலிருந்து விடுவித்தனர். பின்னர் எதுவிதமான இடையூறுமின்றிப் பணி நிறைவுபெற்றது.”

1976 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 26 ஆந்திகதி பொதுமக்களுக்காகத் திறந்துவிடப்பட்டது. இக்கோபுரத்தின் மொத்த எடை 130000 தொன். செலவு 350மில்லியன் டொலர். வேலைசெய்த பணியாட்கள் 1537. அக்கோபுரத்தின் அடித்தளத்தில் 12500 சதுர அடிகொண்ட பரப்பில் பல நவீனபொழுது போக்கு அம்சங்களுள்ளன. வரித்தீர்வையற்ற கடைகள், சிறார்கள் காகான விளையாட்டிடங்கள், சிற்றுண்டிவிடுதிகள் எனப்பலவுள்ளன.

நாங்கள் 1132 அடி உயரத்தை அடைந்தோம். லி.பரின் கதவுகள் திறந்து எங்களைத் தள்ளிவிட்டன. அத்தளத்தில் 256 சதுரஅடிப்பரப்பினைக் கொண்ட கண்ணாடித்தளம் ஒன்றுள்ளது. அதன் மீது நடந்து செல்லலாம். ஆனால் கீழே தெரிகின்ற ஆதாளபாதாளத்தைக் காணும்போது கால்கள் நடுங்கி அப்படியே தளத்தில் இருந்துவிட்டேன். என்பாரம் தாங்காமல் அக் கண்ணாடித் தரை உடைந்துவிடலாமென்ற பயம். என்னைப்போலவே பலர்.

“டோன் ரு பி எப்றெயிட். பயப்படவேண்டாம். இது 14 நீர்யானைகளைத் தாங்கும் பலம் கொண்டது” என அங்கிருந்த காவலாளி தெரிவித்தும் அதன் மீது நடந்து பரிசோதிக்கும் துணிச்சல் எனக்கு வரவில்லை. கண்ணாடித் தளத்தில் சக்கப்பணிய இருந்து கொண்டு கீழே பார்க்கும்போது நகரக்கட்டிடங்களின் திரள் தெரிந்தது.

1150 அடி உயரத்தளத்தைப் படிகள் மூலம் ஏறிவந்தோம்;. அங்கு ஒரு தேனீர்சாலை இருக்கின்றது. கதிரைகளில் அமர்ந்து கொண்டோம். கண்ணாடிச் சுவர்கள் ஊடாக ரொறன்ரோ நகரமே தெரிகிறது. இதென்ன? நகரம் எங்களைச் சுற்றி வருகிறதா? இல்லை. நாங்கள் அமர்ந்திருந்த தேனீர்சாலை தன்னைத்தானே மெதுவாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்தது. கதிரையில் அமர்ந்தவாறே நகரத்தை ஒரு சுற்று சுற்றிவிடலாம். உலகின் மிகவுயர் சுழலும் உணவுச்சாலை இதுவே. 1645 அடி உயரத்தில் SKY POD எனப்படும் ஒரு தளம் உண்டு. அத்தளத்தில் நின்று நிலைக்குத்தாகவும் பக்கமாகவும் 200 கிலோமீற்றர் தூரம் வரை ரொறன்ரோ நகரத்தைப் பார்த்து ரசிக்கலாம். ஆனால் அதற்குத் தனி ஆரோக் கியம் தேவை. எனக்குத் தலை சுற்றுவதுபோலவிருந்தது. இத்தளத்தில் நிற்கும்போது கோபுரம் காற்றில் சுற்று சாய்ந்து நிமிர்ந்தது. அம்மாடி.

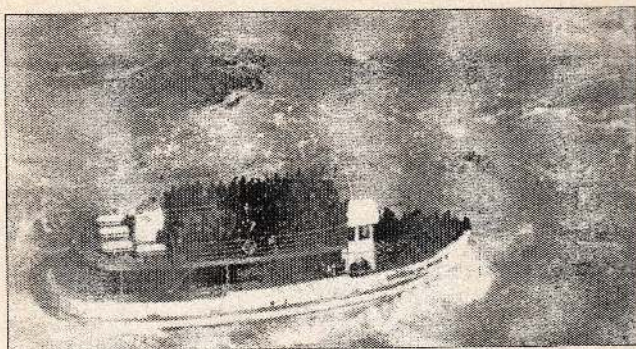
இப்பொழுது எண்ணிப் பார்க்கும்போது சி.என். கோபுரத்தின் பயங்கர அழகும் கட்டமைப்பின் தனித்துவமும் தெரிகின்றன. இன்னொரு தடவை போகத்தான் வேண்டுமென மனம் அவாவுகிறது.

நுண்ணிலியல் / தினகரன் வாரமலர்

கனேடியப்பயணத்தில் என்னைக் கவர்ந்த இயற்கையின் அதி அற்புதக் கட்டமைப்பு அமெரிக்காவிற்கும் கனடாவிற்குமான எல்லையில் ஈரி ஏரியையும் ஒன்ராறியோ ஏரியையும் இணைக்கின்ற நயாகரா நதியில் அமைந்திருக்கும் நயாகரா நீர்வீழ்ச்சியாகும்.. பேரேரிகளில் ஒன்றாகிய ஈரிஏரியில் தோற்றம் பெறும் நயாகரா நதி அபரிமிதமான நீரினைக் காவிக்கொண்டு தெற்கு நோக்கி ஓடி இரண்டாகப்பிரிந்து மத்தியில் ஆற்றிடைத்தீவான கிரான்ட் தீவை (Grand Island) உருவாக்கியபின்னர் அகன்ற ஒரு நதியாக இணைந்து பாய்கிறது. நியூயோர்க் மாகாணத்தையும் ஒன்ராறியோ மாகாணத்தையும் பிரிக்கின்ற குத்துச்சாய்வுப்பாறையை அடைந்ததும் திடீரென நயாகரா நீர்வீழ்ச்சியாக 60 மீற்றர்கள் சரிகின்றது. அக்குத்துச்சாய்வுப்பாறையில் உயர்தீவுத்திடலொன்று குறுக்கிட்டு இந்த நீர்வீழ்ச்சியை இரண்டாகப் பிரித்துவிடுகின்றது. பிரிக்கின்ற அத்தீவுத்திடல் கிறேற் தீவு (Great Island) எனப்படுகின்றது. நியூயோர்க் பகுதியில் சரியும் நீர்வீழ்ச்சிக்கு அமெரிக்க நீர்வீழ்ச்சி (American Falls) எனவும். ஒன்ராறியோ பகுதியில் சரியும் நீர்வீழ்ச்சிக்கு ஹோஸ் சூ நீர்வீழ்ச்சி (Horse Shoe Falls) எனவும் அழைப்பர்.. இரண்டும் சேர்ந்தால் அதுவே நயாகரா நீர்வீழ்ச்சி.

நயாகரா நீர்வீழ்ச்சி

துரத்தில் வரும்போதே 'சோ' என்று நீர்கொட்டும் இரைச்சலும் நீர் த் துமிகளால் ஏற்பட்ட புகாரும் தெரிகிறது. காரைவிட்டிறங்கியதும் கண்முன்னால் இயற்கையின் அந்த அதியற்புத படைப்பின் வனப்பைக் கண்டேன். ஒன்ராறியோப் பகுதியில் நிற்கும் எங்களுக்கு குதிரை லாட வடிவ நீர்வீழ்ச்சி பிரமாண்டமாகத் தெரிகிறது. 60 மீற்றர்கள் சரிந்து மலையிடுக்கில்

பெரும் நீருடன் வீழ்வதால் வெண்புகார் ஒரு பாதி நீர்வீழ்ச்சியை மறைத்துப் படர்ந்திருந்தது. அந்த வெண்புகாரிடையே தோன்றிய வானவில் ஆகாயத்தினைத் தழுவி எழிற்கோலமிட்டிருந்தது. வெகுநேரம் அக்காட்சியில் லயித்து நின்றிருந்தேன். எவ்வளவு நீர் கொட்டுகிறது?

“ஒரு செக்கனிற்கு 2800 கியூபிக் மீற்றர் தண்ணீர் விழுகிறதெனக் கணிப்பிட்டுள்ளனர்.” என்றான் தம்பி செல்லராஜா.

“இந்த நீர்வீழ்ச்சி எப்படி உருவாகியது தெரியுமா? 12000 ஆண்டுகளுக்கு முதல் உருவானதாம். பெரும்பனிக் கட்டிக்காலத்தில், அதனைப் பிளைத்தோசீன் காலம் என்பர், வட அமெரிக்காவின் பெரும்பகுதி பனிக் கட்டியால் மூடப்பட்டிருந்தது. பனிக்கட்டி உருகி வடபுறமாக நகர்ந்தபோது பேரேரிகள் அரிப்பினால் உருவாகின. ஈரிஏரி உருகி ஓடியபோது நயாகரா நதி தோன்றியது. அதனால் இந்த நீர்வீழ்ச்சியும் உருவாகியதாம்.”

“ஆரம்பத்தில் ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முன் இப்பிரதேசத்தில் செவ்விந்தியர்கள் வசித்து வந்தனர். அவர்கள்

பாஷையில் நயாகரா என்றால் ‘தொடுகடல்’ (Strait) என்ற்த்தமாம்.”

நயாகராவில் பாய்கின்ற நீரில் 85 சதவீதம் கனடாவின் ஹோஸ் கு நீர்வீழ்ச்சியினூடாகப் பாய்கின்றது. இந்தக் குதிரை லாட வீழ்ச்சி 51 மீற்றர் உயரமும் 792 மீற்றர் அகலமும் கொண்டது. அமெரிக்க வீழ்ச்சி 54 மீற்றர் உயரமும் 305 மீற்றர் அகலமும் கொண்டது. இந்நீர்வீழ்ச்சிகளின் தாங்குபடை வன்பாறையாவும் கீழ்ப்படைகள் சுண்ணாம்புக்கல், மணற்கல் பாறைகளாகவும் இரப்பதனால் கீழுள்ள மென்பாறைப்படைகள் நீரினால் அரித்து நீக்கப்பட தாங்குபடை உடைந்து விழுகிறது. முன்னர் நயாகரா வீழ்ச்சி இப்பொழுதுள்ள இடத்திலிருந்து 11 கிலோமீற்றர்களுக்கு தென்பால் லூவிஸ்ரன் என்றவிடத்தில் அடைந்திருந்ததாம். உடைந்து உடைந்து பின்வாங்கி இன்றுள்ள இடத்திற்கு வந்துள்ளது. இப்பொழுதும் ஒரு வருடத்திற்கு 8 சென்ரிமீற்றர் வரை பிவ்வாங்குகிறது எனக்கணித்துள்ளனர்.

ஏப்பிரல் 1 ஆந் திகதியிலிருந்து ஒக்டோபர் 31 வரை உல்லாசப்பயணிகள் இங்கு வருகை தருவர். அக்காலமே

நயாகராவைப் பார்ப்பதற்குரிய பருவகாலமாகும். கடும்குளிர் காலத்தில் நீர்வீழ்ச்சியின் வடிவத்திலேயே நீர் உறைந்து காணப்படுமாம். நயாகரா நீர்வீழ்ச்சியைப் பல் வேறு கோணங்களிலிருந்து பார்த்து மகிழ்வதற்காக உயரிடங்கள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. புறேஸ்பெக்பொயின்று, ரேபிள் றொக், ரெறாபின்பொயின்று என்பன அவ்வாறான இடங்களாகும். ரேபிள் றொக்கிலிருந்து நயாகராவைப் பார்க்கும்போது வித்தியாசமான அழகு தெரியத்தான் செய்கிறது. 85 தொட்டு 150 மீற்றர் வரை உயரமான பார்வைக் கோபுரங்களில் ஏறியும் நயாகராவின் அழகை இரசிக்கலாம். இரவுநேரங்களில் பல்வகை வர்ணமின்குமிழ்களின் வெளிச்சத்தில் நயாகரா ஜெகச்சோதியாக விளங்குமாம்.

“அதோ போர்ட் வந்தவிட்டது. அதில் ஏறிச் சென்றால் நீர்வீழ்ச்சியின் அருகில் சென்று இரசிக்கலாம்.”

வரிசையில் நின்று நுழைவுச்சீட்டைப் பெற்று அப்பெரிய எஞ்சின் படகில் ஏறிக்கொண்டோம். நுழைவுச்சீட்டோடு

ஒவ்வொருவருக்கும் நீலநிற றெயின்கொர்ட்டும் தந்தார்கள். அணிந்து கொண்டோம். படகுக்கப்பல் நயாகராவை நோக்கி விரை விரை அதன் பேரிரைச்சல் ஒலித்தது. நீர்த்துமிகள் துளிகளாகி எங்கள் மீது நீரை அள்ளித் தெறித்தது. நனைந்து போனோம். மிகஅருகில் நீர்வீழ்ச்சியை நெருங்கியபோது என்னையறியாதல் பயம் ஏற்பட்டது. படகுக்கப்பலும் அலைக்கழித்தாடியது.

“இந்த நீர்வீழ்ச்சிக்குப்பின்னால் ஒரு குகைவழி இருக்கிறது அண்ணா. அதனுடாக வந்தால் கண்முன்னால் பேரிரைச்சலோடு மேலிருந்து நீர் கொட்டும். நாங்கள் பின்னால் நிற்போம்.”

நயாகராவின் குகையூடாக முன்னேறினோம். குகைவழி எங்கும் நீர்கசிந்திருந்தது. முன்னோக்கி நடந்தோம். ஓரிடத்தில் குறுக்குக் கம்பியிட்ட வேலியால் தடுக்கப்பட்டோம். கண்முன்னால் நயாகராவின் நீர் பேரிரைச்சலோடு கீழே சரிந்தது. குகை வாயிலை மூடிக்கொண்டு நீர்க்கதவு.

“குகைவாயிலைக்கடந்து நீருடன் சங்கமித்து கீழே அள்ளப்பட்டு விழுந்து தற்கொலை செய்த ஓரிருவர் உள்ளனர். அதனால் இப்பகுதியில் காவலதிகம்.”

1800 களிலிருந்து உல்லாசப்பயணிகளின் வருகை நயாகராவில் நாளாந்தம் அதிகரித்து வருகின்றது. அதனால் பல ஹோட்டல்கள், வியாபாரத் தலங்கள் இச்சுற்றாடலில் உருவாகத்தொடங்கியதும் இப்பிரதேசத்தின் இயற்கை அழகு கெட்டுப்போகக் கூடாதென்பதில் கனேடிய அரசும் அமெரிக்க அரசும் விழிப்புடன் கவனம் எடுத்துக் கொண்டதால் இன்றும் இப்பிரதேசம் இயற்கையின் பேரழகுடன் விளங்குகின்றது. 176 ஹெக்ரேயர் பரப்பில் அமெரிக்கப்பக்கத்தில் நயாகரா இயற்கைப்பூங்கா உள்ளது. 79 ஹெக்ரேயர் பரப்பில்

செங்கை அழகுபடும்

கனடாப்பக்கத்தில் விக்டோரியா இயற்கைப்பூங்கா அமைந்திருக்கின்றது.

“இன்றிரவு தங்கி நயாகராவின் அழகை மின் விளக்குகளின் பிரகாசத்தில் பார்ப்போமா?”

“அது அவ்வளவு அழகான காட்சியா?”

“கண்கொள்ளாக் காட்சி..”

நாங்கள் நின்றிருந்தவிடத்திலிருந்து கார்களும் ஏனைய வாகனங்களும் நயாகராநதியைப் பாலத்தால் கடந்து சென்றன. பாலத்தின் முடிவில் பலமான இரும்புக் கதவுகள் தெரிந்தன. அவற்றின் முன் இராணுவ வீரர்கள் நின்றிருந்தனர்.

“அதுதான் அமெரிக்காவிற்கான கனடாப் பக்க நுழைவாயில். அங்கிருந்து அந்தக் கேற்றினைக் கடந்தால் அமெரிக்கா.”

“அப் படியென்றால் அமெரிக்காவிற்குள் காலடி வைத்துவிட்டுத் திரும்புவோமா?”

“அதுக்கு விசாவேணும் அண்ணா. ஆனால் உங்களைப்போல எவராவது விரும்பினால் சிலவேளை செக்கியுரிட்டிக்கார்ட்டுடன் கால்பதித்து வர விடுவார்களாம்.”

எனக்கு அப்படி ஒரு ஆசையிருக்கவில்லை.

நயாகராவைத் தரிசித்து வந்து நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகின்றது. அனால் தரிசன நினைவு இன்னமும் பசுமையாகவேயிருக்கின்றது.

நுண்ணிவியல் / தினகரன் வாரமலர்

எனது கனேடியப்பயணத்தில் நான் சந்தித்த ஒரு கனேடியர் என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளார். அவர் ஸ்காப்ரோ தேர்தல் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான ஜிம்காரியானிஸ் ஆவார். தமிழ் மக்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கின்ற ஒரு கனேடியர். தமிழ்மக்களின் கலாசாரத்தை மதிக்கின்ற உன்னதமான மானிடர். ஒன்றாறியோவில் வாழ்கின்ற எம்மவர்களுக்கு எந்நேரமும் அழைத்த குரலிற்கு ஓடிவருகின்ற பெரியவர். அவரை அங்கு தெரியாத யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களில்லை. அவருடன் பழகிய மிகக்குறைந்த நாட்களில் அவரை என்னால் தெளிவாக ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவரைப்பற்றி என்னுடன் பேசிய அன்பர்கள் அவரைப்பற்றித் தெரிவித்த கருத்துக்கள் அவரை என்னிதயத்தில் உயர் பீடத்தில் அமர வைத்துவிட்டது.

ஜிம் காரியானிஸ்

கனடாவின் ரொறன்ரோ விமான நிலையத்தில் இறங்கியபோது இரவு 11.15. கடுங்குளிராக இருக்குமென எண்ணியிருந்தேன். கோடைக்குரிய இரவு அங்கிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் கோடையிரவாக அது எனக்குப்பட்டது. செல்லராஜா அங்கு எனக்காகக் காத்திருந்தார். அவருடன் அவர் இல்லத்திற்கு வந்திறங்கியபோது ரெலிபோன் அழைத்தது.

“அண்ணா, உங்களுக்கு ஒரு போன்கோல்..” என ரிசீவரை அவர் என்னிடம் தந்தார். கனடாவில் கால் பதித்து இன்னமும்

ஒரு மணிநேரம் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் இந்த நள்ளிரவில் என்னையார் அழைக்க முடியும்? மிகுந்த வியப்புடன் “ஹலோ” என்றேன்.

“ஐ யாம் காரியானிஸ். யூ ஆர் வெல்கம் டொக்டர் குணராசா. கனடா வெல்கம் ரு யூ...நான் ஜிம் காரியானிஸ். உம்மைக் கனடா வரவேற்கிறது. ஓய் வெடுக்கவும். நாளை சந்திப்போம். குட் நைட்..”

என்னை மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அப்படியே பற்றிக் கொண்டன. கனடாவின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் ஆயிரமாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து ஒரு சிறு தீவின் மண்ணிலிருந்து வந்திருக்கின்ற ஒருவரை நினைவு கூர்ந்து அதுவும் நள்ளிரவில் அழைத்து வரவேற்கின்ற பெருந்தன்மை என்னைத் திகைப்படைய வைத்தது. ஸ்காப்ரோ ஏஜின்கோர்ட் தேர்தல் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜிம் காரியானிஸ் ஆவார். எனது கனடாப் பயணத்திற்குப் பலவழிகளிலும் உதவியவர் அவர்.

என்னுடைய கனடாப் பயணத்திற்கான அழைப்பு சற்று வித்தியாசமானது. “மினிஸ்டிரேஸ் பேமிந்” அமைச்சரின் அழைப்பின் அடிப்படையில் எனக்கு விசா வழங்கப்பட்டது. கனடாவிலிருந்து பிரதமமந்திரியின் ஒப்பத்துடன் எனது வருகைக்கான அழைப்பினை ஜிம் காரியானிஸ் அனுப்பியிருந்தார். அதற்குக் காரணம் கனடாவின் ஒரு தொழிலதிபராக விளங்குகின்ற ஒரு யாழ்ப்பாண இளைஞனின் செல்வாக்குத் தான்.

ஜிம் காரியானிஸ் அவர்களை நான் கனடாவில் தரித்திருந்து காலவேளையில் பலதடவைகள் சந்தித்து அளவளாவ முடிந்தது. மிகமிக எளிமையான மனிதர். சிரித்த முகமும் அரவணைத்து ஆதரவோடு உரையாடும் பண்பும் அவரிடமிருந்தன. கனடாவின் தமிழ்ப்பிரமுகர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அவர் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தார். முதல் தடவை அவரைச் சந்தித்தபோது என்னிடம் கேட்ட முதற் கேள்வி: “கடைசியாக என்ன நாவல் எழுதியிருக்கிறீர்கள்?” என்னைப்பற்றி அவர் பிறரிடம் கேட்டுத்தெரிந்து வைத்திருக்கிறார். அதனை இன்னொரு சந்தர்ப்பத்திலும் நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

ரொறன்ரோவில் கலாபம்-ரி.வி.சிலோன் என்றொரு தொலைக்காட்சிச்சேவையை நம்மவர்கள் நடாத்தி வருகின்றனர். பெரியதொரு கலைவிழாவை அவர்கள் வருடாவருடம் நடாத்துவார்கள். கனடாவில் நின்றவேளை நடந்த அவ்வருடவிழா என்னைக்கலந்து கொள்ள அழைத்தனர். சென்றிருந்தேன். பெரியதொரு உள்ளகமண்டபத்தில் கலாபம் நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தது. ரொறன்ரோ வாழ் யாழ்ப்பாண மக்கள் அங்கு குழுமிருந்தனர். அந்த விழாவில் எனக்கு இலங்கை வானொலியின் முன்னாள் மூத்த கலைஞர் ராஜசுந்தரம் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார். அந்த விழாவில் நாடகக்கலைஞர் கே.எஸ். பாலச்சந்திரனுக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்குமாறு

என்னை அழைத்தார்கள். நான் மேடைக்குச் சென்றேன். அவ்விழாவிற்குப் பிரதம விருந்தினராக வருகை தந்திருந்த ஜிம் காரியானிஸ் எழுந்து “செங்கைஆழியான் பொன்னாடை போர்க்குமுன் நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டும்” என்று மைக்கை எடுத்துக் கொண்டார்.

“இந்த நிகழ்ச்சி மிகப் பொருத்தமானது. வாடைக்காற்று என்ற திரைப்படத்தின் கதாசிரியர் செங்கை ஆழியான் குணராசா. அதில் நடித்தவர், துணை இயக்குனராக இருந்தவர் பாலச்சந்திரன். செங்கைஆழியான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருக்கிறார். பாலச்சந்திரன் கனடா வாசி. கலைஞர்கள் சந்திக்கிறார்கள்.” என்றார். அந்தப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இந்த நிகழ்ச்சிக்கு வருமுன்னர் எவ்வளவு தயார் நிலையில் வந்திருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

ஜிம்காரியானிஸ் எனக்கு வழங்கிய விசிட்டிங்கார்ட்டில் அவர் பெயர் தமிழில் பெரிதாக அச்சிடப்பட்டிருந்தது. அதனை வெகு

நேரம் வியப்புடன் கையில் வைத்திருந்தேன். “எனது தொகுதியில் தமிழ் மக்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் மொழியையும் கலாசாரத்தையும் நான் மதிக்கின்றேன்” என்றார் சிரித்தபடி.

கனடா உதயன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் லோகேந்திரலிங்கம் ஸ்காப்ரோ நகரமண்டபத்தில் எனக்கொரு வரவேற்புக்கூட்டம் நடாத்தினார். ஜிம்காரியானிஸ் அதற்கு வருகை தந்திருந்தார். கனடாப்பிரதமரின் வரவேற்புச் செய்தியடங்கிய மடலை எனக்கு அளித்துவிட்டு உரையாற்றினார். அந்த உரை வித்தியாசமானது. தமிழர் ஒவ்வொருவரும் பெருமிதமும் புளங்காகிதமும் அடையச் செய்யும் உரை அது.

“நான் கிரிசிலிருந்து அகதியாகக் கனடாவிற்கு வந்தேன். என்னைப்போல ஐயாயிரம்பேர் இங்குள்ளனர். இந்தியாவிலிருந்து கனடாவில் குடியேறி வசிக்கின்ற மக்கள் ஒரு லட்சம் பேர் வரையுள்ளனர். சீனமக்கள் இரண்டு லட்சத்திற்கு மேல். அதுபோல ஐரோப்பாவின் பல நாட்டு மக்கள் இங்குள்ளனர். ஆசிய நாட்டு மக்கள் இங்குள்ளனர். இந்த மண்ணிற்குரிய நேற்றிவ் இந்தியர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளனர். இவர்கள் எல்லாரும் தம் அடையாளங்களை இழந்து கனடாவில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆனால் கனடாவில் குடியேறியிருக்கும் இலங்கைத் தமிழர்கள் ஏறத்தாழ ஒன்றரை லட்சத்தினர் கனடாவில் குடியேறியும் பல்லினமக்களுடன் கலந்து வாழ்ந்தும் தம் அடையாளத்தை அவர்கள் பேணி வருகின்றனர். அவர்களது கலாசாரத்தையும் மொழியையும் பேணி வளர்ப்பதில் அவர்கள் கனடாவில் காட்டிவருகின்ற அக்கறை உண்மையில் என்னை வியப்படைய வைக்கின்றது. இப்படியொரு இனத்தை நான் உலகில் வேறெங்கிலும் காணவில்லை.” என்றார் காரியானிஸ்.

அவருடைய பேச்சு எனக்கு மிகுந்த மகிழ்வைத் தந்தது. உண்மையில் கனடாவில் குடியேறி வாழ்கின்ற யாழ்ப்பாணத்துமக்கள் தங்களது இன அடையாளத்தைப் பேணுவதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருப்பதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. ஒரு இனத்தின் மொழியாலும் கலாசாரத்தாலும் அதன் அடையாளம் பேணப்படும். கனடா வாழ் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் தம்மொழியைப் பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜிம்காரியானிஸ் போன்ற பிற மொழியினர் வந்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக கருத்தரங்குகளையும் கூட்டங்களையும் ஆங்கிலத்தில் அவர்கள் நடாத்துவதில்லை. வருகை தரும் பிற மொழியினர் அங்கு பேசப்படும் உரைகளின் அர்த்தங்களைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கின்றார்கள்.

ஜிம்காரியானிஸ் கூறியவாறு கனடாவில் வாழ்கின்ற தமிழ் மக்களது நாளாந்த வாழ்வில் யாழ்ப்பாணத்தின் பழக்க வழக்கங்கள், உணவு முறைகள், சடங்குகள் என்பன பேணப்பட்டு வருகின்றது. இந்து ஆலயங்கள் கனடாவில் தமிழரின் சமய ஒழுக்கத்தை வழி நடத்திவருகின்றன. அவற்றில் நிகழ்கின்ற கிரியைமுறைகளும் சடங்குகளும் திருவிழாக்களும் யாழ்ப்பாணத்தைத் தோற்கடித்துவிடும் பாங்கின. ஏனெனில் அங்குள்ள பிராமணோத்தமர்கள் அந்த ஆலயங்களில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கும் கற்சிலைகளிலும் பஞ்சலோகச்சிலைகளிலும் தெய்வத்தையே காண்கிறார்கள். ஜிம்மை அங்கு எழுந்திருக்கும் ஆலயங்களும் எங்கள் அடையாளத்தை உணரவைத்திருக்கும்.

நுண்ணறிவியல் / தினகரன் வாரமலர்

யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகசுவாமிகள்: பாரதியின் ஞான குரு

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பஸ் நிலையத்திலிருந்து சாத்தூர் செல்லும் சாலையில் ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரம் பயணித்தால் புளியந்தோப்பு என்ற மயானபூமியை அடையலாம். பிரதான வீதியோரத்தில் சுற்றுமதிலோடு கூடிய சிறியதொரு ஆலயமாக யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகசுவாமி சமாதிக்கோயில் அமைந்துள்ளது. கருவறையில் சமாதியின் மேல் கட்டப்பட்ட மேடையில் ஓரடி உயரமான சிவலிங்கம் பிரதிஸ்டை பண்ணப்பட்டுள்ளது. பரிவாரத் தெய்வங்களாக அர்த்தமண்டபத்தின் கருவறை வாயிலின் வலப்பக்கத்தில் சிறியதொரு விநாயகர் சிலையும் இடது பக்கத்தில் சிறியதொரு முருகன் சிலையும் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டுள்ளன. அவை கருங்கற் சிலா விக்கிர கங்கள். மூலமூர்த்தியை நோக்கியவாறு அர்த்தமண்டபத்திலேயே பலிபீடமும் இடபமும் அமைந்துள்ளன. கிழக்கு நோக்கிய தேவாலயத்தின் தென் கிழக்கு பக்கத்தில் திருமஞ்சனக் கிணறு அமைந்துள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகசுவாமி சுவாமி கோயில் சிறியதொரு கிராமியக் கோயிலாயினும் தூய்மையும் அமைதியும் அங்கு

ஆட்சி செலுத்தின. இக்கோயிலின் தென்மேற்கு மூலையிலும் வடமேற்கு மூலையிலும் இரண்டு சிறிய சமாதிக் கோயில்கள் உள்ளன. தென் மேற்கே அமைந்த சமாதி நெட்டைச்சுவாமியினதும் வடமேற்கே அமைந்திருப்பது குள்ளச் சுவாமியினதும் என்று அறிய முடிந்தது. நெட்டைச்சுவாமியின் கோயில் விமானம் சிறியதொரு அரைக்கோள வடிவக் கலசத் தைக் கொண்டிருக்கின்றது. இருநேரப்பூசை நிகழும் ஆலயமாக ஆறுமுகசுவாமி கோயில் மட்டுமேயுள்ளது.

ஆறுமுகசுவாமி கோயிலின் உட்கவரில் யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமியின் புகழை போற்றும் சுப்பிரமணியபாரதியாரின் பாடல்கள் பலகையில் எழுதி மாட்டப்பட்டுள்ளன.

‘குவலயத்தின் விழிபோன்ற யாழ்ப்பாணத்தான்
தேவி பதம் மறவாத தீர ஞானி
சிதம்பரத்து நடராஜ மூர்த்தியாவான்
பாவியரைக் கரையேற்றும் ஞானத் தோணி
பரம பத வாயிலெனும் பார்வை யாளன்
காவி வளர் தடங்களிலே மீன்கள் பாயுங்
கழனிகள் சூழ் புதுவையிலே அவனைக் கண்டேன்

தங்கத்தாற் பதுமை செய்தும் இதர லிங்கம்
சமைத்து மவற் றினிலீசன் தாளைப் போற்றும்
துங்கமுறு பக்தர் பலர் புவிமீ துள்ளார்
தோழரே எந்நாளும் எனக்குப் பார்மேல்
மங்களஞ் சேர் திருவிழியால் அருளைப் பெய்யும்
வானவர் கோன் யாழ்ப்பாணத் தீசன் தன்னைச்
சங்கரனென் றெப்போதும் முன்னே கொண்டு
சரணடைந்தால் அது கண்டீர் சர்வ சித்தி.”

உலக மகாகவி சுப்பிரமணியபாரதியின் ஞானகுருவாக யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகசுவாமி விளங்கியுள்ளார். பாரதியாருக்கு ஆறுமுகசுவாமி என்ற துறவி தேவிபதம் மறவாத தீர்ஞானியாகவும், சிதம்பரத்து நடராஜமூர்த்தியாகவும், பரமபதவாயிலெனும் பார்வையாளனாகவும், மங்களம் சேர்திருவிழியால் அருளைப் பெய்யும் வானவர்கோனாகவும், சங்கரனாகவும் விளங்கியுள்ளார். யார் இந்த யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகசுவாமி?

1863 ஆம் ஆண்டு ஒரு மழைக்கால அதிகாலை யாழ்ப்பாணம் வண்கிழக்குக் கலட்டிப் புன்னை வளவில், கலட்டி அம்மன்கோயில் காண்டாமணி உதயகாலப் பூசைக்காக அறிவிப்பு ஒலி எழுப்பிய வேளையில், ஒரு அற்புதக் குழந்தை பிறந்தது. தந்தையார் கதிரவேலுவும் தாயார் தையலாச்சியும் தமது மூத்த புதல்வனை ஏந்தி மகிழ்ந்தார்கள். ஆறுமுகம் என்று பெயரிட்டார்கள். தனது வம்சத்தினை விளங்க வைக்க ஒரு புதல்வன் பிறந்துள்ளதாகத் தந்தை மகிழ்ந்தார்.

கதிரவேலு இக்கிராமத்தில் பெரும் புகையிலை வர்த்தகராக விளங்கினார். ஆறுமுகம் சிறுவயதில் சுப்பிரமணியபண்டிதர் என்ற குருவின் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் எழுத வாசிக்கக் கற்றிருந்தார். 'உன் மகன் பெரிய கிறிஸ்தவனாக, ஞானக்கிறிஸ்தவனாக இருக்கிறான் கதிரவேலு' என்பார் பண்டிதர். வண்ணார்பண்ணைப் பகுதியில் கதிரவேலுவின் இட்டமான நண்பராக விளங்கியவர் இராமநாதர் என்பவராவார். அவருடைய மகன் அருளம்பலம் ஆவார்.

ஆறுமுகத்திலும் பார்க்க இரண்டு வயது இளையவர். 1865 இல் அருளம்பலம் பிறந்தார். இராமநாதர் அருளம்பலமும் ஆறுமுகமும் நல்ல நண்பர்கள். இவர்கள் இருவரும் பல

விடயங்களில் ஒத்துப்போனார்கள். பிற்காலத்தில் குழந்தை வேற்சுவாமிகளின் அருளுக்குட்பட்டு துறவறம் பூண்டவர் அருளம்பலமாவார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆறுமுகம் புகையிலை வியாபாரத்தில் தந்தைக்கு உதவியாக இருந்தார். ஓய்வு நேரத்தில் ஏதாவது நூல்களைத் தேடி வாசிப்பதிலும் கலட்டி அம்மன் கோயிலின் முன் ஓங்கி வளர்ந்திருந்த தல விருட்ஷமான வேம்பின் நிழலில் அமர்ந்து சிந்தனை வயப்பட்டிருப்பவராகவும் விளங்கினார். சிறியதொரு ஆலயமாகக் கலட்டி எச்சாட்டி மஹாமாரி அம்மன் கோயில் அக்காலத்தில் இருந்தது. மிகச்சிறு வயதிலிருந்தே அம்மனிடம் மிகுந்த பக்தியுடையவராக அவர் இருந்தார். தேவிபதம் மறவாத பக்தனாக விளங்கினார். சிலவேளைகளில் வேப்பமரநிழலில் அமர்ந்து காலையிலிருந்து மதியம் வரை அம்மன் சிலையைப் பார்த்தபடி இருப்பாராம். தாயார் மகனைத் தேடி வந்து அழைத்துச் சென்று மதிய உணவு வழங்கிய வேளைகளே அதிகம். வேறு கோயில்களுக்குத் தரிசிக்கச் சென்றால் சன்னிதானத்தில் பித்தன் போல நடந்து கொள்வார்.

ஆறுமுகத்தினுள் இன்னொரு மனிதன் இருந்தான். வீதியில் இறங்கினால் பிறருக்காகச் சண்டையிடும் ஒருவராக மாறிவிடுவார். பக்திக்கும் சண்டித்தனத்திற்கும் எப்படி இணைப்பிருந்ததென்பதை விளக்குவது கஷ்டம். வீதியில் செல்லும்போது இருவர் சண்டைபிடித்தால் எவன் பக்கம் நியாயம் இருக்கிறதோ அவனுக்காக மற்றவனைத் துவைத்து எடுத்துவிடுவார். அயல் வீட்டில் கணவன் மனைவிக்கு அடித்து உதைத்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்து மனைவி அபக்குரல் எழுப்பினால் வேலி பாய்ந்து கணவனைப் பிரட்டி எடுத்து விடுவார். எவர் பக்கம் வலிமை குறைந்திருக்கிறதோ அப்பக்கம் ஆறுமுகம். நீதியின் பக்கம் நிற்பவராக இருந்தார். ஆறுமுகம் ஒரு சண்டியன் என்ற பயம்

ஊராரிடம் ஏற்பட்டிருந்தது. ஒரு தடவை எதிரிகள் சேர்ந்து ஆறுமுகத்தினைக் கடுமையாகத் தாக்கிவிட்டார்கள். அவருடைய இடக்கரத்தில் கத்தி வெட்டு விழுந்தது. அக்காயத்தோடு பாய்ந்து வேலிக்கதியால் ஒன்றினைப் பிடுங்கி எடுத்த ஆறுமுகம், எதிரிகளை அடித்து விரட்டியதாக ஊரார் பலகாலம் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டனர். இடது கரத்தில் கத்தி கெட்டு விழுந்ததால் அவர் இடது கரம் சற்று குடங்கிப் போனது. அதனால் அவரைக் குடக்கர் ஆறுமுகம் என்றழைப்பாராயினர்.

கதிரவேலுவிற்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஆறுமுகம் பற்றி முறைப்பாடுகள் வந்தன. அந்த வேளைகளில் அவர் புகையிலைப் பாடங்களை அடுக்கிக் கொண்டிருப்பார். அல்லது அம்மன் கோயில் வேப்பமர நிழலில் அமர்ந்திருப்பார் அல்லது தனது நண்பர் அருளம்பலத்துடன் அளவளாவிக் கொண்டிருப்பார். (நண்பர் அருளம்பலத்தின் மீதுள்ள பிரியத்தால் பிற்காலத்தில் ஆறுமுகம் தனது மூத்த மகனுக்கு அருளம்பலம் என்று பெயரிட்டார்.)

ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து வைத்துவிட்டால் அடங்கி விடுவார், பொறுப்பு வந்துவிடும் எனப் பெற்றோர் எண்ணினர். ஆனால் ஆறுமுகம் திருமணத்தில் விருப்புடையவராக இருக்கவில்லை. இருபத்தெட்டு வயது வரை அவரை ஒப்புக் கொள்ள வைக்க முடியவில்லை. அம்மனிடம் முறையிடுவதைத் தவிர தாய்க்கு வேறு வழி தெரிந்திருக்கவில்லை.

ஒரு முறை கதிரவேலுவுக்கு உடல் நலக்குறைவேற்பட்டது. புங்குடுதீவில் விலைபேசித் தீர்த்து வைத்திருந்த புகையிலைச் சிப்பங்களை அங்கு சென்று யாழ்ப்பாணத்திற்கு எடுத்து வருமாறு ஆறுமுகத்தையும் கூலியாட்களையும் அனுப்ப நேர்ந்தது. முன்னரும் இப்பணிகளில் ஆறுமுகம் ஈடுபட்டிருந்தார்.

புங்குடுதீவிற்குச் செல்வதாயின் இரண்டு கடல்வழிகளைத் தோணிகளில் கடக்கவேண்டும். முதலில் பண்ணைக்கடல் வழி, பின்னர் வேலணைத்தீவையும் புங்குடுதீவையும் இணைக்கும் கடல்வழி என்பனவற்றினைப் பாய்தோணிகளில் அல்லது சிறுவள்ளங்களில் ஏறிக்கடக்கவேண்டும். புங்குடுதீவில் பாரவண்டிலில் புகையிலைச் சிப்பங்களை ஏற்றி இரண்டு கடல்வழி தோணித்துறைகளில் இறக்கி வள்ளங்களில் ஏற்றி யாழ்ப்பாணம் கொண்டு வர நான்கு நாட்களாவது செல்லும். புங்குடுதீவுப் பயணத்தால் ஆறுமுகத்திற்கு இரண்டு பலன்கள் கிடைத்தன.

ஒன்று அவருடைய மனதைக் கவர்ந்து கொண்ட நாகமுத்து. புங்குடுதீவு உடையார் ஐயம்பிள்ளையின் பரம்பரையில் வந்த இன்னொரு ஐயம்பிள்ளையிடம் தான், புகையிலைச் சிப்பங்கள் ஏற்றி வர ஆறுமுகம் சென்றிருந்தார். புங்குடுதீவுச் சிவன்கோயில் அருகில் அவர் வீடு இருந்தது. அங்கு தான் ஆறுமுகம் நாகமுத்துவைச் சந்தித்தார். அவர் மனதிற்குள் அவள் எப்படிப் புகுந்து கொண்டாளென்பது அவருக்குப் புரியவில்லை.

இன்னொரு அனுபவம் புகையிலைச் சிப்பங்களை ஏற்றிக் கொண்டு பாரவண்டிலுடன் வந்து கொண்டிருக்கும்போது மண்டைதீவுப் பக்கமிருந்து பலர் விரைந்து வந்து பிரதான மண்பாதையில் ஏறினர். வண்டிலின் முன்னால் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த ஆறுமுகம் அவர்களைக் கண்டார். குழந்தை வேல்கவாமிகளும் ஆறுமுகத்தின் நண்பர் அருளம்பலமும் அவர்களில் இருந்தனர். நண்பரைக் கண்டதும் ஆறுமுகம் அவரிடம் சென்றார். கடையிற்கவாமிகள் நீராவிடியடியில் ஓடுங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் (சமாதி ஓடுக்கம் 1891) அதற் காகக் குழந்தைவேற்கவாமி, நன்னித்தம்பிசுவாமி ஆகியோரை தான் மண்டைதீவிலிருந்து அழைத்துச் செல்வதாகவும் அருளம்பலம்

தெரிவித்தார். புகையிலைச் சிப்பங்களைக் கவனமாக யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்குமாறு கூலியாட்களிடம் தெரிவித்துவிட்டு அக்கோஷ்டியுடன் ஆறுமுகம் நீராவியடிக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

தென்னிந்தியாவின் பங்களூரிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஞானகுருவாக வந்து வண்ணார்பண்ணையில் தங்கி பெரியகடைப்பகுதி எங்கும் பித்தனாக அலைந்து கடையிற் சுவாமி என்ற காரணப்பெயரோடு அருள் நிறைவாக நீராவியடியில் சமதி கூடும் காலத்தில் நிஷ்டையில் அமர்ந்தார்.. கால்களை மடக்கி இரு கைகளையும் தியானக் கோலவடிவில் மடியில் வைத்தவாறு சமதியாகியிருந்தார். நிலத்தில் அவர் எதுவிதமான ஆதாரமுமின்றி அமாந்திருந்தார். அவரைச் சுற்றி தேஜஸ்மயமான ஒளி கவிந்திருப்பதாக ஆறுமுகத்திற்குப்பட்டது. .

‘சுவாமி’ என்றழைத்தவாறு எல்லாரும் அவர் முன் பணிந்தனர். ஆறுமுகம் அப்படியே சாஸ்டாங்கமாக அவர் முன் விழுந்தார்.

சமதிக்குரிய முன்னேற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. சமதி வைபவத்தினை குழந்தைவேற்சுவாமி ஆற்றினார். ஆறடி ஆழத்தில் நான்கடி அகலச் சதுரக்குழி ஒன்று தயாரிக்கப் பட்டிருந்தது. செங்கற்கள், உப்பு மற்றும் வாசனைத்திரவியங்கள் அதன் அருகில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. கடையிற்சுவாமியை அவர் அமர்ந்த நிலையிலேயே அபிஷேகத்திரவியங்களால் அர்ச்சித்து தீபதூபங்காட்டி குழிக்குள் தூக்கி இறக்கி அமர்த்தினார்கள். அருகிலிருந்த பொருட்களால் குழியை நிரப்பினார்கள். ‘அவரது சமதி நிலைச் சரீரத்தைத் தூக்கிக் குழிக்குள் இறக்கியபோது என்னைத் தூக்கி அதற்குள் இறக்குவது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. அப் பிரமை என்னைத் தொடர்ந்து

வந்துகொண்டிருக்கின்றது' பிற்காலத்தில் ஆறுமுகம் தன் மூத்த மகன் அருளம் பலத்திடம் அந்த அனுபவத்தினை எடுத்துரைத்துள்ளார். வாங்கில் அமர்ந்தபடி தனது தந்தையின் நினைவுகளைப் பலதடவைகள் அருளம்பலம் அம்மான் மருமகனான என்னிடம் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

கடையிற்சுவாமிக்கு சமாதி கட்டினார்கள். சமாதிக் குழிமேல் மேடையமைத்து சிவலிங்கம் ஒன்றினைப் பிரதிஸ்டை பண்ணினார்கள். சமாதி வைபவத்தினைத் தொடர்ந்து தொடர வேண்டிய பூஜா கைங்கரியங்கள் குழந்தைவேற்சுவாமியால் ஆற்றப்பட்டன. அந்தப் பூஜா கைங்கரியங்கள் நடந்த கால வேளைகளில் ஆறுமுகம் தன்னையே உற்றுப்பார்த்தவாறு எதையோ யர்சிப்பது போல அமர்ந்திருப்பதைக் குழந்தைவேற் சுவாமி அவதானித்தார். ஆறுமுகத்தின் மனநிலை அவருக்குப் புரிந்தது. ஏழாம் நாள் சமாதி வைபவ நிறைவில் குழந்தைவேற் சுவாமிகள் ஆறுமுகத்தின் அருகில் வந்தார். அவர் தோளில் தன். வலக்கரத்தினைப் பதித்தார். 'வாழ்ந்து முடித்துவிட்டு வாடா' இவைதான் அவருக்குக் குழந்தைவேற்சுவாமிகள் கூறிய வார்த்தைகள். குருவின் பரிசு தீட்சையும், குருவின் வாசக தீட்சையும் ஆறுமுகத்திற்குப் புதிய வாழ்க்கையினைச் சுட்டிக் காட்டின.

1891 இல் ஆறுமுகத்திற்கு அவருடைய இருபத்தெட்டாவது லயதில் கடையிற்சுவாமி சமாதி அடைந்த அதே வருடத்தில் திருமணம் நடந்தேறியது. அவர் மனதில் சலனத்தை ஏற்படுத்திய புங்குடுதீவு நாகமுத்து மனைவியாக வந்து இணைந்தார். 1907 ஆம் ஆண்டு வரை ஆறுமுகத்தின் வாழ்க்கை சீராக ஓடியது. அருளம்பலம், தையல்முத்து, இராசம்மா, பொன்னுத்துரை, அன்னம்மா, வைத்திலிங்கம் என ஆறு பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோராயினர்.

குடும்பத்துடன் மனைவி வீட்டிற்குப் புங்குடுதீவிற்குச் செல்கின்ற வேளைகளில் ஆறுமுகத்திற்கு மிகப்பிடித்தமான இடமாகத் தேவிமுனைக் கரையும் அதில் ஓங்கி வளர்ந்திருந்த ஆலமரநிழலும் விளங்கின. எப்படி அம்மன் கோயில் வேப்பமரநிழல் அவருக்குப் பிடித்தமாக இருந்ததோ அதுபோல தேவிமுனை ஆலமரம் விளங்கியது. அதில் அமர்ந்து நயினாதீவையும் அதில் உறையும் அம்மனையும் சிந்தித்தபடி இருப்பார்.

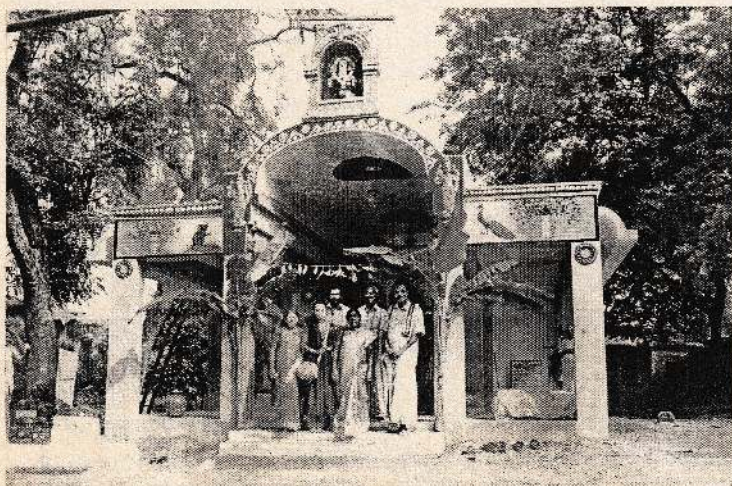
சிலவேளைகளில் வள்ளம் ஏறி நயினாதீவிற்குச் சென்றுவிடுவார். ஓரிரு நாட்கள் வராதிருந்து விடுவார். சில நாட்கள் நெடுந்தீவிற்குச் சென்று அங்கிருந்து கச்சதீவிற்குப் பயணப்பட்டு கச்சதீவில் தென்னங்கீற்றுச் சிறுகுடிலில் இராமேஸ்வரத்தினைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கும் அநுமனை வணங்கிவிட்டு மீன்பிடி வள்ளம் ஒன்றில் ஏறி இராமேஸ்வரத்திற்குச் சென்றுவிடுவார். அங்கிருந்து தலயாத்திரை மேற்கொள்வது அவர் வழக்கமாகிவிட்டது. சில நாட்கள் அலைந்து திரிந்துவிட்டு மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வல்வெட்டித்துறையூடாகவோ மன்னார் ஊடாகவோ நெடுந்தீவு ஊடாகவோ வந்து சேர்வார். எதுவும் பேசமாட்டார். மௌனமாக அமர்ந்திருப்பார். சிந்தனை வயப்பட்டிருப்பார். அவர் போக்கினைச் சித்தன்போக்கு அனைவரும் புரிந்து கொண்டனர்.

குடும்பசுமை அவருக்கு இருக்கவில்லை. 62 வயதான கதிரவேலு பார்த்துக் கொண்டார். அவரின் புகையிலை வர்த்தகம் மிகச் செழிப்பாக நடந்தது.

1908 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சி மாதம் ஒரு நாள் ஆறுமுகம் காணாமல் போயினார். அவர் வள்ளம் ஏறி இந்தியாவிற்குச் சென்றுவிட்டார் என்பது தெரிந்தது. 1918 ஆம் ஆண்டு அவரை

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் கலட்டி எச்சாட்டி மஹாமாரி அம்மன் கோயிலின் பூசரான துரையப்பா ஐயரின் தந்தையும், யாழ்ப்பாணத்தின் மேலதிக அரசாங்க அதிபராக விளங்கிய வைத்திலிங்கத்தின் பேரனான அருணாசலக்குருக்கள் சந்திக்கும் வரை அவர் பற்றிய விபரங்கள் எவருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

இராமேஸ்வரத்திலிருந்து திருத்தலங்கள் ஒவ்வொன்றாக ஆறுமுகம் யாத்திரை செய்தார். அவருடைய திருக்கோலமும் மாறியது. சித்தர்களுடனும் துறவிகளுடனும் சேர்ந்து அலைந்தார். மௌனசுவாமியாக (மோனகுரு) விளங்கினார். அவருடைய அருட்பார்வையே பக்தர்களுக்கு மருந்தாக அமைந்தது. 'மங்களம் சேர் திருவிழியால் அருளைப்பொழியும் வானவர் கோன்' என்கிறார் பாரதியார். அவருடைய ஞானத்தில் அருட் செய்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்ட முக்கியமான துறவிகளாக குள்ளச்சுவாமி,

ஆலய முகப்புக் கோற்ம்

கோவிந்தசுவாமி, குவளைக்கண்ணன் என்போர் விளங்கினர். கோவிந்தசுவாமியை நெட்டைச்சுவாமி என்றும், குள்ளச்சுவாமியை மாங்கொட்டைச் சுவாமி என்றும் அழைத்தனர். இவர்கள் ஊருராகத் தலங்கள் தலங்களாக திரிந்தனர். சுப்பிரமணிய பாரதியாரை அவர்கள் சந்தித்த சம்பவம் மிகமுகக் கியமானது.

1908 முதல் 1918 வரை ஆங்கிலேயர் பாரதியாரைச் சிறைப்படுத்தத் தேடியதால் அவர் எட்டையபுரத்தினைவிட்டுத் தலைமறைவாகப் புதுவையில் வாழ்ந்து வந்தார். தல யாத்திரியையின் போது புதுவைக்கு வந்திருந்த சுவாமியை பாரதியார் சந்திக்க நேர்ந்தது. அச்சந்திப்பை 'காவி வளர் தடங்களிலே மீன்கள் பாயும் கழனிகள் சூழ் புதுவையிலே அவனைக் கண்டேன்' என்கிறார் பாரதியார். யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமியின் அருட்பார்வை பாரதியாருக்கக் கிடைத்தது. அவரை மீண்டும் சந்திக்க பாரதியார் அவாக்கொண்டபோது, புதுவையில் பாரதியார் கரந்துறைந்த இல்லத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகசுவாமியை அழைத்துச் சென்று பாரதிக்கு அறிமுகப் படுத்தியவர் குவளைக்கண்ணன் சுவாமியாவார்.

'ஐகத்தினிலோர் உவமையிலா யாழ்ப்பாணத்துச்
சாமிதனை இவனென்றன் மனைக் கொணர்ந்தான்.
அகத்தினிலே அவன் பாத மலரைப் பூண்டேன்.
அன்றேயப் போதேவீ டதுவே வீடு.'

என்கிறார் பாரதியார்.

யாழ்ப்பாணத்தீசன் என்றும், சங்கரன் என்றும், யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமியை பாரதியார் போற்றுகிறார். பாரதியார் இன்னொருவிடத்தில் யாழ்ப்பாணசுவாமியை மோனகுரு என்கிறார். 'மோனகுரு திருவருளால் பிறப்பு மாறி முற்றிலும் நாம் அமரநிலை சூழ்ந்து

விட்டோம்' என்கிறார். புதுவையில் பாரதியாரோடு இத்துறவிகள் பல காலம் தங்கியிருந்திருக்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகசுவாமியால் ஓரிடத்தில் தங்கியிருக்க முடியவில்லை. 1916 - களில் அவர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வந்தார். சாத்தூர் பெருந்தெருவிலுள்ள புளியந்தோப்பு மயான பூமி அவருக்கு உகந்த சாந்தி தவமும் இடமாகப்பட்டது. இவரோடு நெட்டைச்சுவாமி, குள்ளச்சுவாமி இருவரும் கூடவே வந்திருக்கலாம்.

புளியந்தோப்பில் தான் சத்திரப்பட்டி ஐமீன்தார் சங்கரபாண்டி என்பவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஆறுமுகசுவாமியின் மீது அளவிலா பக்தி கொண்டவராக ஐமீன்தார் விளங்கினார். 'சென்ற பிறப்பில் நீ எனக்கு மகனாக இருந்தாய். நான் சமாதிகூடும்போது நீ தான் அக்காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்.. நீ எங்கிருந்தாலும் அந்த வேளை நீ இங்கிருப்பாய்.' என்ற வேண்டுகோளை ஐமீன்தார் ஏற்றுக் கொண்டார். அச்சுற்றாட லிலுள்ள சாலியர் சமூகமக்கள் சுவாமியிடம் பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய துன்பங்களைத் தீர்க்கும் மகானாக அவர் விளங்கினார்.

1918 ஆம் ஆண்டு சித்திரை நாளில் யாழ்ப்பாணத்து அருணாசலக்குருக்கள் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குத் தல யாத்திரை மேற்கொண்டு வந்திருந்தார். கலட்டி எச்சாட்டி மஹாமாரி அம்மன் கோயில் குருக்கள் அவர். ஆறுமுகத்தினை நன்கு தெரிந்த அயலவர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி கோதையைத் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, புளியந்தோப்பில் அருளாளனாக யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமி ஒருவர் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டார். ஊர் உந்துதல் காரணமாக மாட்டு வண்டியில் ஏறி அங்கு வந்து சேர்ந்தார். ஆறுமுகசுவாமியை

அருணாசலக்குருக்கள் முதலில் அடையாளம் காணவில்லை. சுவாமிகள் அடையாளங் கண்டு கொண்டார் .

‘இருங்கள் குருக்களே. அன்னத்திற்குக் கலியாணம் நடந்தேறிவிட்டதா?’ என்று ஆறுமுகம் வினவியதும் அருணாசலக்குருக்கள் அவரை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். அன்னம் சுவாமிகளின் கடைசி மகள்.

‘உன்பிள்ளைகள் கடைசிமகன் வைத்திலிங்கத்தைத் தவிர எல்லாருக்கும் திருமணமாகிவிட்டது. நல்லா இருக்கின்றனர். நீங்கள் ஊரைவிட்டுவந்து பத்து வருடங்களுக்கு மேல் ஆகின்றது. என்ன செய்தீர்கள்? எங்கெங்கு போனீர்கள்? யார் யாரைச் சந்தித்தீர்கள்?’

அருணாசலக்குருக்களுக்கு ஆறுமுகம் விரிவாகச் சொன்னார். அதனை அவர் ஆறுமுகத்தின் மூத்தமகன் அருளம்பலத்திற்கு யாழ்ப்பாணம் வந்து விரிவாகச் சொன்னார். அவரின் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் எடுத்துரைத்தார்.

அருணாசலக்குருக்கள், தான் அன்றே இராமேஸ்வரம் சென்று யாழ்ப்பாணம் திரும்புவதாகக் கூறினார். நாளை ஒரு நாள் தங்கிச்செல்லுமாறு ஆறுமுகம் கேட்டுக்கொண்டார். அவரது கோரிக்கையை அருணாசலக்குருக்களால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அதிகாலை புறப்பட்டுவிட்டார். அவர் பயணப்பட்ட வண்டினை இழுத்த எருதுகள் சங்கரன்கோயில் அருகில் நிலத்தில் படுத்துவிட்டன. வண்டிக்காரன் எவ்வளவு முயன்றும் எருதுகள் எழ மறுத்து அடம்பிடித்தன. குருக்களுக்கு மனதில் ஒரு கலக்கம். ‘வண்டியை மீண்டும் ஸ்ரீவில்லிபுத் தூருக்கே திருப்பு’ என்றார். அவரால் நம்ப முடியவில்லை. எருதுகள் எழுந்து நின்றன. புளியந்தோப்பினை நோக்கி வேகமாக நடந்தன.

‘ஆறுமுகசாமி சமாதி ஆகிக்கொண்டிருக்கிறார்’ என்ற தகவல் பரவியது.

யாழ்ப்பாணத்து சுவாமிகள் தியான நிலையில் அமர்ந்திருந்தார். சத்திரப்பட்டி ஜமீன்தார் சங்கரபாண்டி தலைமையில் ஊர்மக்கள் கூடியிருந்தார்கள். சுவாமியை அவ்வாறே தூக்கி இருத்தத்தக்க அளவில் குழி தோண்டப்பட்டிருந்தது. செங்கற்கள், உப்பு ஏனைய அபிஷேகத் திரவியங்கள் என்பன குவிக் கப்பட்டிருந்தன. ஆறுமுகசுவாமியைச் சற்றி ஒரு பிரகாசம் பரவுவதை அருணாசலக்குருக்கள் கண்டார். சமாதிநிலையில் அபிஷேகம் நடந்தது. பால், தயிர், சந்தனம், விபூதி, பன்னீர் என்பனவற்றால் அபிஷேகம் செய்தனர். இறுதியாக நெய் நிரம்பிய மண் சட்டியை அவரின் சிரசில் வைத்தனர். கெட்டித்திருந்த நெய் உருகிப் பொங்கிச் சிரசின் வழியாக வழிவதைக் குருக்கள் கண்டார். கரங்கள் கூப்பி வணங்கினார்.

யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகசுவாமி சமாதி வைக்கப்பட்டார்..

சமாதியின் மிது, சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஸ்டை செய்வித்து சிறியதொரு ஆலயம் ஜமீன்தார் அமைப்பித்தார். கர்ப்பக் கிரகம்,, அர்த்தமண்டபம் என்பன கல்லினால் சமைக்கப்பட்டன. முன் மண்டபம் தென்னங்கீற்றுக் கொட்டகையாக விளங்கியது. அதனை இன்று கற்கட்டிடமாக ஆறுமுகசாமியின் பரம்பரையினர் அமைத்துள்ளனர்

இந்த ஆலயத்தினை அதன் சுற்றாடலிலுள்ள ஆறு ஊர் சாலியர் சமூகத்தினருக்குப் பாத்தியப்பட்டது. அவர்களினால் காலம் காலமாகப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகின்றது. பண்டாரம் ஞானகுருசாமி கோயிலின் பூஜா கைங்கரியங்களைக் கவனித்து வருகின்றார்.

தேவி பதம் மறவாத தீர ஞானி
சிதம்பரத்து நடராஜ மூர்த்தி யாவான்
பாவியரைக் கரை யேற்றும் ஞானத் தோணி
பரம பத வாயினெனும் பார்வையாளன்
மங்களஞ் சேர் திரு விழியால் அருளைப் பெய்யும்
வானவர் கோன் யாழ்ப்பாணத் தீசன் தன்னை
சங்கரனென் றெப்போதும் முன்னே கொண்டு
சரணரைடைந்தால் அது கண்டிர் சர்வ சித்தி.

-சுப்பிரமணிய பாரதியார்

கலைமகள், தீபாவளி மலர், 2006

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பண்டைய வரலாற்று நினைவுச் சின்னங்களாக இன்று நல்லூரில் எஞ்சியிருக்கின்றன கட்டமைப்புகள் மிகச்சிலவாகும். சங்கிலித்தோப்பு என்ற காணிப்பரப்பிலும் பண்டாரவளவு என்ற காணிப்பரப்பிலும் அவை சிதில நிலையில் காணப்படுகின்றன. தொல்பொருட்காணியைத் தமது ஆலய உரிமையென ஒல்லாந்தர் காலத்தோப்பு ஒன்றினைக் காட்டிக்கூறிக் கொள்ளும் வண்ணை சீவன் கோயில் தர்மகர்த்தா ஜமுனாரியைத் திருத்துவதற்கு நல்லூர்ப் பிரதேசச் செயலராக நான் இருந்த காலத்தில் நல்லூர் பிரதேசச் செயலகமும் நல்லூர் வரலாற்றுக் கழகமும் கோரியமைக்கு அனுமதி வழங்குவதாக இழுத்தடிக்கிறார். வரலாற்றுச் சாசனங்கள், கட்டமைப்புகள் காணப்படும் இடங்களைப் பேணுவதற்கு எவரினதும் அங்கீகாரம் தேவையில்லை என்பது வேறுவிடயம். யாழ்ப்பாணத்தின் புகழ்பூத்த மன்னன் சிங்கைப் பரராசசேகரனால் அரண்மனையை அடுத்து பகரவடிவில் இந்த ஏரி அமைக்கப்பட்டது. ஜமுனா நதியிலிருந்து நீர் அள்ளிவரப்பட்டு இந்த ஏரியில் பெய்து ஜமுனா ஏரி என வழங்கப்பட்ட வரலாற்றுச் சின்னத்தின் இன்றைய நிலை அவலமானது.

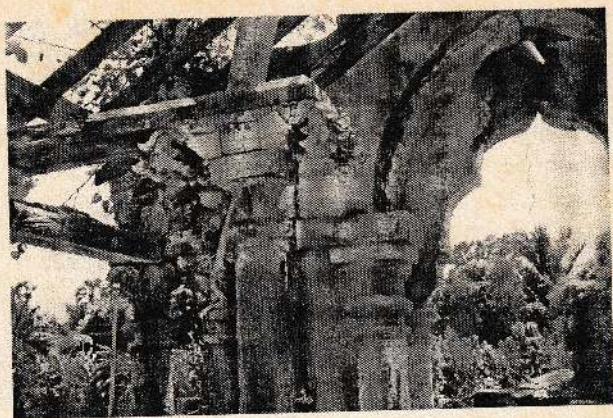
அதே வளவில் முத்திரை மண்டபம் என்ற கட்டிடத்தின் அடி அத்தீவாரம் காணப்படுகிறது. பருத்தித்துறை வீதியின் மருங்காக சங்கலி வளைவு அல்லது சங்கிலி அரண்மனை வாசல் எனத் தவறாக வழங்கப்பட்டு வரும் பூத்தம்பி மாளிகை வாசல் வளைவு காணப்படுகின்றது. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கோட்டை வாசல் முதலியாராக விளங்கியவர் பூத்தம்பி ஆவார். அதே வீதியில் சட்டநாதர் கோயிலை அண்டி மந்திரிமனை எனப்படும் கம்பீரமான மாளிகை உள்ளது. அந்த மாளிகை அமைந்துள்ள காணிக்கும் சிலர் உரிமை கொண்டாடி உறுதிகள் எழுதி வைத்திருக்கின்ற போதிலும் பெரும் இடிபாடுகளுடன் காணப்பட்ட அந்த மாளிகை அமைந்துள்ள காணிக்கும் சிலர் உரிமை கொண்டாடி உறுதிகள் எழுதி வைத்திருக்கின்ற போதிலும் பெரும் இடிபாடுகளுடன் காணப்பட்ட அந்த மாளிகையைப் புனரமைக்க நல்லூர்ப் பிரதேசச் செயலாளரான நானும் நல்லூர் வரலாற்றுக் கழகமும் விரும்பியபோது எவரும் மறுப்புத்

தெரிவிக் காது பெருந்தன்மையாக நடந்து கொண்டனர். பன்முகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத்திட்டத்தின் கீழ் அவ்வேளையாழ்ப்பாணப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவிருந்த திரு.ஆனந்தசங்கரி வழங்கிய ஐந்து இலட்சம் ரூபாய்களில் மேற்கொண்டு மந்திரிமனையில் பாதிப்பு நிகழாது தடுக்கப்பட்டது.

மந்திரிமனை

நல்லூர் இராசதானியின் வரலாற்றினை எடுத்தியம்பும் கட்டிடங்களிலும் கட்டிட எச்சங்களிலும் ஆரம்பக் கட்டமைப்பில் மாற்றங்களுடன் காணப்படும் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயில், சட்டநாதர் சிவன்கோயில், வெயிலுகந்தபிள்ளையார் கோயில், கயிலாசநாதர் கோயில், வீரமாகாளியம்மன் கோயில் கைலாசப்பிள்ளையார் கோயில், பூதராயர் கோயில் என்பனவும், ஆரம்பக் கட்டமைப்புடன் அதிக மாற்றங்களின்றித் தொல்பொருளியற் சின்னங்களாகக் காணப்படும் மந்திரிமனை, யமுணா ஏரி, பூத்தம்பி வளைவு, முத்திரை மண்டபம் என்பனவும் மிக முக்கியமானவை. புராதன அரண்மனை அமைந்திருந்த சங்கிலித்தோப்பினை ஊடுருவிப் பருத்தித்துறை வீதி அமைக்கப்பட்டதும் மேற்குறித்த கட்டமைப்புகளை முன்னர் ஒருங்கே கொண்டிருந்த அரண்மனை வளாகம் இரண்டாகத் துண்டிக்கப்பட்டது. அதனால் பருத்தித்துறையின் மேற்குப் பக்கத்தில் அமைந்த சட்டநாதர் சிவன்கோவிலிற்குத் தெற்காக நல்லூர் மந்திரிமனை அமைந்து விளங்குகின்றது.

கி.பி. 1478 ஆம் ஆண்டு சிங்கைப்பரராசசேகரன் என்பான் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னனாகவிருந்தான். சிங்கள மன்னன் பராக் கிரமபாகுவின் வளர்ப்புப்பிள்ளையான சப்புமல்குமரயா என்ற சண்பகப் பெருமாளால் அழிக்கப்பட்ட கோயில்கள் கட்டிடங்கள் என்பனவற்றினை இவன்

புனருத்தாரணம் செய்தான். பல புதிய கட்டிடங்கள் சமைத்து நல்லூரை மேலும் சிறப்புமிக்க நகராக்கினான். அவன் காலத்திலேயே இந்த மந்திரிமனை அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பரராசசேகர மன்னனின் பின்னர் தனது மூத்த சகோதரர்களைக் கொன்றழித்து அரசகட்டிலேறிய சங்கிலி செகராசசேகரன் 1517 இல் யாழ்ப்பாண நகரின் அரியணையில் அமர்ந்து கொண்டான். தனது தமையனாராகிய பரநிருபசிங்கனைத் தனது பேச்சாலும் பலத்தாலும் மயக்கித் தனது மந்திரியாக்கிக் கொண்டான். மந்திரியாகிய பரநிருபசிங்கன் வசித்த மாளிகை தான் இந்த மந்திரிமனையாகும்.

இன்று காட்சி தருகின்ற மந்திரிமனைக் கட்டிடம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்த ஒல்லாந்தர் கால முகப்பினையும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்த தமிழரசின் பிரதான கட்டிடத்தையும் கொண்டமைந்துள்ளது. முன்முகப்பு ஒல்லாந்த மண்டபத்தினை நீக்கிவிட்டு நோக்கில் பழைய கட்டிடத்தின் முகப்பினைக் காணலாம். கற்றாண்களின்

மீது மரச்சிற்ப வேலைப்பாட்டின் மேல் இரண்டு யானைத்தந்தங்களைப் பொருத்தியது போன்ற குழிவு வளைவிலான இரு மரச்சட்டங்கள் கூரை முகட்டினைத் தாங்கி நிற்கின்றன. இந்த முகப்பு வாயிலிலுள்ள கால் பதித்து முன் விறாந்தையில் ஏறினால் வாயிலின் இரண்டு பக்கங்களிலும் அரைச்சுவரோடான இரு கல்லிருக்கைகள் காணப்படுகின்றன. மாளிகையில் வசித்த பிரமுகரைச் சந்திக்க வருவோர் அமர்ந்து காத்திருக்க இக்கல்லிருக்கைகள் உதவின. முன் விறாந்தையைக் கடந்ததும் அகன்ற உயர்ந்த வேலைப்பாடுடன் கூடிய வீட்டுக்கதவு காணப்படும். அதனைக் கடக்கில் நாம் பெரியதொரு மண்டபத்திற்குள் நுழையலாம். மிகவுயர்ந்த கூரை. காற்றோட்டமான விசாலமான மண்டபம். மேற்குப் பக்கத்தில் இரண்டு அறைகள். அவற்றின் கதவுகள் இம்மண்டபத்திற்குள் உள்ளன. மண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கத்தில் பெரியதொரு அறை. அதன் மீது மாடி அறையொன்று. மாடி அறைக்கு ஏறும் மரப்படிகள் அங்குள்ளன.

கூடரவாழ்க்கை

மந்திரிமனையின் வடக்குப் பக்கத்தில் பழைய காலக்கிணறு ஒன்றுள்ளது. அதன் அரைப்பகுதி கட்டிடத்திற்குள்ளும் அரைப்பகுதி கட்டிடத்திற்கு வெளியிலும் அமைந்துள்ளன. கட்டிடத்திற்குள்ளமைந்த பகுதி நவீன குளியலறைத் தோற்றத்தைத் தருகின்றது. இக்கிணற்றிற்கும் பகர ஏரியை அமைத்தபோது மந்திரிமனையின் கிணற்றிலும் அப்புனித தீர்த்தம் கலக்கச் சூத்திர மார்க்கம் செய்ததாக ஐதிகம்.

மந்திரிமனையின் பின்பக்கத்தில் உடைந்த சிதைந்த சுவர்கள் காணப்படுகின்றன. கட்டிடத்தின் தென்மேற்குப் பகுதியில் நிலவறை ஒன்று காணப்பட்டது. அது இன்று சிதைந்து வாயில் மூடிக் காணப்படுகிறது. 1967 ஆம் ஆண்டு அந்த விலவறையினுள் இறங்க எனக்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. ஒன்றன் கீழொன்றாக முன்று அறைகளாங்குள்ளன. அவற்றினுள் இறங்குவதற்குப் படிகள் உள்ளன. உண்மையில் அவை மந்திரியின் பொக்கிஷ அறைகளாக இருக்க வேண்டும். அல்லது பாதுகாப்புத்தேடிப் பதுங்கும் குழிகளாக இருக்கவேண்டும். இந்த நிலவறைக்குள் இறங்கினால் சுரங்கம் ஊடாக மன்னனின் அரண்மனைக்குச் செல்லலாம் என்ற கதையும், யாழ்ப்பாணக்கோட்டைக்கு இட்டுச் செல்லும் என்ற கதையும் ஐதீகங்களாம்.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் மந்திரிமனையின் முன் முகப்பு ஒல்லாந்தக் கட்டிடப்பாணியில் புதிதாக அமைப்பிக்கப்பட்டது. ஒல்லாந்த அதிகாரியால் வசிப்பிடமாகவும் கொள்ளப்பட்டது. பின்னர் ஒல்லாந்தரால் இந்த மந்திரிமனை உள்ளடங்கிய நிலமும் யமுனா ஏரி உள்ளடங்கிய நிலமும் ஏலத்திற்கு விடப்பட்டதாகவும் அவற்றினை யாழ்ப்பாணப்பிரமுகர்கள் சிலரும் கோயில் தர்மகர்த்தாக்கள் சிலரும் வாங்கிக் கொண்டதாகத் தெரியவருகின்றது. தொல்லியற் சின்னங்களைக்கொண்ட

நிலங்கள் அரசிற்கே சொந்தமான மனை என்பதும் அவற்றில்
எவரும் உரிமை பாராட்ட முடியாது என்பதும் வரையறுக்கப்பட்ட
சட்டங்களாகும். எனினும் யமுனாஏரிப்பகுதியை வண்ணார்
பண்ணைச் சிவன்கோவிலாரும் மந்திரிமனைப்பகுதியை
சீனிவாசகம் தம்பையா பிள்ளை என்பவரும் வாங்கிக் கொண்டனர்.

1860ஆம் ஆண்டு மந்திரிமனைப் பகுதி சீனிவாசகம்
தம்பையாபிள்ளையின் பொறுப்பிலிருந்தது. 1868 இல்
சீனிவாசகம்பிள்ளை தம்பையாபிள்ளை இறந்ததும் அவருடைய
மனைவி சின்னாச்சிப்பிள்ளை அவருக்கு ஒரு சமதி அமைத்தார்.
அச்சமதி இன்றைய திவ்வியஜீவன சங்கக்கட்டிடத்திற்கு
கிழக்கிலுள்ளது. இச்சமதி வளவிலேயே திவ்விய ஜீவனசங்கக்
கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சின்னாச்சிப்பிள்ளை
இறந்ததும் அச்சமாதிக்கு அருகிலேயே அவருக்கும் சமதி
அமைக்கப்பட்டது. இவர்களது மறைவின் பின்னர்
மந்திரிமனையின் முன் கோபுரப் பார்வைகல் சட்டத்தில் “ஸ்ரீமத்
அம்பலவாண சீனிவாசக தம்பையாபிள்ளை திரி ஓலக்கவாயில்”
என்று பொறிக்கப்பட்டது. அத்துடன் “த. சிவப்பிரகாசபிள்ளை
கட்டிடம்” எனத் தமிழிலும் 1890 ஆம் ஆண்டு கட்டப்பட்டதென
ஆங்கிலத்திலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி பார்க்கில்
1850களில் மந்திரிமனையை ஏலத்தில் எடுத்த சீனிவாசகம்
தம்பையாபிள்ளையின் மகனான த. சிவப்பிரகாசபிள்ளை 1890இல்
மந்திரிமனையின் முன்கோபுர கட்டமைப்பினைச் செய்தார்
எனக்கொள்ள முடியும்.

இவ்வாறான வரலாற்றினைக் கொண்ட மந்திரிமனை இன்று
பாழடைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது. 1995 இன் பின்னர்
சிதில நிலையில் கூரைஓடுகள் சட்டநாதர் சிவன் கோயில்
பரிபாலனத்தினால் அகற்றப்பட்ட நிலையிலும் கூரைமரங்கள்
களவாடப்பட்ட நிலையிலும் காணப்பட்டது. அவ்வேளை நான்

நல்லூர்ப் பிரதேசத்தின் பிரதேசச் செயலாளராகவிருந்தேன். நல்லூர் வரலாற்றுக் கழமொன்றினை அமைத்து பாரத மன்ன உறுப்பினர் திரு. ஆனந்தசங்கரி அவர்கள் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அரசநிதியில் வழங்கிய ஐந்து இலட்சம் ரூபாவினைக் கொண்டு புனருத்தாரணம் செய்தோம் என்பது இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னமும் செய்து முடிக்கவேண்டியவை மந்திரிமனைக் கட்டிடத்தில் நிறையவே உள்ளன. மந்திரிமனை பாதுகாக்கப்படவேண்டிய தொல்லியற் சின்னம்.

நாடறிந்த புனைக்
கதைப் படைப்பாளி
செங்கை
ஆழியான்
க. குணராசா
தனது
அனுபவங்களை
படைப்பாக்கக்
கட்டுரைகளாகத்
தந்துள்ளார்.
கனோடிய
செவ்விந்தியக்
கிராமத்திலிருந்து
ஆபிரிக்க
குடுமர்கள்
உட்பட பாரதியின்
ஞானகுரு
ஆறுமுகசுவாமி
வரை
இக்கட்டுரைகள்
சுவைபட
விபரிக்கின்றன.

ISBN: 978-955-1624-01

UNIE ARTS (PVT) LTD., 488, BLOEMENDHAL ROAD, COLOMBO 13. TEL: 2